Colecția

Iubiri de poveste

Anna Harrington

Secrete și tentații

SERIA „VIAȚA SECRETĂ A BURLACILOR"

Maiorul Nathaniel Grey este liber să-și aleagă partenerele de pat și să se desfete cu dezmierdările lor oriunde și oricând dorește și este perfect mulțumit de cum stau lucrurile în această privință. Loialitatea lui se rezumă la țară și la cei doi prieteni care i-au fost alături în luptă și pentru care ar face orice. Așadar, când unul din cei doi este grav rănit și cere să o aibă alături pe sora lui mai mică, pe care nu a mai văzut-o de doi ani, Grey este în stare să mute munții din loc pentru a o aduce pe fată acasă. Când dă de ea, descoperă că nu mai este puștoaica pe care și-o amintește el din urmă cu cinci ani, ci o femeie tulburător de frumoasă care îl întâmpină... cu o pușcă încărcată ațintită asupra lui. Iar el e pur și simplu fermecat de ea...
Cândva, lui Emily nu i-ar fi plăcut nimic altceva mai mult decât să-și petreacă măcar un ceas alături de cel mai bun prieten al fratelui ei, răpitorul ofițer care i-a furat inima. Dar lucrurile s-au schimbat între timp – și ea la fel. Tânăra înflăcărată care credea în dragoste a dispărut de mult, lăsând locul unei văduve copleșite de apăsarea secretelor pe care le poartă cu ea și care trebuie să își piardă urma înainte să fie prea târziu. Însă zâmbetul fermecător al chipeșului ofițer poate oferi protecție mai bine ca orice altceva a cunoscut ea până atunci, ademenind-o să riște totul... inclusiv propria inimă.

Anna Harrington a debutat în anul 2015 cu seria *Viața secretă a burlacilor* și s-a remarcat imediat datorită stilului ei inedit și subiectelor pline de prospețime, ceea ce i-a adus aprecierile cititorilor din întreaga lume.

Tradiție din 1989

www.litera.ro

ISBN 978-606-33-0821-5

9 786063 308215

ANNA HARRINGTON

Secrete și tentații

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Secrete și tentații
Anna Harrington

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HARRINGTON, ANNA
Secrete și tentații / Anna Harrington.
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2016

ISBN 978-606-33-0821-5

I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135.1

ANNA HARRINGTON

Secrete și tentații

Traducere din limba engleză
Ramona Pop/Graal Soft

Alma

Dedic acest roman lui Jennifer Smith (și lui Lilly), pentru răspunsurile răbdătoare la toate întrebările mele. Și lui Allison Fetters, datorită căreia am devenit dependentă de grădinărit.

De asemenea, mulțumiri speciale pentru Michele Bidelspach și pentru Sarah Younger.

Capitolul 1

Londra
martie 1816

Aflat la adăpostul obscur al lojei private de la operă, Nathaniel Grey își desprinse paharul de whisky de buze și zâmbi spre capul minunat coafat și aplecat peste vintrele lui.

Oh, Lady Margaret Roquefort era o femeie încântătoare, cu o gură delicios de perversă, a cărei companie îi plăcea la nebunie. Din fericire pentru el, îi împărtășea și interesul pentru operă, socotind că activitățile care se petreceau în întunericul lojelor erau mult mai interesante decât ceea ce se întâmpla pe scenă.

Notele tot mai ridicate ale ariei se pierdură sub geamătul discret de plăcere, când buzele ei se strânseră în jurul lui. Închise ochii și savură în liniște momentul.

N-ar fi trebuit să se afle acolo, la două loje distanță de loja prințului regent, delectându-se cu una dintre cele mai frumoase doamne din societatea engleză. Nu el. Nu un orfan care era atât de neimportant pentru ceilalți, încât minciuna pe care alesese să o spună despre el însuși, cum că era fiul fugar al unui fierar, era, cu siguranță, mai bună decât adevărul.

Însă, de-a lungul vieții, își câștigase cu vârf și îndesat dreptul de a face parte dintre gentlemenii din lumea bună, după ce ucisese – și aproape fusese el însuși ucis – ca să îi protejeze pe toți, fără să audă vreodată o mulțumire din partea cuiva. Și totuși, cu toate că se putea îmbrăca la fel ca ei, că putea juca jocuri de noroc alături de ei, că putea să le bea cel mai bun whisky și să se culce cu cele mai minunate dintre doamnele lor, nu avea să fie niciodată unul de-al lor.

Și nu-i păsa câtuși de puțin.

De fapt, chiar îi făcea plăcere. Viața la periferia societății îi dădea o libertate de care nu s-ar fi bucurat niciodată dacă ar fi fost un bărbat din lumea bună, iar pentru el libertatea însemna totul.

– Grey, gemu Margaret.

El își coborî mâna, mângâindu-i obrazul cu încheieturile degetelor și zâmbi gândindu-se la acea ironie, în timp ce excitația îi înfierbânta sângele. Oare l-ar mai fi satisfăcut Lady Roquefort dacă ar fi știut adevărul despre el? Își înăbuși râsul. Cunoscând-o pe Margaret, era sigur că l-ar fi supt chiar cu și mai multă sârguință, într-o încântare rebelă.

O baroneasă și un orfan... Oare acel zvon suculent n-ar fi făcut să freamăte toată înalta societate dacă s-ar fi aflat?

Se asigurase însă că nimeni nu urma să afle vreodată.

Chiar și când avea doar zece ani, când fugise de la orfelinat, se descurcase să mintă în privința propriei persoane și o făcuse îndeajuns de bine cât să-și facă rost de o slujbă de grăjdar la Henley Park, unde avusese un acoperiș deasupra capului, mâncare în burtă și o educație impusă de vicontesa Henley. Când împlinise optsprezece ani, își cumpărase un post de ofițer și se înscrisese în Derbedeii Stacojii ai Primilor Dragoni.

Acela era bărbatul cu care Margaret credea că se distrează în seara aceea. Ofițerul de armată care condusese atac după atac în peninsulă, până când un singur glonț fusese de-ajuns să pună capăt carierei sale în cavalerie și să îl oblige să se reinventeze încă o dată, de data aceea ca agent al Ministerului de Război. Suferise al naibii de tare când pierduse comanda, însă sfârșitul războaielor crease nevoia de agenți de încredere, iar el se pricepea la spionaj. De fapt, era atât de bun, că i se oferise un post mult râvnit pe continent. Dacă totul mergea conform planului, peste o lună era deja în Spania.

Ajunsese atât de aproape de izbândă, încât îi putea simți gustul. Tânjea după ea. Toate întâmplările din viața lui duseseră spre acea oportunitate, și avea de gând să facă orice ca să nu o rateze.

Dar până una-alta acum era aici, cu gura și mâinile dornice ale lui Margaret pe el, și se simțea foarte bine.

Soprana atinse ultimele acorduri vibrante. Răsuflând aspru printre dinții încleștați, Grey se cutremură și își dădu drumul.

Margaret înghițea tot, în vreme ce gura ei fierbinte îi mulgea mădularul. După ce termină, el se retrase și îi întinse paharul.

În timp ce ea bău ce mai rămăsese din băutură, el se încheie la pantaloni. Ah, ce-i mai plăcea la operă! Și într-o bună zi chiar avea de gând să urmărească și spectacolul.

– Îh... whisky! Margaret făcu o față dezgustată, iar el o apucă de cot ca să o ajute să se ridice. Știi că nu suport chestia asta, Grey. De ce nu bei și tu vin de Porto sau brandy, ceva ce îmi place și mie?

– Nu beau niciodată brandy. Făcu o grimasă dezgustată. Nu *mai* beau brandy.

Brandy-ul îi amintea de francezi, iar el se străduise din răsputeri să uite de război ca să se poată concentra asupra viitorului.

În jurul lor răsunară aplauze, publicul se ridică și toată lumea își părăsi lojele pentru a ieși în pauză. Vorbăria goală dintre cei cu sânge albastru răsuna aproape la fel de tare precum glasurile cântăreților de operă.

– Atunci vin de Porto.

Lăsă paharul deoparte și își netezi rochia cu mâinile, ca să acopere cutele incriminatoare.

Buzele lui schițară un zâmbet amuzat. Oh, ce-i mai plăceau femeile precum Lady Roquefort! Aceste doamne bine-crescute din înalta societate, care erau întotdeauna atât de manierate și de la modă, chiar și când se aflau în genunchi. Sigur avea să le ducă dorul în Spania.

– Data viitoare să mă servești cu vin de Porto.

El îi aruncă un zâmbet fermecător. Femeia aceea nu însemna pentru el absolut nimic altceva în afară de o distracție de o seară, și își înăbuși un surâs plin de dispreț la gândul că ea chiar crezuse că îi putea da ordine.

–Desigur, milady. Întinse mâna și își trecu ușor degetele peste umflăturile sânilor ei, dezgoliți de decolteul coborât îndrăzneț. Răsuflarea ei se acceleră sub mângâierea lui, iar el continuă pe un ton jos: Tot ce îți dorești.

Ea vibră sub atingerea lui exploratoare.

– Toate doamnele te bârfeau mai devreme la toaletă.

– Hmm... Și ce spuneau?

Sigur se așteptase ca el să se intereseze de subiect, așa că îi făcu pe plac. Însă lui nu-i păsa deloc de gâștele acelea bârfitoare.

- Se întrebau cum e în pat maiorul Grey, dacă a ochit vreo femeie pe post de amantă sau dacă nu cumva preferă legăturile promiscue.

- Legături promiscue, murmură el cu un aer grav prefăcut, aplecându-și capul ca să își treacă vârful limbii prin valea dintre sânii ei. Cu siguranță, legăturile promiscue.

Cu un râs ușuratic, ea îi lovi umărul și îl forță să se dea înapoi în momentul în care zgomotul mulțimii se înteți. Își aranjă mănușile lungi.

- Cum arăt?

- Uluitor! Îi ridică mâna la buze. Ca întotdeauna.

Vorbe goale, menite să flateze, însă o făceau să se simtă bine. Și doar asta conta.

Trebuia să îi mențină fericirea, astfel încât și săptămâna următoare să se poată bucura în compania lui Mozart.

Complimentul îi aduse o licărire în privire, și se rezemă de perete.

- Te-ai descurcat de minune să faci rost de o lojă privată doar pentru tine. Cum ai reușit?

- Mereu am apreciat intimitatea unei loje rezervate, ocoli el cu pricepere întrebarea.

Se obișnuise de mult cu complimentele nesincere, pe care i le aruncau cei de teapa ei. Acum nu-l mai supărau mai mult decât o ploaie de vară. Nu era însă atât de prost încât să se expună criticilor care ar fi apărut în cazul în care ar fi mărturisit că loja îi aparținea lui Edward Westover, duce de Strathmore, fostul său colonel de la Derbedeii Stacojii.

Fără îndoială, Margaret era convinsă că avusese un comportament de-a dreptul scandalos în seara aceasta când îl cuprinsese cu gura. Bineînțeles că avea dreptate. Nici măcar rangul de maior nu era de-ajuns ca să își obțină un statut în lumea bună, când nu avea nici avere și nici un nume de familie care să îl însoțească. Dar nici nu-i păsa. Era liber să se culce cu cine dorea, oricând dorea, și, în cazul lui Lady Roquefort, oriunde dorea, fără să dea nimănui socoteală.

– Acum fii fată bună, zise el îndreptând-o spre ieșirea din lojă, încântat că îl satisfăcuse în seara aceea, și dă fuguța înapoi la soțul tău, înainte ca bătrânul baron să-și dea seama că lipsești.

Cu un rânjet satisfăcut și o palmă jucăușă la fund care o făcu să sară în sus, se făcu nevăzut în spatele perdelei spre mulțimea de pe coridor, lăsând-o în urmă fără a se mai gândi vreo clipă la ea.

Era încă devreme. Mai avea destul timp să joace câteva partide de cărți la un club, acum că nu mai avea nici un motiv să rămână la operă. La urma urmei, nu venise acolo ca să asculte muzică.

Poate reușea să-l facă pe Thomas Matteson să renunțe la planurile plictisitoare pe care și le făcuse pentru seara aceea și să îl ia cu el. Fuseseră cei mai buni prieteni încă de când luptaseră împreună în Spania, unde își salvaseră de multe ori unul altuia viața atât în fața soldaților francezi, cât și a soților spanioli.

Grey se încruntă ușor. Era ciudat să se gândească la cât de mult li se schimbase viața în ultimii doi ani. El devenise agent, în timp ce Edward și Thomas intraseră în rândurile nobilimii, Edward devenind duce de Strathmore, iar Thomas obținând titlul de marchiz după ce tatăl său moștenise în mod neașteptat un ducat. Viața lor urma însă să se schimbe din nou. Grey avea să se întoarcă în Spania, iar Edward, Dumnezeu să-l aibă în pază, urma să devină tată.

Cel mai bine era să profite de cât mai multe nopți acum cât mai putea, se hotărî Grey în timp ce coborî scările, strecurându-se printre grupurile de iubitori de operă care șușoteau pe coridor și pe scara spiralată din holul impunător de dedesubt. Salută din cap câteva cunoștințe pe care le zări în aglomerație, însă acestea îi răspunseră cu priviri nedumerite, ca și când ar fi fost surprinse să îl vadă acolo.

În timp ce trecea pe lângă un grup de debutante îmbrăcate în culori pastelate, aflate la o distanță sigură, din spatele evantaielor se auzi o șoaptă uimită.

– Marchizul!

Erau mulți marchizi în lumea bună, își spuse Grey, lipsit de interes. Nu dădu atenție acelui comentariu, ci coborî scările pe lângă un grup de gâște bârfitoare care aveau aceleași expresii șocate, aceeași fâlfâire energică a evantaielor într-o frenezie agitată, în timp ce se uitau în direcția lui. La fel cum făcuse și cu debutantele,

le ocoli cu grijă și pe gâște. Ultimul lucru cu care avea chef să-și strice dispoziția în seara aceea erau acele priviri dezaprobatoare pe care matroanele din înalta societate se pricepeau atât de bine să le arunce unor depravați ca el.

Când ajunse în hol, surprinse frânturi de conversație.

- Cât de îngrozitor... marchizul... să moară astfel...

Hmm! Un marchiz pe moarte. Deci asta stârnise atâta agitație în seara aceea. Vești noi despre marchizul de Dunwich. Bătrânul căzuse la pat cu câteva zile în urmă, lovit de aceeași febră care îi răpusese pe fiul și pe nepotul său, lăsând titlul fără moștenitor, iar întreaga lume bună zumzăise speculând ce avea să se întâmple cu titlul după moartea lui. Judecând după tensiunea care plutea în mulțime în acea seară, probabil că bătrânul dăduse, în sfârșit, ortul popii.

În drumul său, făcu un semn discret din cap către contele de St. James și către mama acestuia, străduindu-se să îi atragă atenția baronesei Sydney Rowland, care stătea lângă ei. Tânăra văduvă era frumoasă și exact genul lui de femeie...

Un bărbat păși direct în fața lui, blocându-i înaintarea.

Grey nu-și mai amintea numele lui, însă îl recunoscu drept un prieten îndepărtat de-al lui Thomas Matteson din perioada universității.

- Domnule maior, spuse bărbatul uimit. Sunt al naibii de uluit să vă văd aici în seara asta!

- Îmi place opera, răspunse Grey ridicând din umeri. Zâmbi larg, amuzându-se în sinea lui. Mai ales ariile.

Pe chipul bărbatului apăru o cută adâncă.

- Dar am crezut că, date fiind evenimentele de azi, sunteți la reședința Chatham în seara asta.

Ah, bineînțeles. De asta se uita toată lumea ciudat la el. Alistair Crenshaw, marchizul de Dunwich, fusese rudă îndepărtată cu familia Matteson prin căsătoria surorii lui Thomas, iar cei mai mulți din Mayfair știau că el și Thomas luptaseră împreună în peninsulă. Thomas fusese cel care îi arătase complexitatea și potențialul vieții de crai în rândul înaltei societăți, după ce se întorseseră în Anglia, iar prietenia cu el îi adusese o acceptare ranchiunoasă

în sânul lumii bune. Cu toții crezuseră probabil că Grey își prezenta condoleanțele în fața familiei în seara aceea.

El scutură din cap.

– Am ales opera. Îmi voi prezenta mâine condoleanțele.

Bărbatul se albi la față.

– Dar... marchizul!

– Se pare că e mort. Mare păcat!

Apoi își continuă drumul prin mulțime, ignorând privirea complet uluită de pe chipul bărbatului. Se apropie de ușă, tânjind după răcoarea nopții de afară...

– Marchizul era atât de tânăr.

Se opri brusc și își înălță capul. Un marchiz tânăr?

Bărbatul care dăduse vestea se afla la câțiva metri de el, într-un grup de domni și doamne înzorzonate. Grey se îndreptă spre acel grup, afișând un zâmbet pe jumătate plictisit, care contrasta cu neliniștea tot mai mare pe care o simțea în el.

– Ce marchiz tânăr?

– Chesney. Bărbatul clipi, surprins că la operă se mai afla cineva care nu auzise veștile. Împușcat în stradă la apus. Nimeni nu știe...

Thomas. Preț de o clipă, rămase privind lung și neîncrezător, mintea lui împietrită nereușind să înțeleagă cuvintele ieșite din gura bărbatului. Apoi își simți sângele înghețându-i în vene și plămânii golindu-i-se de aer în vreme ce panica punea stăpânire pe el. Dumnezeule, nu... Nu se putea. Nu Thomas... Însă expresia de pe chipul bărbatului era prea limpede ca să existe urmă de îndoială.

Grey alergă în stradă.

Când ajunse la reședința Chatham, conacul era luminat ca ziua de lumânări și felinare, iar inima aproape îi stătu în loc de groază. Doi cai înșeuați erau priponiți în fața, împreună cu trăsura masivă neagră, marcată cu blazonul ducelui de Strathmore.

O luă la goană pe treptele din față ale porticului de piatră și bătu cu putere în ușă. Jensen, majordomul de la Chatham, deschise, însă nu se dădu deoparte ca să îl lase să intre.

– Conacul e închis în seara asta, domnule maior, îi spuse Jensen, cu chipul cenușiu tras și cu sprâncenele cărunte încruntate de grijă. Vă rog să reveniți mâine!

Când încercă să deschidă ușa, Grey își propti umărul de ea și intră cu forța, făcându-l pe majordom să se împiedice în spate ca să-i facă loc.

Dacă ar fi fost oricare altă noapte, nu ar fi provocat asemenea agitație. S-ar fi întors a doua zi, așa cum i se ceruse, doar ca să păstreze liniștea. Însă, în seara aceea, refuza să fie politicos.

– Unde e Chesney? întrebă Grey. E aici?

– Domnule maior, vă rog! Jensen îl privi aspru. Casa este închisă la ordinele Excelen...

– Jensen. O voce impunătoare de pe palierul de la etaj răzbătu până la ei. Lasă-l să intre!

Majordomul aruncă o privire către Edward Westover, ducele de Strathmore. Cu un oftat iritat șuierat printre dinți pentru că autoritatea îi fusese subminată, făcu un pas în spate și îl lăsă pe Grey să intre în casă.

Acesta urcă în grabă treptele de marmură, cu inima bătându-i puternic de spaimă.

– Thomas? întrebă el răgușit.

– E aici, îl informă Edward solemn, cu vocea coborâtă, ca să nu îl audă servitorii. Chirurgii sunt cu el.

– Trăiește?

Grey se apucă de balustrada de fier forjat ca să-și mențină echilibrul.

Chipul lui Edward se umbri, solemn și sumbru.

– Abia.

Grey răsuflă prelung, cutremurat.

– Doamne... ce s-a întâmplat?

Aruncând o privire către Jensen, care rămăsese în hol, Edward făcu un semn cu capul către sala de biliard de lângă ei. Grey îl urmă înăuntru și acceptă paharul de scotch pe care îl turnă fostul său colonel dintr-o sticlă de pe masa așezată chiar lângă ușă, paharul pe jumătate gol de alături spunându-i că Edward apelase deja la alcool pentru a-și aduna puterile. Ridică paharul, încercând să-și ascundă tremurul mâinilor.

– Francezii? întrebă el încet.

Edward și Grey erau doi dintre cei foarte puțini oameni care știau că Thomas continuase să își servească țara și după ce părăsise armata, semnând un contract prin care lucra în secret cu Ministerul de Război. Dacă francezii descoperiseră că spiona, probabil încercaseră să îl asasineze.

Edward scutură din cap.

– Fusese în vizită la reședința Strathmore și era în drum spre casă, când a fost împușcat de un tâlhar. Întinse mâna după pahar și sorbi prelung din el. Un grăjdar a auzit zgomotul și l-a găsit pe bărbat scotocind buzunarele lui Thomas.

Grey își adună puterile.

– Cât de grav e rănit?

Chipul lui Edward împietri.

– A fost împușcat în stomac.

Grey simți că se sufocă; se rezemă de perete și închise strâns ochii. Frica, groaza și furia se învălmășeau în el; refuza să se gândească la ce era mai rău. Doamne, Dumnezeule... nu Thomas, nu așa. După ce înfruntase moartea în Spania, nu se putea lăsa ucis la două străzi distanță de propria casă.

– Acum e operat de chirurgi. Slavă cerului că acel grăjdar a ajuns la timp lângă el, altfel ar fi sângerat acolo până ar fi murit. Edward studie lichidul chihlimbariu din pahar. Jensen a trimis un curier la conac. Când a auzit, Kate a insistat să vină cu mine să îi ajute pe chirurgi.

Îngrijorarea i se îndreptă spre ducesă.

– În starea ei?

Edward făcu o grimasă cu gândul la soția însărcinată.

– Încearcă tu să o oprești când îi intră ceva în cap.

Începu să respire ritmic. Concentrându-se asupra aerului care îi umplea plămânii și încercând să își alunge disperarea care îl cuprindea, Grey făcu eforturi să se liniștească. Însă inima continua să îi bată cu putere, iar stomacul îi fremăta. Împușcat în măruntaie... Thomas era viu, însă cel mai probabil nu mai apuca zorile.

– La dracu! Edward trânti paharul de cristal cu atâta putere, că lichidul se vărsă pe masă. Își frecă degetele de frunte, arătând

în acea clipă ca și când ar fi îmbătrânit cu câteva zeci de ani. Eu l-am trimis în oraș în seara asta. Kate îl invitase să rămână cu noi la cină, însă eu doream să fiu singur cu ea. Vina îi făcuse umerii să se încordeze. Scutură din cap. Dacă n-aș fi insistat, dacă l-aș fi invitat să rămână și i-aș mai fi oferit ceva de băut...

– Nu a fost vina ta, colonele, îl liniști Grey.

– Știu, răspunse el încet, însă, la naiba, așa mă simt. Îndepărtă paharul. Am trimis un curier la moșia părinților lui de la țară.

– Are și o soră, lângă York... Emily, îi aminti Grey, în timp ce prin minte îi trecu o imagine din urmă cu cinci ani, o fată slăbănoagă cu cosițe blonde, care își adora fratele mai mare cel iubitor. Sigur voia să știe, să fie lângă Thomas... Trebuie să îi trimitem și ei un mesaj.

Edward încuviință cu tristețe din cap, însă amândoi erau conștienți de realitatea dură, aceea că vestea urma să ajungă la familia Thomas abia după câteva zile. Iar atunci Thomas va fi trecut deja de orice nevoie de alinare din partea lor.

– I-am angajat pe cei din Bow Street să urmărească tâlharul și i-am ordonat lui Jensen să închidă casa pentru vizitatori. Nu ne rămâne decât să așteptăm.

Grey îl privi lung, simțind cum durerea din el se transformă în furie. Să aștepte? Avea să aștepte pe naiba! Dând pe gât restul de scotch dintr-o singură înghițitură, se îndepărtă de perete și se îndreptă în grabă spre ușă.

– Unde te duci? strigă Edward după el.

El privi înapoi peste umăr, în timp ce ieșea cu pași mari din încăpere, înfățișarea sa exterioară calmă ascunzând furia oarbă care ardea în el.

– Să-l găsesc pe cel care a făcut asta.

Edward porni după el.

– Lasă asta în seama celor din Bow Street. Ei au acces la Mayfair.

– Eu am relații mai bune. Oamenii mei sunt pe străzi în cel mult o oră.

– Grey. Edward își lăsă mâna pe brațul lui Grey când ajunseră la scări și repetă cu hotărâre: Bow Street are acces la Mayfair.

Grey își încleștă maxilarul ca reacție la sensul nerostit al comentariului lui Edward. Polițiștilor avea să li se permită să intre în orice casă din Mayfair dacă spuneau că cercetează împușcarea unui marchiz, în vreme ce el și oamenii săi de la Ministerul de Război n-ar fi fost lăsați să treacă nici de ușa de la intrare.

Își miji ochii în care se zărea o lucire glacială, amintindu-și că el nu avea să aparțină niciodată înaltei societăți londoneze, indiferent de cât s-ar fi străduit sau de câte ori ar fi fost promovat. Înainte de seara aceea nu-i păsase niciodată, iar adevărul nu duruse niciodată mai mult decât în acel moment brutal de frustrant, când faptul că era un intrus îi anula orice șansă de a-l ajuta pe Thomas.

- O să-l găsesc pe individul ăla, repetă Grey, trăgându-și brațul din strânsoarea lui Edward și luând-o la goană pe scări către ușa principală. Poate că nu am același acces la Mayfair ca un polițist din Bow Street sau ca un nobil, ripostă el, însă nu am nimic de pierdut. Iar dacă Thomas moare, o să-l fac pe ticălosul ăla să regrete ziua în care s-a născut.

- Grey...

- Trebuie să fac asta, colonele. Trebuie să fac ceva să ajut, orice îmi stă în putință. Se opri în capul scărilor și aruncă o ultimă privire spre Edward. Pieptul i se strânse fără să vrea de durere și frustrare, în timp ce adrenalina îi străbătu tot trupul. Doar n-o să stau aici, așteptând să moară.

Apoi ieși pe ușă și se făcu nevăzut în noapte.

Grey se foi stânjenit pe scaunul din dormitorul lui Thomas în momentul în care lumina dimineții pătrunse pe lângă draperiile trase. Îl dureau toți mușchii, și tresări când simți un junghi în mijloc.

Trecuse o săptămână de când Thomas fusese împușcat, iar el petrecuse încă o noapte nedormită la căpătâiul lui, ca să stea de veghe, și în tot acest răstimp ieșise din casă doar ca să-i ajute pe polițiștii din Bow Street să dea de urma vinovatului. Îl găsise chiar el pe tâlhar într-o tavernă împuțită din Spitalfields, lăudându-se în gura mare că jefuise un gentleman în Mayfair și având încă

în posesia lui ceasul pe care îl furase din buzunarul lui Thomas. *Ticălosul!* Doi ofițeri de poliție îl țínuseră cu forța să nu-l omoare în bătaie pe nenorocitul ăla chiar acolo, în tavernă, după care nu-i mai rămăsese nimic de făcut decât să stea, cu o dimineață în urmă, în spatele spânzurătorii de la Tyburn și să-l privească fără nici un pic de milă pe respectivul cum atârna în ștreang.

Poate că războiul îl asprise prea mult. Poate că nu mai simțea nici un pic de compasiune după ce fusese martor la toate atrocitățile războiului. Se bucurase când îl văzuse pe tâlhar murind. Și simțise și ușurare să știe că bărbatul acela nu mai putea face rău nimănui de acum încolo.

Ușa se deschise încet, iar în cameră pătrunse Edward Westover. Privirea lui obosită se intersectă cu a lui Grey și poposi îngrijorată o clipă, apoi se mută spre pat și spre trupul slăbit al lui Thomas, care zăcea cât se putea de confortabil în condițiile date.

Dar cât de confortabil se putea simți Thomas, ținând cont de iadul prin care trecuse în ultima săptămână? Și ținând cont de faptul că brațele și picioarele îi erau legate de pat ca să nu se zvârcolească în accesele febrile nocturne și să rupă suturile. Fusese ideea tinerei ducese Kate Westover, care plânsese în pumnii încleștați în timp ce îi implora pe cei doi să îl lege. Se supuseseră fără să scoată un cuvânt, fără să schimbe o privire, știind că era un lucru necesar, chiar dacă vinovăția le sfredelea dureros piepturile.

Privirea îi trecu înapoi la Grey.

– Iar ai rămas aici peste noapte.

Nu fusese o întrebare, ci o constatare sumbră.

– Da.

Și el își petrecuse noaptea tot aici. Deși, se gândi el, strâmbându-se în timp ce se smulse cu greu din fotoliu și își masă gâtul înțepenit, Jensen ar fi putut măcar să-l întrebe dacă nu ar fi vrut să-i improvizeze și lui un pat. Dar nu avea de gând să se plângă taman acum, când Thomas zăcea inert și extrem de palid în patul lui.

– Cum mai e? se interesă încet Edward.

– Mai bine.

În sfârșit dormise toată noaptea, prima dată când nu se mai zvârcolise și nici nu mai țipase în somn. Febra începuse să-i cedeze, iar momentele de luciditate deveniseră mai lungi și mai frecvente, semn că încet-încet își recăpăta forțele. Culoarea însă nu-i revenise în obrajii pământii, iar chipul îi era la fel de palid ca al unei fantome.

Edward veni încet lângă pat și se încruntă spre Thomas și la suturile negre care îl urâțeau.

– Bine măcar că s-a dezumflat. Kate o să se bucure.

– A venit și ducesa cu tine?

Grey se apropie de el. Ambii bărbați își fixară privirile solemne spre prietenul lor, incapabili să facă altceva decât să stea de gardă.

Edward scutură din cap.

– A vrut să vină, dar am convins-o să rămână acasă. Este epuizată și trebuie să se odihnească, atât pentru binele ei, cât și pentru al copilului. Se încruntă apoi. Dar e foarte probabil să vină totuși după-amiază. Mă îndoiesc că voi reuși să o țin departe mai mult timp.

Grey încuviință din cap, și pieptul i se umplu de respect și recunoștință la adresa ducesei. Insistase să stea la reședința Chatham aproape la fel de mult ca el și mult mai multe ore decât doctorul Brandon, medicul oficial care îl îngrijea pe Thomas.

– Nu o ține prea mult departe, colonele, zise el încet, cu un nod în gât. Thomas se simte mai bine când e ea aici.

Edward răsuflă greu și încuviință din cap.

– Îi place când îi dă să mănânce.

În ciuda golului pe care îl simțea în stomac, Grey reuși să afișeze un zâmbet chinuit.

– Îi place să se uite în decolteul ei când se apleacă peste el să-i bage lingura în gură.

– Și asta. Edward făcu o grimasă. După ce se face bine, am de gând să-l snopesc în bătaie pentru asta.

Privirea lui Grey se plimbă agale peste Thomas, peste trupul lui ce ar fi părut de-a dreptul inert dacă n-ar fi fost mișcările

imperceptibile, dar constante ale pieptului său. Atât de îngrozitor de palid...

– Atunci sper să-l rupi în bătaie în cel mai scurt timp, zise Grey încet, cuvintele lui ironice fiind încărcate de mâhnire.

– Și eu, murmură Edward.

De la parter se auziră niște sunete discordante care întrerupseră liniștea din zorii târzii, așternută peste casa încă adormită. Ușa de la intrare se deschise cu zgomot. Pași grăbiți răsunară în timp ce intrau și ieșeau din casă, iar de afară se auziră niște țipete înfundate. Apoi o voce înfuriată strigă pe hol.

Edward aruncă o privire piezișă spre Grey.

– Au venit Chathamii.

– Așa se pare, bombăni Grey, deloc încântat să îi întâlnească pe părinții lui Thomas. Niciodată nu fuseseră de acord cu prietenia dintre el și fiul lor, cu atât mai puțin după incidentul petrecut în urmă cu cinci ani, când îl surprinseseră sărutându-le fiica. Acum îl tolerau pentru că nu voiau să și-l îndepărteze pe Thomas.

Câteva clipe mai târziu, în cameră intră alergând mama lui. Mary Matteson, ducesă de Chatham, se opri brusc la vederea fiului ei. Din gâtlej i se smulse un suspin. Veni încet spre pat și întinse o mână tremurândă spre obrazul lui Thomas.

– Thomas? Îi rostise numele ca o rugăminte printre suspinele care o sugrumau. Thomas, mă auzi? Dragul meu, sunt mama... te rog... te rog trezește-te...

Suspine stinse se revărsară din pieptul ei, iar ochii deja roșii izbăviră lacrimile pe care le plângea de multe zile, încă de când mesagerul adusese vestea că fiul ei fusese împușcat, și cu fiecce kilometru pe care îl străbătuseră în goană de la Lancashire spre Londra.

– E atât de rece și de palid, murmură ea chinuit, mângâindu-i chipul cu degetele. Copilul meu – bietul meu băiețel...

Cei doi bărbați priviră neajutorați scena, dar Grey nu mai suportă și se întoarse în altă parte, cu ochii împăienjeniți de lacrimi.

Edward îi așeză încet palma pe umăr.

– Acum nu mai este în pericol, o asigură el pe un ton calm și hotărât. Timbrul vocii îi aminti lui Grey de momentul în care erau în Spania, iar Edward vorbise răniților după bătălie ca să le aducă alinare și să îi îmbărbăteze cum se pricepuse mai bine. Doctorul Brandon a confirmat. Thomas o să se facă bine.

Suspinele ei de îngrijorare se transformară în suspine de ușurare. Îl apucă de Edward de mână și îl strânse cu forță.

– Dar... dar nu se trezește...

– A dormit profund toată noaptea, interveni cu blândețe Grey, păstrând însă distanță. Nu era bine-venit aici, dar voia să încerce să-i aline durerea. E bine că doarme. Înseamnă că trupul i se vindecă.

Ea îi aruncă o privire peste umăr și tresări surprinsă, de parcă nici n-ar fi remarcat până atunci că era și el prin preajmă. Apoi își strânse buzele și dădu din cap că a înțeles ce-i spunea, după care se întoarse înapoi spre Thomas.

– Mulțumesc, Excelență, îi spuse lui Edward. Prietenia dumitale înseamnă foarte mult pentru mine și ducele de Chatham. Thomas este în viață datorită dumitale.

– Și datorită maiorului Grey, o corectă cu delicatețe Edward, căutând privirea lui Grey peste capul ei.

Grey ar fi putut să-i spună să o lase baltă. Nu avea nici o îndoială că, dacă Edward n-ar fi fost în încăpere, deja le-ar fi cerut valeților să îl azvârle în stradă.

– Thomas!

John Matteson, duce de Chatham, păși în cameră. Chipul îi era măcinat de grijă, iar pumnii îi atârnau neputincioși pe lângă corp.

Bărbat înalt și impunător, având aceeași ținută militară ca Thomas, ducele își servise patria atașat în India, la Compania Indiilor de Est, fiind vreme de zece ani legătura militară cu maharajahii locali, după care se întorsese în Anglia împreună cu cea de-a doua soție și cu un copil mic, și lucrase ca administrator, asta până când devenise pe neașteptate moștenitor. Ce îl șoca pe Grey de fiecare dată când îl vedea era asemănarea fizică izbitoare

dintre el și Thomas, deși diferența ca temperament și caracter era la fel de mare.

O prinse pe soția lui de umeri și se uită spre fiul lui.

- Mary, cum se simte?

Femeia își suprimă un suspin și șopti:

- Trăiește. Își întoarse capul, își îngropă fața în umărul soțului ei și rosti plângând: Băiatul nostru trăiește...

- Slavă Domnului, îngăimă ducele de Chatham, apoi brațele îi alunecară în jurul soției sale, ca să o tragă mai aproape. Ți-am spus că totul va fi bine. Îi dădu drumul și se retrase, punând capăt momentului de sensibilitate. Se uită prin cameră. Emily unde-i?

Edward își drese vocea.

- I-am trimis un mesager. S-a întors acum trei zile cu asta. Ridică o scrisoare de pe șemineu și i-o înmână tatălui ei. Intenționează să vină cât de repede poate.

Chatham despături scrisoarea și o parcurse cu repeziciune. Umerii i se încordară, dar făcu un semn din cap spre Edward, cu o expresie stoică.

- Mulțumesc.

Grey era la curent cu conținutul scrisorii. Emily, sora lui Thomas, îi mulțumise lui Edward pentru că îi dăduse de știre despre împușcătură, îi rămânea extrem de recunoscătoare colonelului pentru că se gândise să o contacteze, dar susținea că nu putea părăsi Londra. Era încă în doliu după ce soțul ei murise pe neașteptate toamna trecută, era prea bolnavă ca să călătorească, iar drumurile din nord nu erau deloc sigure din cauza ploilor de primăvară, însă avea să vină cât de repede putea. „Spune-i lui Thomas că îl iubesc și că îl voi iubi mereu..."

Numai și numai minciuni afurisite. Când o întâlnise, în urmă cu cinci ani, își manifestase deschis adorația față de fratele ei mai mare, care la rândul lui o tratase la fel și o numise cu afecțiune „puștoaica".

Tânăra aceea ar fi făcut orice ca să fie alături de fratele ei rănit și n-ar fi lăsat nici boala, nici vremea să o oprească.

În schimb, se părea că Grey nu o mai cunoștea deloc pe proaspăta văduvă care trimisese scrisoarea.

– Mamă...

Cuvintele răsunară aproape ca o șoaptă pe buzele lui Thomas, dar sunetul reuși să străpungă întreaga încăpere.

Mary Matteson suspină și îi cuprinse obrazul în palmă, apoi se așeză pe pat lângă el.

– Sunt aici, Thomas. Și tatăl tău e tot aici.

Ochii rămaseră închiși, dar își linse buzele uscate în timp ce se trezea încet.

– Îmi pare rău... Îmi pare atât de rău...

– Nu, dragul meu, nu. Se aplecă să-l sărute pe frunte, lacrimi fierbinți prelingându-i-se pe obraji. Nu a fost vina ta. Nu am vrut să...

El dădu să se întindă spre ea, dar era încă legat de pat.

Femeia se retrase și aruncă o privire acuzatoare spre Grey, cu ochii înlăcrimați.

– Desfă-i imediat legăturile!

Îl cuprinse furia când îi zări acuzația de pe chip, amestecându-se cu vina îngrozitoare pe care o resimțea deja pentru că fusese nevoit să îl lege pe cel mai bun prieten al lui de pat. Își ținu însă gura și nu zise nimic, înțelegând că nu era momentul să se apere în fața părinților lui Thomas. Și cu atât mai puțin în încăperea în care zăcea el.

– Mary, se adresă Chatham soției lui, nu ar fi legat dacă doctorul Brandon nu ar fi crezut că este necesar.

Dar în loc să o liniștească, explicația lui o făcu să plângă și mai tare.

Pleoapele lui Thomas se deschiseră cu greutate, consumându-i toată energia.

– Nu plânge, mamă, șopti el. Apoi zise gâjâit: Apă, te rog!

Mary încuviință din cap și se întinse după urciorul și paharul de pe noptiera de lângă pat, dar mâinile îi tremurau atât de tare, încât mai că îl vărsă.

– Lăsați-mă pe mine! Grey veni lângă ea și îi luă paharul, apoi își strecură cu grijă mâna pe sub capul lui Thomas, ca să i-l ridice de pe pernă. Îi ținu paharul la buzele pârjolite și i-l înclină cât să poată sorbi câteva guri, apoi îi reașeză capul pe pernă.

Ochii albaștri și încețoșați ai lui Thomas dădură ocol încăperii. Chipul palid îi fu brăzdat de uimire.

- Emily...?

- Ajunge și ea cât de repede poate, îi servi Grey minciuna, știind că adevărul l-ar fi supărat. Era foarte probabil să nu vină deloc. În ultimii doi ani, Thomas și Emily se certaseră și comunicaseră rar, deși Thomas refuzase de fiecare dată să dea o altă explicație în afara faptului că Emily se măritase.

- Vremea e urâtă rău în nord și nu poate să plece la drum acum. Dar o să vină în curând.

Răspunsul nu astâmpără agitația din ochii lui Thomas.

- Am nevoie de ea, Grey... am nevoie de Emily.

Grey se holbă la el, cu durerea sfâșiindu-i pieptul în fața rugăminții stinse a lui Thomas. Era încă foarte slăbit, pielea îi era aproape transparentă din cauza hemoragiei, iar mușchii prea fragili ca să se poată sălta din pat. Pentru el și respiratul era un efort.

- Adu-mi-o pe puștoaică... te rog...

Grey încuviință din cap, neavând curaj să vorbească. Știa ce avea de făcut.

- O să îți trimit trăsura și escorta pentru fiica noastră, domnule maior, interveni Chatham. Nu trebuie să-ți faci griji din punctul acesta de vedere.

Grey îl ignoră și aruncă o privire spre Edward, a cărui expresie solemnă îi transmise că înțelesese perfect întrebarea nerostită. Încuviință o singură dată din cap.

Grey se roti pe călcâie și ieși din cameră, străbătu toată casa și ajunse la ușa de la intrare. Strângea din dinți tensionat și știa foarte bine ce avea de făcut.

- Trimite un mesaj lui Arthur Hedley la Brigada de Cavalerie, îi ordonă el rândașului care îi adusese calul de la grajd, apoi îi aruncă o monedă, ca să fie sigur că mesajul avea să fie transmis. Spune-i să vină după mine în nord, la Yorkshire.

Știind că fostul sergent avea să-l prindă din urmă până la căderea serii, încălecă și porni la drum. Thomas voia să o aibă pe Emily alături, așa că exact asta avea să facă. Să i-o aducă alături.

Indiferent de ce era necesar să se întâmple ca să fie așa.

Capitolul 2

Yorkshire

Snowden Hall. „Slavă Domnului."

După trei zile de călărit din greu, Grey își mână cu recunoștință calul pe drumul care ducea către imensa fermă Yorkshire, acolo unde locuia sora lui Thomas, cu Hedley la o aruncătură de băț în spatele lui. Trei zile de călărit aproape încontinuu, pe o ploaie infectă și pe un frig nefiresc, în care se opriseră doar când bezna îi învăluise – și toate astea doar pentru că Thomas ceruse să i se aducă sora, iar Grey ar fi mutat munții din loc pentru el.

Deși, se gândi el, strâmbându-se în timp ce își ridică privirea spre norii groși și negri care amenințau cu o ploaie rece înainte de căderea nopții, nu se gândise că mutatul munților din loc însemna călăritul prin iad. Însă nu avea să-și găsească liniștea până nu o aducea pe Emily Matteson Crenshaw la ușa familiei Chatham.

Fără nici un avertisment, un glonț penetră trunchiul unui copac la doar câțiva centimetri pe deasupra capului lui. Lemnul se crăpă cu zgomot.

„Doamne!" Sări jos de pe cal, se rostogoli în spatele zidului care mărginea curtea grajdului casei albe de piatră și duse mâna la pistolul din interiorul hainei.

- Ferește-te! strigă spre Hedley.

Fiind un soldat bine antrenat care luptase sub comanda lui cu batalionul Derbedeii Stacojii, Hedley se aruncă la baza zidului și se târî pe burtă spre Grey. Hedley se încruntă și-și scoase și el pistolul.

- Se pare că nu le plac vizitatorii.

- Așa se pare. Grey trase adânc aer în piept să-și calmeze inima care îi bătea nebunește. Ultimul lucru la care se așteptase în această dimineață era să fie țintuit pe loc de o armă.

- De unde se trage?

- Din grădina laterală.

Aruncă o privire spre zid, cât să vadă că putea să se strecoare pe acolo ca să ajungă mai aproape de cel care trăgea, și îi dădu pistolul lui Hedley.

- Atrage-i atenția cât dau eu o tură.

- Da, domnule!

Hedley îi smulse pălăria de pe cap lui Grey și o aruncă sus, deasupra lor. Se auzi o împușcătură, iar glonțul trecu drept prin ea. Grey rămase cu gura căscată.

- Ce mama naibii...

- Îi atrag atenția, maiorule, așa cum ai ordonat. Hedley își reprimă cu greu râsul, dar rânjetul nu-i dispăru nici când aruncă din nou pălăria, dar de data asta nu mai trase.

- Doar atrage-i atenția, bombăni Grey și-și luă pălăria împușcată de pe jos, după care porni pe lângă grădină. Pălăria îi era distrusă, dar gluma lui Hedley dezvăluise ceea ce era de aflat. Cel care trăgea în ei deținea o singură pușcă și avea nevoie de timp ca să o reîncarce.

Înaintă cu atenție, ghemuit la adăpostul zidului. Ajuns la capătul zidului, îi făcu semn lui Hedley, care apăsă pe trăgaci și trimise un glonț ce zgâlțâi peretele de sub acoperișul casei.

Când auzi împușcătura de răspuns, Grey sări în picioare și se piti după colț. Cu spatele la zid, înconjură casa, apoi se băgă la adăpostul tufelor crescute fără măsură și a pomilor din grădina laterală. Se lăsă pe vine și așteptă următoarea împușcătură.

Ei bine, pentru el era o mare surpriză. E drept că nu se despărțise de Emily în cele mai amiabile condiții. Habar nu avusese la ce să se aștepte în după-amiaza aceasta când călărise până la ușa ei, dar sigur nu la focuri de armă.

După ce răsunară următoarele două împușcături, se grăbi să străbată grădina. Chiar în fața lui, parțial ascunse de tufe, erau două siluete ghemuite în spatele unui zid micuț, pregătite să pornească spre drum.

Grey se repezi înainte. Urechile îi fură asurzite de un strigăt când îl trânti pe atacator la pământ, descoperind într-o fracțiune de secundă derutantă...

O femeie.

O femeie catifelată și cu forme frumoase, îmbrăcată în muselină bleumarin și dantelă albă, cu păr auriu. Ochii ei mari, albaștri precum safirul, îl fixară cu un amestec de teamă și furie. Asta chiar înainte să-și înfigă dinții în antebrațul lui.

Trase cu sete o înjurătură și se suci să-i țintuiască brațele la pământ și să-i îndepărteze gura, proptindu-și un picior greu peste picioarele ei, ca să o împiedice să îl lovească.

- Încetează!

- Dă-te de pe ea, brută ce ești!

Simți lovitura unei greble de lemn peste umeri și tresări, aplecându-și capul în timp ce o femeie bătrână îmbrăcată ca o servitoare cu rochie gri și bonetă albă îl pocnea neîncetat în cap.

- Dă-te de pe ea să nu care cumva să o rănești! zbieră servitoarea.

- Eu să o rănesc? A tras în mine! mârâi el și prinse cu o singură mână încheieturile blondei, ca să poată să înhațe grebla care se agita pe deasupra lui cu cealaltă.

- Așa-ți trebuie! șuieră blonda, încercând în zadar să scape de sub el. Ce fel de gentleman ar...

Când îi auzi vocea, Grey îngheță. Căută să îi vadă chipul, invadat de tot felul de amintiri.

- Puștoaico, tu ești?

Fata încetă să se mai zbată. Aceiași ochi albaștri pe care el și-i amintea acum cât se poate de bine se măriră de uimire.

- Căpitanul Grey? Numele i-l rostise ca pe-o șoaptă, de parcă nu-i venea să-și creadă ochilor că era el.

Îi aruncă un zâmbet strâmb.

- E o plăcere să te revăd!

Grebla îl pocni direct în căpățână.

- Ce naiba, femeie? Se repezi să prindă iar grebla de mâner. Încetează!

Hedley sări la servitoare din spate, o prinse de mijloc și o roti în timp ce îi smulse grebla din mâini și o azvârli cât colo. Ea începu să dea din picioare și încercă să-i tragă câțiva pumni, dar el o ridică pur și simplu pe femeia scundă și o lăsă să se agite prin aer până când aceasta renunță să se mai zbată și pufni enervată.

- I-am venit de hac! anunță cu mândrie sergentul pe deasupra capului ei.

- Bine ai făcut, răspunse Grey, fără să-și mute privirea de la chipul lui Emily, care stătea întinsă pe pământ sub el, incredibil de nemișcată acum, cu excepția răsuflării care îi ridica și îi cobora pieptul. Du-o în casă și calmeaz-o cumva, bine? Adăugă cu jumătate de gură: Și n-o lăsa să te rănească.

- Da, domnule. Hedley încuviință din cap și îi dădu drumul femeii, apoi își înclină politicos capul și porni spre casă. După dumneata, doamnă.

Servitoarea își încrucișă cu obstinație brațele.

- Nu plec nicăieri!

- E în ordine, Yardley. Sunt prieteni vechi de-ai mei, îi explică Emily.

Se strâmbă iritată și-și trase mâinile din strânsoarea lui Grey, împingându-l. Grey se conformă, deși îi luă o clipă să-și alunge ceața care se abătuse brusc peste creierul lui și să-i dea drumul fetei. În loc să o ajute să se ridice, se sprijini de zid, își puse o mână pe genunchiul îndoit și se holbă la ea, încă nevenindu-i să creadă că o găsise așa. Trăgând în el cu pușca. Și frumoasă.

Servitoarea își mută neîncrezătoare privirea de la Grey la stăpâna ei.

- Milady, nu vreau să...

- Sunt bine. Își trase picioarele sub ea. Vrei, te rog, să servești gustări în salon? Chipul îi fu brăzdat de o expresie rugătoare prin care încerca să îi comunice tacit celeilalte femei ceva ce Grey nu putu descifra. Ceva despre el. „Interesant." Vin și eu imediat împreună cu căpitanul Grey.

Yardley se încruntă, în continuare îngrijorată.

- Bine, sunt chiar în bucătărie. Arătă cu degetul spre Grey. Dacă ridici mâna asupra stăpânei mele, domnule, ai grijă că am un sertar plin cu cuțite – și știu cum să le folosesc!

Buzele lui Grey zvâcniră, pentru că îi venea să râdă atât de expresia de buldog de pe fața lui Yardley, cât și de uimirea lui Emily că servitoarea ei îndrăznise să amenințe un bărbat de două ori cât ea.

- N-am nici o îndoială, doamnă, răspunse el cu o solemnitate forțată.

Femeia mai pufni o dată, după care se roti pe călcâie și începu să mărșeze spre casă, cu Hedley pe urmele ei, care își astupase gura cu mâna ca să nu izbucnească în râs.

Neștiind la ce să se aștepte după plecarea celorlalți, Grey își mută privirea spre Emily. Ea se uită mirată la el, cu o mână apăsată pe stomac și galbenă la față, de parcă văzuse o stafie. Într-un fel, presupuse el, chiar așa era.

- Îmi pare bine să te revăd, Emily, zise el încet.

Deși nu mai era nici Emily, nici domnișoara Matteson. Acum era doamna Crenshaw, fapt care o făcea să pară mult mai bătrână de douăzeci și unu de ani. Nu mai era tânăra dulce și inocentă pe care și-o amintea stând cu orele în grădină, cu caietul de desen și creioane, desenându-și o lume a ei. Și nici tânăra cu ochi visători care îl întrebase într-o după-amiază dacă voia să o învețe să se sărute.

- Căpitane Grey, se încumetă ea să spună, de parcă ar fi depus toate eforturile din lume să îi recunoască prezența.

Se strâmbă. Carevasăzică nu se bucura să îl vadă. Asta nu prevestea nimic bun.

- Deci îți amintești de mine?

Se înțeleseseră bine în urmă cu cinci ani, până când el își pierduse mințile și o sărutase, ba chiar sperase ca sărutul să se repete. În caz contrar, avea să fie o călătorie afurisit de lungă înapoi spre Londra.

- Sigur că îmi amintesc.

În privire îi luci o urmă de regret. Reacția îl supără puțin. Ei bine, poate că o merita, se gândi el, pentru ce făcuse.

- Acum sunt maior.

Tresări contrariată.

- Poftim?

- Am fost promovat.

Nu știa de ce conta, dar simțise că trebuia să-i spună. De parcă ar mai fi fost încă fata visătoare de șaisprezece ani pe care o putea impresiona.

- Oh. Își mută privirea, evident neimpresionată. Felicitări!

Ei bine, asta chiar îl duru. Așadar, puștoaica încă îi purta pică, chiar și după atâția ani. O călătorie foarte lungă până în Londra...

Dar ceva nu se lega. Chipul ei palid și mâinile care îi tremurau și pe care nu le putea ține nemișcate, felul în care ochii ei priveau în toate direcțiile numai spre el nu - îngrijorat, se întinse să o atingă pe umăr.

- Te simți bine?

Își smulse palma de pe stomac de parcă ar fi ars-o. Se trase mai în spate ca să se ferească de el.

- Sunt bine.

O studie cu curiozitate. În ochii aceia ca safirele ardea ceva mai mult decât regret și jenă din pricina sărutului. Era și o sclipire întunecată, care îi zbârli părul de pe ceafă. Era aceeași privire pe care o remarcase pe chipurile soldaților căzuți prizonieri în timpul războiului. *Frică.*

Simți un junghi în piept.

- Dacă s-a întâmplat ceva...

- Nu s-a întâmplat nimic. Dar cred - cred că cel mai bine ar fi să pleci, îi spuse cu sinceritate, iar buzele i se crispară și se albi și mai mult la față.

- Nu vrei nici măcar să știi de ce am venit? o întrebă el cu tact, perplex în fața vârtejului de emoții pe care le emana ea. Doamne, Dumnezeule, emoțiile se revărsau de-a dreptul.

Preț de o clipă, nu spuse nimic, doar se uită sumbru spre el, iar ochii îi scăpărară. Apoi își plecă privirea și începu să se joace cu fustele.

- Știu deja.

Se încruntă. Era sigur că Chatham nu trimisese un alt curier care să ajungă înaintea lui.

- Știi?

Încuviință ferm din cap, apoi înghiți. Cu greu.

- Dacă ai venit până aici înseamnă că... Înghiți cu așa mare greutate, că de abia o mai auzi șoptind. Thomas a murit.

Pe obraz i se prelinse o lacrimă și închise ochii.

Răsuflă îndurerat văzând-o atât de tristă, atât de profund devastată. În ciuda rupturii dintre ei, Thomas își iubea sora, iar el știa că și Emily îl iubea pe Thomas. Grey suferea pentru amândoi. Îi șterse cu delicatețe lacrima cu degetul mare.

- Ba nu, Emily. O mângâie cu dosul palmei pe obraz, ca să o liniștească. Fratele tău trăiește.

Ea deschise brusc ochii. Fântâni de safir se holbară la el, vulnerabile și pline de scepticism.

- Thomas trăiește, repetă și îi cuprinse chipul în palme. Nu am crezut, dar a supraviețuit. Zâmbi larg spre ea, incapabil să ascundă propria ușurare. E atât de încăpățânat, încât a refuzat să moară.

- Oh, slavă Domnului, murmură ea, iar trupul ei micuț se încovoie de ușurare. Slavă Domnului!

Își aruncă brațele în jurul umerilor lui și își îngropă chipul la gâtul lui. El își ridică palmele pe spatele ei, într-o îmbrățișare de alinare. Ea se foi în brațele lui, sânii ei îl împunseră în piept, iar respirația lui se precipită - da, nu mai era un băț cu cosițe blonde. Puștoaica se transformase într-o femeie, într-una ale cărei buze calde îi atingeau în treacăt gâtul în timp ce murmura la nesfârșit mulțumiri lui Dumnezeu pentru că îi salvase fratele, mulțumiri pentru că îi adusese această veste... Iar fiecare cuvânt vibra prin tot corpul lui și până în vârful mădularului care începuse să-i freamăte. „Pe toți dracii!"

Înghiți în sec, apoi o apucă încet de umeri și o îndepărtă.

Își șterse ochii.

- Nu trebuia să bați tot drumul ăsta, zise ea, însă recunoștința i se simțea în voce. Ai fi putut să-mi trimiți vorbă...

Rânji spre ea.

- Am venit să te duc în Londra.

Mâna cu care gesticula i se opri în aer, iar fericirea de pe chip îi dispăru, fiind înlocuită din nou de teama aceea misterioasă pe care i-o sesizase mai devreme. De data aceasta era chiar mai intensă. Preț de o clipă, avu senzația că era posibil ca ea să sară în picioare și s-o rupă la fugă ca un iepure speriat.

- Thomas a cerut să vii, îi explică el. I-am promis că i te aduc.

- Thomas a cerut...?

O fracțiune de secundă, tot trupul îi fu zdruncinat de un dor disperat, toată compasiunea și durerea copleșitoare pentru fratele ei fiind aproape palpabile. Își duse palma în dreptul inimii.

Apoi încremeni, iar vulnerabilitatea pe care el i-o întrezărise dispăru precum un văl de pe chipul ei. Cu toate acestea, Emily tot nu-și putea ascunde frica. Teama îi strălucea în priviri la fel de tare ca lacrimile.

– Îți mulțumesc că mi-ai spus de Thomas. Îți apreciez din suflet bunătatea și devotamentul față de el, mult mai mult decât crezi. Ezită, apoi se forță să continue: Dar nu vin nicăieri cu tine.

Era complet uluit.

– Emily...

– Doamnă Crenshaw, îl corectă ea, apoi zise pe un ton mult mai blând: Dacă nu te superi.

El strânse din dinți. Ce-i păsa lui că voia să se formalizeze? În mod inexplicabil însă, asta îl înfuria. La fel ca refuzul de a-și vedea fratele. Oare fata simpatică pe care o cunoscuse se transformase într-o vrăjitoare fără inimă?

– Îmi este imposibil să călătoresc acum, maiorule. Vocea i se înecă în scuze, dar se grăbi să vorbească mai departe. Deci dumneata și omul dumitale trebuie să plecați după ce serviți ceaiul.

– O să rămânem peste noapte, o contrazise el.

Ochii îi scânteiară, neștiind dacă să fie furioasă sau îngrozită în fața perspectivei de a-l găzdui peste noapte.

– Nu este loc pentru dumneata aici.

Își ridică sceptic privirea spre casa mare din spatele ei și înălță tăcut dintr-o sprânceană.

– Nu putem găzdui pe nimeni în momentul acesta, explică ea cu o nerăbdare aproape disperată, doar-doar l-o convinge să plece. Își îndepărtă privirea și se concentră spre fusta de care trăgea cu degetele. Dar în sat este un han...

O apucă de mână și i-o lipi de fustă, să stea nemișcată.

Icni șocată și-și ridică privirea spre el, cu ochii ei albaștri rotunzi și uriași.

– Chiar vrei să cred așa ceva?

Nu ridică vocea și-și controlă furia, dar refuză să îi dea drumul la încheietură când ea se smuci să scape de el.

– Dar ăsta e adevărul!

– Ba e o minciună sfruntată, mârâi el.

– Căpitane Grey!

Înspăimântată de acuzația lui, se zbătu să scape, dar el o strânse și mai tare. O credea în stare să o ia la fugă. Sau să ia un cuțit de bucătărie.

– Maior Grey, o corectă el enervat, vrând să-i dea clar de înțeles că nu mai era tânărul ofițer pe care îl rotise pe degete în urmă cu cinci ani cu farmecul și inocența ei. Atunci se lăsase manipulat, dar a doua oară nu-i mai mergea cu el. Aici e vorba de mai mult, doamnă Crenshaw, nu doar că nu vrei să primești musafiri. Ai tras în mine!

Ea pufni cu aroganță.

– Iar tu ai apărut neinvitat!

Își miji ochii spre ea. Puștoaica devenise între timp femeie, dar și cea mai nepricepută mincinoasă din câte întâlnise în viața lui. Și cu siguranță cea mai enervantă.

– De când o lady trage cu pușca în oameni, invitați sau neinvitați?

– De când... Închise brusc gura, fără își ducă ideea la sfârșit, și încetă să se mai zbată. Privirea îi căzu pe pieptul lui și îl imploră exasperată: Te rog, pleacă!

Cu cât îi cerea mai insistent să plece, cu atât mai hotărât era să rămână.

Doar că de data asta, când se trase să se elibereze, îi dădu drumul. Îi lăsă suficient spațiu să se încurce singură în propriile minciuni. Se clătină pe picioare, iar mâinile ei neobosite culeseră nervoase bucăți de fire de iarbă agățate de fustă în timp ce se îndepărta de el.

– Îmi pare rău că ai bătut degeaba atâta drum, maiorule, dar sunt prea bolnavă ca să pot călători. O să-i scriu lui Thomas...

– Pe naiba o să-i scrii! explodă el la capătul răbdării și cu asemenea încrâncenare, încât ea tresări. O să vii cu mine în Londra, și o să plecăm mâine în zori.

– Nu. Afurisita asta de femeiușcă înălță sfidător bărbia în aer. Refuz categoric!

Se îndreptă încet de spate și-și încleștă fălcile ca să nu-i scape răspunsul, deloc demn de un gentleman, referitor la locul în care i-ar fi propus să-și înfigă refuzul categoric. Ochii ei se făcură și mai mari, pentru că îi sesizase supărarea incandescentă care mocnea în el. Instinctiv, începu să se retragă.

Iar el veni spre ea, urmând-o pas cu pas.

– Nu plec fără tine.

– Te rog, Grey! Încă un pas în spate, un altul făcut de el... până când ea se lovi cu spatele de peretele casei și-și ridică zadarnic mâinile ca să-l împingă la o parte. Trebuie să pleci!

Tonul rugător, panica crescândă din ochii ei – voia cu disperare să-l facă să plece.

– De ce? o întrebă el, refuzând să cedeze.

– Pentru că... pentru că nu poți să rămâi...

– De ce ai tras în noi?

Se apropie de ea, prinzând-o între casă și trupul lui. Atât de aproape, încât palmele ei se lipiră de pieptul lui.

– N-am știut că ești tu.

– Evident. De ce?

– Te rog, pleacă...

– Ce se întâmplă aici?

– Nimic! Jur că nimic.

– Spune-mi!

– Grey, te rog!

Umerii îi căzură, iar el simți că nu îl mai împingea, ci îl apucase de reverele hainei ca să-l țină aproape. Oricum n-ar fi plecat nicăieri până nu afla adevărul.

În panica ei, respirația îi tremura, atrăgându-i fără să vrea atenția către pieptul ei. Mare greșeală. Pentru că era un piept foarte frumos și plin, care se ridica și cădea rapid sub linia decolteului ei strâmt, cu fiecare respirație rapidă.

„E puștoaica", ținu el să își reamintească, fixându-și privirea asupra ochilor ei. *Sora lui Thomas.* Femeia din cauza căreia putea fi ucis de mâna celui mai bun prieten al lui dacă îndrăznea să mai ridice un deget asupra ei. Și cu siguranță nu femeia la care să se uite ca la o... ei bine, ca la o femeie.

Își fixă ochii în ochii ei și refuză să o lase să-și coboare privirea.

- Ai tras în mine.

- Au fost niște tâlhării...

- Puștoaico, mormăi el, semn că nu voia să-i audă minciunile.

- Nu ai de ce să-ți faci griji! Se forță să zâmbească, dar nu îl liniști deloc. Și promit să nu mai trag în tine când pleci.

În ciuda tentativei ei de a face o glumă, el își miji ochii neîncrezător.

- Dacă nu s-a întâmplat nimic...

- Nu s-a întâmplat, protestă ea, mult prea repede.

- Atunci, răspunde-mi la următoarea întrebare. Își lăsă capul până ajunse în dreptul ochilor ei, până când ajunse atât de aproape de ea, încât îi simți răsuflarea întretăiată umbrindu-i buzele. Unde-ți sunt servitorii, doamnă Crenshaw?

Încremeni, singura mișcare fiind o căscare de moment a ochilor, o intensificare a fricii din adâncurile lor. Privirea unui prizonier.

- Deja am ajuns de ceva vreme, și oricine ar fi auzit împușcăturile trase când am sosit. Unde-ți sunt valeții și rândașii? O prinse de bărbie și o ținu cât să nu se poată uita în altă parte. Și să nu mă minți!

Ea îl studie cu precauție, încercând parcă să se decidă câtă încredere putea avea în el. Apoi răspunse, cele două cuvinte răbufnind din ea ca o șoaptă răgușită.

- Au plecat.

Imposibil să fi auzit corect.

- Poftim?

- Soțul meu a fost ucis într-un accident de călărie acum cinci luni, șopti ea, îngrozită că ar putea fi auzită și de altcineva. Dar au mai fost și alte... incidente. Servitorii s-au temut pentru viețile lor. Jumătate au plecat în noaptea morții lui, iar ceilalți... până să-l înmormântez. Au mai rămas câțiva, dar, dacă au auzit focuri de armă, crede-mă că n-ar veni să vadă ce s-a întâmplat decât la mult timp după ce totul s-a liniștit.

Grey se holbă la ea, neputând să găsească nici o explicație pentru făptura din fața lui și pentru situația descrisă de ea. Oare chiar îi depăna povești cu fantome și se aștepta ca el să le dea crezare?

Se îndreptă de spate și se depărtă de ea, desprinzându-i degetele de pe haina lui. Preț de o clipă, mâinile ei rămaseră suspendate în aer ca și cum s-ar fi ținut încă de el, după care le lăsă pe lângă corp și le îndesă în buzunarele paltonului umflat ca un sac. Scutură din cap.

– Părinții tăi nu mi-au spus nimic. Thomas n-a suflat o vorbă.

– Familia mea nu știe. Inspiră cu furie, iar privirea îi poposi pe pieptul lui. Andrew a murit toamna trecută, și, din cauza vremii proaste, ei n-au putut veni la înmormântare. Apoi n-am găsit niciodată momentul potrivit să le spun despre servitori.

Nici un moment potrivit? Pentru numele lui Dumnezeu, rămăsese văduvă și fusese abandonată de personal, iar ea nu găsise nici un moment potrivit să ceară ajutor?

– Doamnă Crenshaw...

– Nu mi-a fost bine, îl întrerupse ea. Moartea lui Andrew a fost un șoc pentru mine – m-am îmbolnăvit. Iar apoi... Vocea i se stinse și, odată cu ea, și cuvintele rămaseră nerostite. Dar acum mi-e mai bine. Ba chiar intenționez să închid casa și să mă întorc în Londra luna viitoare, când drumurile vor fi practicabile, iar eu o să mă simt mai întremată. Cuvintele însă răsunară prea lin, prea la obiect, iar ea își ridică privirea spre el, căutând parcă o dovadă că o credea. Iar acum ai aflat tot.

Ce bătaie de joc! De abia reușise să scurme la suprafața secretelor ascunse aici.

– După cum îți dai seama, nu ai de ce să îți faci griji, dar nu pot primi musafiri. Și nici nu mă simt în stare să pornesc la drum... oricât de mult aș vrea să îl văd pe Thomas. Chipul îi fu brăzdat de o durere acută, apoi își mută privirea și trase tremurând aer în piept, în timp ce își ascunse mâinile în faldurile fustei. Și când o să pleci, maiorule?

– Mâine. O fixă cu privirea, remarcând sumbru toate semnele evidente de frică și de neliniște pe care ea le afișa atât de fățiș. De cum se crapă de ziuă.

Umerii îi căzură și scoase un oftat de ușurare.

- O s-o pun pe Yardley să-ți aducă scrisoarea la han...

- Oh, nu, o întrerupse el cu un calm forțat pe care nu îl simțea de fapt. M-ai înțeles greșit.

Privirea ei se aținti asupra lui. Profunzimile ochilor ei albaștri pătrunși de o panică bruscă semănau acum cu oceanul tulburat de furtună. Cu vârful limbii își umezi nervoasă buzele, iar el se uită la ea, fascinat de gestul acesta mărunt. Își propti mâna pe peretele din spatele umărului ei și se aplecă spre ea, atât de aproape, încât îi vedea pulsul gonind chinuitor în scobitura de la baza gâtului.

„Puștoaica", ținu el să-și reamintească. Era sora lui Thomas, ceea ce însemna că trebuia să o considere și sora lui... o soră care întâmplător avea niște sâni plini uimitori.

- Nu plec fără tine. Trase o gură mare de aer ca să-și mențină concentrarea. O să rămân cu Hedley aici peste noapte, iar de dimineață o să vii cu noi la...

Ea scoase un geamăt plin de frustrare și îl împinse în umeri.

- De ce nu ai încredere în mine?

Dar acum se simțea și el la fel de frustrat ca ea și zise printre dinți:

- Pentru că ultima dată când ne-am întâlnit, din cauza încrederii pe care ți-am acordat-o, am fost provocat la duel.

- Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Cuvintele se revărsară din ea cu un geamăt furios. De câte ori îmi va mai ruina sărutul acela viața?

Își retrase capul de parcă l-ar fi plesnit.

- Poftim?

Ea își duse palma la gură când își dădu seama de ceea ce spusese, în ochii mari lucind un regret profund.

- Îmi pare foarte rău, reuși ea să îngaime înăbușit. N-am vrut să... Of, Grey...

Miji ochii spre ea. Era sigur că vorbise serios.

- Ultima dată când te-am văzut...

El era atât de furios, că nici să vorbească nu mai putea.

Dumnezeule, femeia asta îl dădea peste cap! Obrăznicătura asta îl făcea să vrea să o dezbrace, pentru ca în clipa următoare să îi vină să o strângă de gât.

– Ce prostie din partea noastră – a mea – să te las să mă convingi că... Doamne!

Fusese dat afară de la Ivy Glen, la un pas să rupă prietenia cu Thomas – iar acum femeia asta afurisită avea tupeul să dea vina pe el pentru că își distrusese ea viața?

– Las-o baltă, Emily! Te rog! El își dăduse silința să o lase baltă, asta până când Thomas îl trimisese aici – după câte se părea, direct în iad. Părinții tăi încă mă pedepsesc pentru ce s-a întâmplat. Nu merit să fiu pedepsit și de tine.

Ea rămase cu gura căscată.

– Tu, pedepsit? Eu am fost trimisă... Se opri și miji ochii când văzu cu ce uimire o privea. Chipul îi fu brăzdat de remușcări și întrebă încet: Chiar nu știi? Thomas nu ți-a spus niciodată?

– Ce să-mi spună? Oftă cu obidă, dorindu-și din tot sufletul să lase o dată pentru totdeauna trecutul în urmă, să pornească spre Londra, apoi să plece în Spania, unde ar fi trebuit să se fi aflat deja. Mi-a zis că te-ai dus la școală, apoi te-ai măritat.

Și că de toamna trecută era văduvă. Asta se întâmplase? Inima îi tresări. Toate emoțiile acestea se datorau faptului că încă își plângea soțul răposat?

– Emily, o implоră el pe un ton blând, spune-mi ce se întâmplă ca să pot să te ajut.

Ea ezită, iar pe chip îi apăru o expresie atât de îndurerată și de temătoare, încât lui i se tăie răsuflarea. O clipă, buzele ei se deschiseră, iar apoi îl rugă din priviri să o înțeleagă, ca și cum ar fi vrut să i se destăinuiască...

Apoi închise brusc gura, vălul acoperindu-i încă o dată chipul.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

– Nu pleci de aici fără mine? întrebă ea, întorcând conversația acolo de unde începuse.

– Nu, răspunse el cu fermitate.

– Atunci, se pare că avem o problemă, maiorule. Indignată, îl împinse și trecu de el. Pentru că eu nu plec nicăieri!

El strânse din dinți atât de tare, încât mușchiul obrazului îi zvâcni și o privi cum se apleacă să ridice pușca de vânătoare cu care trăsese înspre el. Apoi porni către casă.

– Nu ai de ales, strigă el în urma ei.

Dacă n-avea încotro, urma să o arunce într-o trăsură și să meargă așa cu ea.

Ea se întoarse spre el, cu pușca sprijinită cu pricepere de braț.

– Thomas m-a învățat să trag cu arma. E un trăgător foarte bun. De fapt, cel mai bun. Făcu o pauză sugestivă, vocea fiindu-i încărcată de amenințări. De când a murit soțul meu, am dormit cu pistolul încărcat lângă pat. Și n-am ratat niciodată.

Gura lui făcu o grimasă.

– M-ai ratat pe mine mai devreme.

– Am tras la douăzeci de centimetri deasupra capului tău, exact acolo unde am țintit. Își dădu un cârlionț după ureche. Așa că te rog să ții cont de asta când vei încerca să mă răpești în toiul nopții.

Scutură scurt din cap, deschise ușa și dispăru în casă.

Grey rămase cu privirea ațintită în urma ei și răsuflă exasperat. Ce Dumnezeului se întâmplase cu puștoaica aceea adorabilă? Cum de îi luase locul femeia asta cu temperament drăcesc și corp ispititor, o fetișcană încăpățânată care refuza să plece de bunăvoie de acasă și care tocmai îl amenințase personal că avea să-i facă rău dacă încerca să o ia cu forța?

Își dădu ochii peste cap. Doamne, apără și păzește! În ce se băgase?

Emily se sprijini de perete și-și închise strâns ochii, încercând din răsputeri să-și domolească inima care îi bătea nebunește și mintea care i-o luase razna.

Căpitanul Nathaniel Grey... *Imposibil!*

Dar era aici. Bărbatul pe care și-l aducea aminte foarte clar de când o vizitase la Ivy Glen, pe când avea șaisprezece ani... ochii aceia ciocolatii ale căror colțuri se încrețeau când râdea, gura care zâmbea atât de larg și de fermecător, părul acela bogat, ciufulit și blond care i se revărsa pe gât. Trupul îi era mai solid acum, mușchii tari ai pieptului și ai umerilor mult mai dezvoltați, dar ochii îi rămăseseră la fel. La fel ca trăsăturile întipărite pe chipul lui frumos.

Grey. I se părea incredibil. Thomas îl trimisese la ea după atâția ani, iar el apăruse ca un cavaler neînfricat în armură strălucitoare.

Își suprimă un suspin chinuitor, dar știa că nu avea de ales și trebuia să-l gonească de aici.

Hotărâtă și mohorâtă, se desprinse de perete și se grăbi să coboare la bucătărie să o găsească pe Yardley. Femeia îi fusese alături în ultimii doi ani, sosind chiar după ce Andrew o adusese la Snowden, după ce decisese că servitoarea care o slujea pe Emily încă de la debutul ei în societate era nerespectuoasă față de el și o înlocuise. Emily fusese devastată. Bătrâna era însă bună și blândă, iar acum Yardley era singura persoană din lume în care avea îndeajuns de multă încredere încât să-și împărtășească secretele.

– Milady.

Yardley o salută cu o plecăciune a capului când intră în bucătărie, în timp ce improviza o tavă pe care să le-o ducă sus celor doi.

– Avem oaspeți peste noapte, îi zise Emily fără nici o tragere de inimă.

Mâna lui Yardley, care tocmai se pregătea să lase o farfurioară pe tavă, rămase suspendată în aer.

– Nu e cam pripit?

– Nu cred că avem de ales. Se încruntă privind spre biscuiții cu unt de pe tavă.

Cu cinci ani în urmă, Grey se dădea în vânt după biscuiții cu scorțișoară făcuți de bucătăreasă. Dacă ar fi știut că vine, ar fi făcut câțiva pentru el.

Dar poate era mai bine să nu îl facă să se simtă prea confortabil, mai ales că principalul ei scop era să scape de el.

– Dar cine sunt ei, milady?

– Maiorul Nathaniel Grey și omul lui. Emily ezită. Cum Dumnezeului să-l descrie pe Grey? Maiorul este... un vechi prieten de familie.

Dar era mult mai mult de atât. Încă de la șaisprezece ani, înțelesese cât de important era Grey. Impetuos și bun, era înzestrat cu hotărârea feroce de a-și croi o carieră strălucită și cu un aspect deloc de neglijat care atrăgea atenția femeilor. Iar ei îi cucerise pur și simplu inima.

Spre mâhnirea ei însă, el îi acordase aceeași atenție ca unui obiect de mobilier... până în după-amiaza aceea din grădină.

- Prieten de familie zici?

Privirea suspicioasă pe care Yardley i-o aruncă în timp ce așeza o ceșcuță pe farfurioară îi spuse că femeia nu o credea.

- Nu e ce crezi.

Și, cu toate astea, obrajii i se colorară de jenă.

Ultima dată când îl văzuse, chiar ultima dată – Dumnezeule, fusese atât de naivă! Îi ceruse să îi ofere o lecție de sărutat, ca să știe ce să facă cu pețitorii... sau ceva la fel de prostesc, oricum nu-și mai amintea cu precizie. Reușise însă să-l manipuleze, iar el o sărutase. Fusese cel mai magic moment din tinerețea ei, asta până când părinții ei dăduseră peste ei. Bombardat cu țipete și acuzații mânioase, Grey plecase de la Ivy Grey, iar Thomas venise după el. Iar două zile mai târziu ea fusese trimisă la internat, unde părinții ei speraseră să o țină departe de asemenea „parveniți" precum căpitanul.

- Maiorul Grey a luptat alături de fratele meu în războaie, explică ea cu o mândrie mai mare decât ar fi fost îndreptățită.

Chiar și după ce suferise consecințele acțiunilor ei din acea zi, nu îl putuse uita și îl urmărise cum se pricepuse mai bine prin intermediul scrisorilor lui Thomas – inima îi prinsese aripi când aflase de faptele lui de vitejie, râsese de bufoneriile lui, ba chiar plânsese când fusese rănit. Și fusese atât de supărată, încât le scrisese părinților lui ca să îi asigure că familia ei le era prietenă, dar scrisorile se întorseseră nedesfăcute.

- Am încredere în el.

„Așa cred..."

Yardley luă apa de pe foc și o turnă în ceainic, aruncând o privire precaută spre Emily.

- De ce am impresia că nu-mi spui tot?

Își mușcă buza și mărturisi jenată:

- Când eram tânără, îmi plăcea de el.

Yardley se opri după ce puse ceainicul pe tavă.

- Acum, nu ai de ce să-ți faci griji, insistă ea.

Scutură din umeri ca să-și alunge obsesia copilărească față de el.

Dar nu din cauza unei pasiuni copilărești îi venise să-și prindă palmele de reverele hainei lui și să-l tragă mai aproape, pulsul

i-o luase razna, iar trupul începuse să-i vibreze în cele mai intime locuri...

Se blestemă singură în gând. Nu din cauza lui Grey se purta ca o prostovancă. Sigur nu din cauza lui. Precis depășise momentul de fascinație față de el din urmă cu câțiva ani.

Nu, de vină erau toate schimbările prin care trecea. Toate nopțile de singurătate și încărcate de temeri pe care le îndurase. Toate responsabilitățile față de fermă care îi împovărau umerii. În ultimii doi ani, în lipsa lui Andrew, ea administrase proprietatea, contractele de arendă și tot ea reușise să aibă grijă ca servitorii să fie plătiți. Apoi trebuise să-și îngroape soțul și să se prefacă a-l jeli. Nimeni n-ar fi putut trece prin toate astea fără să fie afectat.

Așa că, atunci când Grey își făcuse apariția în această după-amiază, o prezență plăcută din trecutul ei care se oferise să o ajute, normal ar fi fost să tânjească după alinare, consolare, protecție – Dumnezeu îi era martor, voia să fie *dorită*. Desigur, nu îi fusese de folos că Grey aterizase peste ea, că se lăsase cu toată greutatea și foarte plăcut pe ea și nici că parfumul lui masculin îi umpluse nările sau că acea căldură din ochii lui ciocolatii îi încălzise locul dintre coapse...

Ei bine, se gândi ea cu amărăciune, poate că nu-l uitase chiar de tot. Iar el sigur nu se gândise la ea nici măcar o dată în cinci ani.

Ignoră junghiul supărător din piept și recunoscu:

– Nu m-a băgat niciodată în seamă atunci și n-o s-o facă nici acum.

– Nu fi așa de sigură, milady, o avertiză Yardley în timp ce înfășura o cârpă în jurul ceainicului ca să-l țină cald.

Nu, ăsta era singurul lucru de care Emily era sigură.

Era evident că Grey își adusese aminte de acel sărut doar din cauza rupturii temporare de Thomas și a animozității prelungite dintre el și părinții ei. Dar ea fusese cea care suportase consecințele în fiecare zi după aceea, care trăise într-o izolare și o abandonare care încă o afectau... ca acum să constate că el habar n-avea prin ce iad trecuse ea.

Nu dăduse niciodată vina pe Grey - mă rog, poate doar puțin. Dar adevărul era că fusese doar vina ei, izvorâtă dintr-o pornire copilărească de a atrage atenția bărbatului de care fusese atât de îndrăgostită, încât nu se mai gândise și la consecințe. Și, cu toate acestea, deși regreta că îl manipulase și regreta și mai mult că fuseseră prinși, nu regretase nici măcar o dată că îl sărutase.

- Și atunci de ce a venit? întrebă Yardley și se întinse după tacâmuri.

- Familia mea l-a trimis. Emily trase adânc aer în piept ca să se calmeze și să-și oprească lacrimile provocate de amintirea lui Thomas. A venit să-mi spună că... Înghiți cu greu nodul care i se pusese în gât. Că fratele meu trăiește.

- Oh, milady. Buza de jos începu să-i tremure, iar Emily avu impresia că Yardley va începe și ea să plângă. E un miracol!

Încuviință încet din cap, apoi se forță să zâmbească.

- Thomas i-a cerut maiorului să mă însoțească la Londra, ca să mă vadă.

Yardley scăpă o ceșcuță din mână, care se sparse de pardoseala de piatră. Emily tresări și sări un pas în spate, iar cu o mână își acoperi abdomenul.

- Oh, nu!

Yardley scutură cu fermitate din cap. Emily știa că nu se referea la ceașca spartă.

- Nu-ți face griji, o liniști ea. Nu plec cu el, și i-am spus-o deja.

Inima însă îi era sfâșiată de durere că nu putea să fie alături de Thomas, să-l țină de mână în timp ce se însănătoșea. Cu câtă disperare își dorea să poată pleca! Dar cu ce preț? Cu prețul de a-și risca propria viață, viața celor din familia ei, poate chiar și viața lui Grey - tatăl ei devenise duce între timp, dar nici măcar un duce cu toți banii lui nu ar fi fost în stare să oprească pe cineva hotărât să le facă rău. Inima îi era chinuită de durere și de frică. Dumnezeule mare, cum ar fi putut suporta să pățească vreunul dintre cei dragi ceva din cauza ei?

Chipul lui Yardley se umbri de îndoială.

- Nu pare genul de om care să se dea bătut așa ușor.

Nu, cu siguranță nu era. Ba chiar se îndoia că Grey fluturase măcar o dată în viața lui steagul alb al capitulării.

– O să găsesc eu o cale să îl conving să plece.

– Cum?

– Încă nu știu. Își duse mâna la gură și începu să își roadă agitată unghia degetului mare. I se păruse că Grey era foarte hotărât să își țină promisiunea făcută lui Thomas, dar și ea era la fel de hotărâtă să rămână aici. Dar o să-mi dau seama.

Yardley își coborî vocea.

– O să-i spui despre soțul tău?

– Nu, răspunse cu promptitudine Emily. Și nici tu să nu-i spui. Să nu sufli o vorbă nimănui.

Yardley se aplecă să strângă cioburile.

– Poți să ai încredere în mine.

La auzul tonului ei, Emily se simți imediat vinovată și murmură o scuză:

– Știu.

Uneori însă își dorise să mai aibă și pe altcineva în afară de Yardley în care să se poată încrede și căruia să îi poată spune ce avea pe suflet. În mod ironic, își dorea pe cineva exact ca Nathaniel Grey.

Nu. Nici măcar el nu îi putea afla secretele. Dacă i le afla, avea să le spună și familiei ei, și, dacă familia ei afla, atunci ar fi venit personal aici să o ducă în Londra și ar fi fost doar o chestiune de timp până când viețile tuturor ar fi fost în pericol.

– O să mergem la Glasgow, exact așa cum am plănuit, zise ea încet. Pieptul i se strânse dureros când își dădu seama că asta însemna că nu putea să îl vadă pe Thomas când acesta avea mai mare nevoie de ea și că risca să nu-și mai vadă niciodată fratele.

Sesizându-i îndoiala, Yardley îi zâmbi încurajator.

– Sora mea se va bucura mult să mergem la ea. Un loc nou, o viață nouă... acolo vei fi în siguranță. Nimănui nu-i va trece prin cap să te caute acolo.

Emily încuviință din cap, dar nu se simțea mai liniștită. În scurt timp trebuia să plece; nu mai putea amâna mult acel moment. Cu cât clipa aceea se apropia însă, groaza o cuprindea din ce în ce mai tare și avea senzația că nu avea să o mai poată suporta.

Umerii îi căzură. Se simțea brusc obosită, energia se scurgea din ea, iar tâmplele îi zvâcneau din pricina durerii de cap. De obicei, la orele acestea ale după-amiezii trăgea un pui de somn, pe de o parte pentru că întotdeauna se simțea obosită după masă, dar îndeosebi pentru că rareori se întâmpla să se poată odihni cum trebuia noaptea. Astăzi, după surpriza oferită de Grey, oboseala o acaparase cu totul.

Yardley se încruntă și își așeză cu afecțiune palma pe umărul ei.

- Cum te simți? Nu arăți prea bine.

- Sunt doar obosită. Era chiar teribil de obosită. Obosită să lupte de una singură, obosită să nu poată apela la familia ei pentru ajutor, obosită să fie atât de izolată și singură, cu nimeni altcineva în afară de Yardley lângă ea, obosită să se teamă tot timpul... Cred că o să urc în camera mea să mă întind puțin. Vrei tu, te rog, să le servești ceaiul în salon celor doi și să mă scuzi în fața maiorului Grey? O să aibă nevoie și de niște camere; și roagă-l pe Phipps să aibă grijă de caii lor.

- Da, milady. O să am grijă de toate.

Emily schiță un zâmbet obosit.

- Știu.

Yardley încuviință din cap peste umăr, după care ridică tava și ieși din bucătărie.

- Întotdeauna am.

Capitolul 3

Înjurând înfundat, Grey renunță la orice speranță de a adormi și se dădu jos din pat. Nu putea să și-o scoată pe Emily din cap. Înhăță pantalonii de pe scaun și-i trase pe el. Fata simpatică pe care și-o aducea aminte de la Ivy Glen dispăruse, iar în locul ei apăruse zgripțuroaica aia care susținea că era prea bolnavă ca să călătorească. Bănuia că se putea să mai amâne puțin, dacă problema era că suferea foarte tare după soțul ei decedat. Dar sigur

nu se comporta ca o văduvă care-și jelește soțul. Iar după felul în care îi evitase politicos compania în după-amiaza și în seara asta, bănuia că accesele ei de boală erau mai degrabă simple pretexte.

Dar, se gândi el în timp ce își trăgea cămașa peste cap, oamenii se schimbă; el chiar se schimbase - iar pe ea n-o mai văzuse de cinci ani. Singurele informații despre ea în acest timp fuseseră doar cele pe care Thomas considerase că i le putea împărtăși, iar Grey nu îndrăznise să pună și alte întrebări. Răsuflă cu greu în timp ce se așeză pe scaun și se întinse să-și ia cizmele. Puștoaica se făcuse mare. Bățul cu codițe avea acum picioare lungi, păr auriu și ochi mari, albaștri. Și ar fi putut să jure că mirosea a scorțișoară.

Nu că ar fi contat cât de bine mirosea, arăta sau se simțea - nu era în nici un caz pentru el. De când se întorsese în Anglia, se specializase în culcatul cu văduvele din lumea bună. Acestea știau să nu încurce sexul cu dragostea și nu îi amenințau în nici un fel libertatea, astfel că rareori avusese parte de complicații. Dar văduva aceasta aducea *doar* complicații.

Răsuflă cu năduf. Problema era că trecuse prea mult timp de când avusese o femeie, atât și nimic mai mult. Cu toate cele petrecute în ultimele câteva săptămâni, numai la sex nu-i stătuse mintea, așa că era normal să se simtă excitat în preajma unei femei frumoase.

Asta era. Asta trebuia să fie. Pentru că varianta cealaltă, cea în care chiar îi plăcea de puștoaica asta, era de neconceput.

Nu se mai obosi să se încheie la vestă sau să-și bage cămașa în pantaloni, ci se duse să coboare scările ca să găsească o sticlă de băutură care să-l ajute să doarmă. N-avea de ce să se îmbrace complet. Doar n-avea cine să-l vadă. Cei câțiva servitori dormeau deja la etaj, fără îndoială că Emily avea să pretindă că era bolnavă până spre după-amiază doar ca să-l evite, iar din camera de alături putea să-l audă pe Hedley care sforăia gata să scoale morții, nu altceva.

Trecu pe lângă salonul de la etaj și văzu un firicel de lumină pe sub ușa închisă. Așadar... cineva tot era treaz.

Deschise încet ușa.

Emily stătea cu o carte pe divanul de lângă focul care ardea mocnit. Îmbrăcată cu un halat de satin de culoarea levănțicii, cu picioarele desculțe vârâte sub ea și cu părul blond curgându-i liber în valuri pe umeri, semăna cu tânăra fără griji pe care o cunoscuse în urmă cu cinci ani. Dar, dacă se uita mai bine și mai insistent, vedea adevărul. În fața lui stătea o femeie experimentată și provocatoare, cu o gură foarte senzuală și care ispitea să fie sărutată, cu picioare lungi, perfecte pentru a înconjura talia unui bărbat, și cu curbe care puteau asigura ore bune de distracție încântătoare. Iar el era profund conștient de fiecare centimetru delicios și tentant al ei.

Iar ăsta, recunoscu el cu pică în sinea lui, era adevăratul motiv pentru care nu și-o putuse scoate din minte în seara aceasta. Pentru că, în clipa din grădină când stătuse întins peste ea, iar ea se zvârcolise sub el, voise să se afunde cu totul în ea.

Simțindu-i parcă privirea pironită asupra ei, Emily își ridică ochii, scoase un icnet discret și încremeni. Aceeași frică îngrozitoare pe care i-o sesizase după-amiază îi străbătu chipul drăguț preț de o fracțiune de secundă, cât își dădu seama cine era. Apoi teama se preschimbă în nesiguranță, și își mușcă buza de jos, după care schiță un zâmbet în direcția lui.

Bine. Nu părea fericită să-l vadă, dar măcar n-avea o armă îndreptată asupra lui. Un progres semnificativ. Iar în fața acestei femei se bucura de orice mică victorie.

Se sprijini de tocul ușii, neîndrăznind să pășească în cameră.

– Ești trează, doamnă Crenshaw.

– Și tu la fel. Închise cartea și o lăsă deoparte, după care își coborî picioarele de pe divan, se ridică, oferindu-i fără să vrea o scurtă imagine a coapselor ei netede și frumos sculptate.

– N-am putut să adorm. Își drese vocea și-și mută în mod voit privirea de la picioarele ei. M-am gândit să caut niște whisky.

Deși imaginea ei era și mai îmbătătoare.

Ea ezită, apoi îi făcu o propunere.

– Te mulțumești cu niște brandy?

El simți un freamăt în stomac; dacă ar fi avut vreo brumă de creier, ar fi dat fuguța înapoi în cameră ca să scape de tentația

reprezentată de ea. Dar cu toate acestea încuviință din cap, știind că așa mai putea petrece ceva timp cu ea. Doar ei doi.

– E în regulă, mulțumesc.

Se ridică grațios de pe divan. Ultimele rămășițe ale fetei stângace de care își amintea se evaporară odată cu unduirea lină a șoldurilor ei feminine în drum spre bufetul din colț, după care se aplecă și îi oferi priveliștea ademenitoare a posteriorului rotund pe care el o absorbi repede, cu dinții încleștați.

Scoase o sticlă de cristal și un pahar, după care turnă lichidul auriu. Aruncă o privire provocatoare și întinse paharul spre el, așteptând ca el să vină să și-l ia.

Buzele îi zvâcniră într-o strâmbătură, ca reacție la ironia faptului că femeia care refuza să-și părăsească casa era din nou stăpână pe situație – și totodată pentru că băutura aceea tare era cel mai mărunt lucru pe care-l dorea de la ea în seara aceea.

Incapabil să reziste chemării ademenitoare, păși în cameră și închise ușa, apoi traversă încăperea spre ea.

– Mă bucur că avem șansa să stăm de vorbă, îi zise ea.

– Serios?

Nu credea o iotă din ce-i spunea. Atunci ea încuviință smucit din cap.

– Eu am vrut... eu am vrut doar să spun că ce s-a întâmplat... la Ivy Glen mă refer, începu ea poticnindu-se, pe un ton stânjenit la fel de blajin ca focul care ardea la picioarele ei. Nu dau vina pe tine. A fost doar vina mea, și îmi cer scuze pentru toate problemele pe care le-am cauzat. Îi întinse paharul ca pe o ofertă de pace. Gata supărarea?

Buzele i se curbară într-o expresie de ușurare, și luă paharul.

– Gata supărarea.

Se uita la el, așteptând ceva, așa că se forță să ia o gură din pahar. Spre surprinderea lui, băutura îi alunecă lin pe gât.

Dădu aprobator din cap spre sticlă.

– Ții brandy în salon?

Puștoaica asta era plină de surprize.

– Am probleme cu somnul. Uneori, un pahar îmi prinde bine.

- Ca în seara asta? Se încruntă, și pieptul i se strânse de îngrijorare. Poate că, de fapt, nu se prefăcuse bolnavă. Ai probleme de sănătate?

- Mă simt mai bine, mulțumesc. Își prinse palmele cu sfială în față. Dar mai devreme m-am simțit foarte slăbită.

- Da, te cred. Mai luă o înghițitură, redescoperind plăcerea de a bea brandy, după care adăugă într-o doară: După ce ai tras atâta.

Ea încuviință din cap.

- Nimic nu e mai obositor pentru o lady decât să meargă la vânătoare.

El se înecă.

În timp ce se strădui să se oprească din tușit, aruncă o privire spre ea și observă o sclipire perversă de răutate în ochii ei.

Pentru prima dată de când sosise aici, zări și altceva în profunzimea ochilor albaștri în afară de teamă și furie. Și era ceva frumos. Foarte frumos.

- Slavă Domnului că n-ai reușit să omori pe nimeni, mormăi el.

Ea oftă cu părere de rău.

- Data viitoare.

Iar apoi, în ciuda propriei voințe, râse – nu prea cu poftă, ce e drept. Un râs sacadat și nervos, dar totuși un râset. Iar el era al naibii de fericit că o auzea râzând.

O studie pe deasupra buzei paharului. Nu era o frumusețe clasică, cu siguranță nu genul de femeie izbitor de frumoasă care îi atrăgea de obicei atenția, și, în ciuda grației ei naturale, îi lipsea rafinamentul care lui i se părea foarte ispititor la femeile din înalta societate. Chipul îi era însă izbitor de drăguț și, combinat cu voința ei provocatoare, care îl ținuse în priză încă de când sosise, și cu trupul ei voluptuos, care îl ținuse mai tot timpul excitat, îl intriga mai mult decât reușise oricare altă femeie de mult timp. Sau vreodată.

- Ia spune-mi, mai desenezi? se interesă el, vrând să afle mai multe despre femeia care devenise.

Respirația ei deveni mai precipitată.

- Poftim?

– Când erai la Ivy Glen, desenai. Se duse să se așeze neinvitat pe divan, își încrucișă picioarele lungi și se avântă prostește în această conversație, în timp ce ea, cu înțelepciune – și frustrant – rămase pe loc în cealaltă parte a camerei. Mai desenezi?

– De când m-am măritat, nu. Îl fixă contrariată cu privirea. Îți mai aduci tu aminte de asta?

– Sigur că da. Te cărai peste tot cu caietul după tine.

– Asta era pe vremea când încă visam să devin o artistă celebră. Voiam să pictez tablouri care să fie expuse în muzee și-n palate. Își coborî sfioasă privirea către cordonul halatului, legat lejer în jurul taliei. Pe buze îi apăru jucăuș un zâmbet slab. Nu credeam că îți mai amintești ceva legat de mine.

– Ba sigur că da, repetă el, de data asta abia murmurat. De ce te miră?

– Pentru că tu nu... Se autocenzură și se corectă. Pentru că a trecut mult timp de atunci.

El se întrebă ce voise să spună inițial. Dar ea se întorsese cu spatele la el ca să ia vătraiul și să miște cărbunii, până când flăcările luară avânt și luminară camera în jurul lor.

În voce i se strecură un ton jucăuș.

– Și pentru că tu erai căpitan în armată, iar eu eram doar surioara enervantă a lui Thomas.

Buzele lui se curbară. Da, asta fusese, avea dreptate. Ea ezită, apoi recunoscu.

– Să fiu sinceră, nu credeam că o să te revăd.

– Nici eu pe tine. Dar era bucuros că se înșelase. Nu doar că îi făcea plăcere compania ei acum, după ce căzuseră la pace, dar bănuia și că ea avea mai multă nevoie de el decât voia să-i dea de înțeles. Știi, Thomas mi-a povestit mult despre voi când erați copii și făceați numai pozne.

– De fiecare dată era doar vina lui. Lăsă vătraiul jos și îi zâmbi cu subînțeles. Eu eram inocența întruchipată.

– Sigur că da, îi dădu el dreptate în glumă. Învârti brandy-ul din pahar și întrebă pe un ton degajat: Dar ce s-a întâmplat de nu mai sunteți așa apropiați?

Văzu cu colțul ochiului cum se crispează toată și cum zâmbetul îi pălește. Chipul îi fu umbrit de regrete chinuitoare, care fură ascunse sub un zâmbet forțat.

- M-am măritat. Minimaliză importanța întrebării. Orice femeie își părăsește familia și caută sprijin și dragoste doar la soțul ei.

Dumnezeule mare, era cea mai mare mincinoasă din lume!

- Dar voi doi erați atât de atașați unul de celălalt...

- Și eu am auzit povești despre tine, îl întrerupse ea, dar el nu ripostă, deși știa foarte bine că schimba dinadins subiectul. Se părea că nici la subterfugii nu se pricepea prea bine. Despre activitățile din Spania. Tot felul de povești.

- Tot felul?

Se strâmbă, amintindu-și de faptele de vitejie de pe câmpul de luptă, de luptele între bețivi în tavernele locale, de goana nesfârșită după țărăncuțele băștinașe.

- Da, tot felul, repetă ea ironic, apropiindu-se încet de el.

- Doamne apără și păzește, bombăni el jenat și dădu peste cap restul de brandy.

Ea râse din nou - de data asta mai relaxată - și îi luă paharul ca să i-l reumple. Arcui dezaprobator o sprânceană spre el peste umăr.

- E adevărat că tu și Thomas ați ras o capră?

- Capra aia și-a căutat-o cu lumânarea. Ne-a devorat o pereche foarte bună de cizme, se apără el fără rușine, deși, privind retrospectiv, poate că nu găsiseră chiar cea mai bună soluție ca să îndrepte lucrurile. Și, oricum, a fost vina lui Thomas.

- Oh, fără îndoială. Ochii ei luciră neîncrezători. Și incidentele cu căruța cu fân, butoaiele de vin, dansatorii de flamenco...

- Toate niște minciuni sfruntate, îi aduse el la cunoștință în timp ce accepta paharul plin, făcând-o să vină spre el. Un cuvânt să nu crezi. Întotdeauna am fost un gentleman desăvârșit.

Ea plescăi ușor din limbă și scutură din cap.

- Ce păcat! Imaginea de desfrânat pe care o aveam în cap despre tine a fost spulberată. Niciodată n-o să te mai pot privi în aceeași lumină.

- Bine.

Răsuflă apăsat. Ea râse, iar pieptul lui se umplu de căldură. I-ar fi fost ușor să se obișnuiască cu sunetul acela... lin și calm precum ploaia.

– Și mai nou ce ești, Grey? Ochii îi luciră șmecherește. Ești gentleman sau desfrânat?

– Ambele, răspunse el cu sinceritate.

Iar ea ar fi trebuit să-i fie recunoscătoare pentru asta. În seara aceasta, gentlemanul o apăra de desfrânat. Râsul ei păli. Redeveni serioasă și șovăi înainte de a spune încet:

– Thomas mi-a scris că ai fost rănit.

Stomacul lui se strânse, schimbarea bruscă a conversației prinzându-l pe nepregătite.

– Da.

– Ce s-a întâmplat?

– Sigur vrei să știi? O privi în ochi, și, spre lauda ei, ea nu-și mută privirea. Nu e chiar genul de poveste de care doamnele din înalta societate sunt interesate.

Ea ridică din umeri.

– Cred că eu nu sunt o lady obișnuită.

„Nu, cu siguranță nu ești.“ Nu se putu abține să nu se întrebe cât de grozavă era și cât de mult putea să se abată de la regulile bunei-cuviințe. Alături de el. Încet se întinse și începu să bată ușurel în perna de lângă el. Ea însă nu-i acceptă invitația și continuă să îl privească suspicioasă pe sub genele coborâte, încercând să decidă câtă încredere putea avea în el.

– Stai jos, Emily, îi ceru el cu blândețe. Nu e nimic scandalos dacă doi prieteni vechi stau de vorbă în liniște.

Era evident însă că ea nu era de aceeași părere, pentru că ochii i se plimbau de la halat la ușă și de la ușă la ținuta ei sumară în timp ce el se tolănea pe divan...

Când văzu că n-are de gând să se miște, el simți un junghi neașteptat de dezamăgire, pentru că puștoaica se dovedea a fi cât se poate de obișnuită. Apoi, spre surprinderea lui, ea se conformă.

– Nu cred că e. Se așeză într-o doară lângă el, ascunzându-și picioarele sub ea. Micul ei gest de predare îl făcu să se simtă mult mai bine decât ar fi fost îndreptățit. Doi prieteni vechi, repetă ea cu un zâmbet.

Oh, el chiar că se simțea prietenos. Nu avea însă încredere că reacția lui nu ar putea să-i dea fetei un motiv să-l plesnească, așa că nu spuse nimic, ci doar duse paharul la gură.

– Ce ți s-a întâmplat în Spania? îl iscodi ea după o clipă. Cum de ai fost rănit?

Categoric nu despre așa ceva voise el să discute în seara asta cu o femeie frumoasă și pe jumătate dezbrăcată care stătea chiar lângă el. Expresia ei serioasă îi spuse însă că pentru ea era important să știe. În mod inexplicabil, deveni important și pentru el.

– Încărcam un tun, începu el. Se uită încruntat spre lichidul auriu în timp ce îl roti gânditor în pahar. Reușisem să străbatem câmpul, când m-am uitat în jos și am văzut o gaură în pantaloni, sânge... Mi-am dat seama că fusesem lovit. Glonțul îmi trecuse prin coapsă.

Cinci centimetri mai jos, și l-ar fi nimerit în genunchi. Cincizeci de centimetri mai sus, i-ar fi distrus viața.

– Nu ți-ai dat seama până n-ai văzut? Confuzia îi umbri chipul. Dar n-ai simțit?

El luă o dușcă zdravănă de brandy.

– Nu.

Se întâmpla adesea ca bărbații de pe câmpul de luptă să nu-și dea seama că au fost împușcați decât când vedeau rana sau pierdeau prea mult sânge și nu mai aveau energie să continue bătălia. Atenția le era distrasă de zgomot și de acțiune, de adrenalina care le pulsa prin mușchi și de singurul gând pe care îl aveau în minte – și anume, să ucidă ca să nu fie uciși.

Dar cum putea el explica așa ceva unei lady delicate? Nu ar fi trebuit să deschidă acest subiect.

Deși era un subiect mult mai sigur decât ce și-ar fi dorit el să spună de fapt în aceste momente... decât să-i explice detaliat cum ar fi vrut să o dezbrace încet, să îi întindă trupul gol în fața focului, să o mângâie între coapse până gemea de plăcere...

Își drese glasul și se agită nervos.

– Eram în mijlocul bătăliei, zise el simplu, neavând încredere să mai adauge ceva.

Răspunsul părea a o mulțumi, pentru că încuviință ferm din cap, în semn că a înțeles. Și poate chiar înțelesese. Avusese parte

de multă suferință când era mică și se maturizase mult mai repede decât alte fete de aceeași vârstă.

Încet, ridică paharul de brandy spre ea, provocând-o să meargă și mai departe și să arate că era diferită de restul femeilor acceptând să soarbă din paharul lui. Singurele femei care mai făcuseră așa ceva erau femei precum Lady Roquefort – femei din lumea bună care îl considerau o modalitate încântătoare de-a ieși din monotonia propriilor lor vieți.

Nu și Emily. Ea era aici pentru că voia să fie cu el. Iar lui îi plăcea asta. Mai mult decât ar fi trebuit. Dar niciodată nu i se mai întâmplase să aibă alături o femeie gingașă căreia să-i mărturisească asemenea detalii serioase din viața lui, niciodată nu i se mai întâmplase să fie ațâțat de o femeie care îl înțelegea atât de bine.

Ea își coborî privirea spre pahar.

– Nu cred...

– La urma urmei, e băutura ta, o ispiti el.

Ea ezită, apoi consimți.

– Doar o gură mică.

Trase adânc aer în piept odată decizia luată, apoi îi luă cu precauție paharul din mână și își lipi buzele exact de locul în care își pusese el gura. El îi urmări unduirea discretă a gâtului elegant când înghiți, mișcarea aceea neînsemnată revărsându-se cu putere în adâncul lui.

Se excitase. Pe toți dracii! Slavă Domnului că fusese neglijent și nu își îndesase cămașa în pantaloni, pentru că altfel amândoi ar fi fost într-o situație jenantă. Adolescenta timidă se transformase într-o femeie atrăgătoare. Și nu doar din punct de vedere fizic. Emily îl atrăgea din toate punctele de vedere, de la râsetele ei discrete până la pufniturile arogante.

Doamne, Dumnezeule, îl seducea fără ca măcar să fie conștientă de ceea ce făcea.

Îi dădu paharul înapoi.

– Era și Thomas cu tine când s-a întâmplat?

– Da, răspunse el repede, îndreptându-și atenția înapoi la război, fapt care îi moleși umflătura din pantaloni la fel de eficient

ca în cazul în care s-ar fi tăvălit prin zăpadă. M-a scos dincolo de linia frontului și s-a asigurat că medicii se ocupă de rană.

De fapt, făcuse chiar mai mult de atât. Atunci când Grey își pierduse cunoștința din cauza durerii provocate de chirurgii care scotoceau după glonț prin coapsa lui, Thomas rămăsese neclintit lângă el cu pistolul în mână și refuzase să-i lase pe nenorociții ăia de doctori să-i amputeze piciorul.

Sorbi cu nesaț din brandy, dorindu-și să fi avut o băutură mai tare, și murmură:

– Mi-a salvat viața.

Între ei se așternu o liniște reconfortantă, care pe el îl bucura. Nu era necesar să insiste cu toate întâmplările macabre pe care le experimentase în timpul războiului. Țineau de trecut. În afară de cicatricea urâtă care n-avea să-i dispară niciodată și de un șchiopătat ușor după ce călărea prea mult timp, nu mai exista nici un semn care să trădeze faptul că încasase un glonț care îi schimbase drumul în viață, aducându-l din Spania înapoi în Anglia.

– Am auzit că după aceea ai ajuns spion, zise ea încet. Și încă unul bun.

Complimentul ei mărunt îi făcu buzele să se curbeze de mândrie.

– Așa îmi place și mie să cred. Adevărul este, recunoscu el, simțind o dorință irezistibilă să îi împărtășească veștile bune, că mi s-a oferit un nou post pe continent, unul important. O să supraveghez operațiunile din sudul Spaniei. Făcu o pauză. Ar fi trebuit să fi plecat deja, dar am amânat de dragul lui Thomas.

„Și din cauza ta." Un motiv în plus să o convingă să plece a doua zi. Deja îl înfuriase pe Lord Bathurst, ministrul de război și pentru colonii, fiindcă amânase plecarea cu câteva săptămâni. Se îndoia că va putea amâna mult dacă ținea să fie promovat.

Emily îi strânse mâna care i se odihnea pe perna dintre ei, gest care stârni un ecou prin tot trupul lui. Se foi stânjenit. Durerea îi reveni în forță în mădular.

– Îi ești un prieten bun, zise ea încet.

Când văzu că ea nu-și retrage mâna, el îndrăzni să-i mângâie degetele cu degetul mare – și simți o apăsare în vintre când sesiză un tremur fin din partea ei drept răspuns.

– Așadar, ești fericit? șopti ea cu respirația întretăiată, stârnind în el o plăcere nesfârșită.

Întrebarea îl făcu să zâmbească. Nu-l mai întrebase nimeni așa ceva, dar, oricum, singura care îi putea pune o asemenea întrebare fără să sune ciudat era Emily. Întotdeauna fusese perspicace, ochii ei albaștri remarcând fără nici un dubiu mult mai multe decât lăsa ea să se înțeleagă.

– Sunt foarte fericit cu viața pe care o duc. Mai ales că acum bea un brandy cu o femeie frumoasă care nu își dăduse seama că halatul i se căscase în față și îi oferea o priveliște amețitoare asupra sânilor ei. Exact așa cum este ea.

Își retrase mâna, de parcă i-ar fi putut citi gândurile perverse care i se îngrămădeau în minte. El se abținu cu greu să nu i-o prindă din nou, întocmai ca un flăcău necopt care aleargă după prima lui femeie.

– Thomas nu mi-a scris niciodată prea multe despre perioada armatei sau, mai bine zis, nu mi-a scris despre nimic important, îi zise ea, trăgând de tivul halatului. Halatul îi învăluia picioarele, dezvelindu-i doar vârfurile degetelor, iar el își dorea ca halatul să se desfacă, să poată vedea cât anume de lungi îi crescuseră picioarele. Mi-a spus povești despre toate încurcăturile în care ați intrat, despre cum e în Spania... Uneori s-a plâns de mâncare sau de vreme, dar niciodată n-a zis nimic despre lupte.

– Adevărații eroi vorbesc arareori despre ce fac pe câmpul de luptă.

Din experiența lui, cei care avuseseră parte de foarte puțină acțiune povesteau cel mai mult, istorisirile lor fiind întotdeauna exagerate și cel mai adesea pline de minciuni. Explicația era simplă: cei care chiar participaseră în vâltoarea bătăliilor nu mai voiau să retrăiască așa ceva, nici măcar în amintire.

– Să înțeleg că Thomas a fost erou? întrebă ea încet.

– Cel mai brav dintre Derbedeii Stacojii, o asigură el. Nu se putu însă abține să nu adauge cu un rânjet: După mine, bineînțeles.

Dar de data asta ea nu mai râse la gluma lui. Privirea îi rămase ațintită spre degetele cu care se juca în faldurile halatului.

– Ce i s-a întâmplat, Grey?

Se referea la jaf, desigur, dar glasul ei solemn îl făcu să se întrebe dacă nu cumva se referea și la altceva.

- Se plimba prin Mayfair, începu el fără tragere de inimă. Fratele ei ar fi trebuit să-i povestească el însuși ce se întâmplase, dar, dacă voia să o convingă să plece a doua zi cu el, atunci trebuia să-i dea în seara asta toate detaliile sordide. Fusese la reședința Strathmore, iar în drum spre casă a fost acostat de un tâlhar.

Mâna ei tremura, așa că el se întinse încet să i-o acopere cu palma lui. Mai că se așteptase ca ea să se ferească iar, dar ea nu se clinti, ci trase adânc aer în piept ca să se liniștească.

- Cel care l-a împușcat. Simțind-o cum tresare, o strânse mai tare de mână. Glonțul l-a nimerit într-o parte, chiar aici. Se bătu pe partea stângă cu mâna liberă. A pierdut mult sânge, atât de mult, că trei zile nu s-a trezit, iar când a făcut-o, avea febră și delira... Nici unul dintre doctori n-a crezut că o să supraviețuiască. Recunoscu pe un ton scăzut: Nici eu.

Degetele ei se strânseră cu blândețe ca să-i ofere alinare și sprijin, pentru că știa că și el suferea.

- Thomas vrea să te vadă. O strânse de mână. Indiferent de ce s-a întâmplat între voi, trebuie să lași totul în urmă. Pentru el.

O clipă, ea nu se mișcă, nu răspunse, doar îl privi insistent în umbrele pâlpâitoare ale focului care se stingea. Apoi se ridică, își retrase palma și plecă de lângă el.

Emily privea fix focul, de data aceasta nemaiavând energie să îl ațâțe. Tremura din nou, dar nu din cauza supărării că Thomas fusese rănit, ci din pricina faptului că nu îl putea vedea. Și voia să îl vadă - of, Dumnezeule, ce mult voia să îl vadă! Dar nu putea, pentru că prezența ei i-ar fi primejduit viața.

Inspiră cu nesaț. Grey aștepta o explicație din partea ei. Îi simțea privirea fierbinte în ceafă, dar și furnicăturile degetelor pe care el i le atinsese. Simplul fapt că îl ținuse de mână îi adusese mai multă alinare decât mai avusese parte de când se măritase, iar, când căldura și vigoarea lui se revărsaseră în ea, aproape își permisese să creadă că totul avea să fie din nou bine.

Iar dacă se simțea atât de alinată doar pentru că îl ținuse de mână, atunci cât de alinată s-ar fi simțit dacă ar fi ținut-o în brațe, dacă ar fi sărutat-o, dacă ar fi atins-o...

– Emily, murmură el cu voce gravă lângă umărul ei, transmițându-i un fior cald pe șira spinării.

Scoase un suspin. Se deplasase atât de încet, încât nu-l auzise apropiindu-se.

– Te simți bine? o întrebă el, măcinat de griji. Nu am vrut să te supăr.

– Nu m-ai supărat, îl liniști ea. Ba o supărase. Simpla lui prezență aici o supăra, forțând-o să aleagă între a avea grijă să nu pățească ceva și dorința disperată de a-i spune totul, între a-și dori ca el să plece și a vrea ca el să o cuprindă cu brațele și să o țină aproape de el.

Acum, când stătea atât de aproape de ea încât îi încălzea spatele, fremăta centimetru cu centimetru de nevoia de mult uitată de a fi dorită ca femeie. Iar felul în care capul lui se pleca peste umărul ei, faptul că buzele îi erau atât de aproape de urechea ei, iar respirația lui întretăiată și caldă îi încălzea obrazul... Era oare posibil ca și Grey să o dorească?

Nici măcar nu îndrăznea să creadă așa ceva, dar freamătul din trupul ei era pur și simplu prea electrizant, prea minunat ca să nu fie real. Trupul ei știa instinctiv ce dorea el. Dar el cum avea să reacționeze în fața acestei dorințe? Dacă se lăsa pe spate și-și lipea spatele de pieptul lui musculos, oare gentlemanul din el urma să o gonească sau desfrânatul avea să o cuprindă în brațe, să o dezbrace în lumina aruncată de foc...

Nu. Lacrimi de frustrare și de ciudă îi umeziră genele, căci își dorea cu disperare ceva ce nu putea avea niciodată.

– Vino cu mine în Londra, zise el, în timp ce îi atinse degetele mâinii care îi atârna pe lângă corp.

Inima îi era sfâșiată de angoasa provocată de însemnătatea refuzului ei – ratarea șansei de a fi lângă fratele ei, a șansei de a fi în brațele lui Grey. Închise ochii și abia îngăimă:

– Nu... nu pot.

– De ce nu poți?

Îi mângâia brațele, încălzindu-i pielea ca și cum mânecile halatului nici n-ar fi existat.

– Pentru că... nu m-am simțit bine. Mângâierea lui îi îngreuna capacitatea de gândire – și, naiba să-l ia, știa și el asta! Mai am nevoie de câteva săptămâni, Grey, te rog!

– Dacă mă întorc atunci după tine, o să vii cu mine? o întrebă el încet, cu buzele atât de aproape de urechea ei, încât simțea fiecare cuvânt pe lob.

– Da.

Încă o minciună. Nu ar mai fi fost aici atunci. O apucă de umeri, o întoarse spre el și o privi cu duritate drept în ochi.

– Puștoaico, îmi pui răbdarea la încercare!

Buzele ei se depărtară într-o expresie de uimire, iar căldura emanată de el se risipi.

– Ce vrei să...

– Ești frumoasă când minți. Ridică dintr-o sprânceană. Dar în continuare îmi spui doar minciuni.

Scutură disperată din cap.

– Grey, te rog...

Brațele lui se strânseră în jurul mâinilor ei.

– Ai probleme?

Își reprimă un icnet. Of, Doamne, știa... Cumva, Grey știa! O fracțiune de secundă, fu gata să îi spună adevărul și să pună capăt coșmarului în care i se transformase viața. Dar nu putea.

– Nu, minți ea, cuvântul răsunând abia ca o șoaptă.

Sclipirea dură din ochii lui îi spunea că nu o credea.

În clipa aceea, înțelese că el era un adevărat spion al Ministerului de Război, suspicios și mereu în gardă, capabil să observe toate detaliile.

Apoi el se mai înmuie, iar ea îl putu întrezări pe bărbatul din spatele agentului, care o studia îngrijorat. O întrebă cu blândețe:

– Ești în pericol, Emily?

Ea se trase în spate să scape din strânsoarea lui, dar el se luă după ea și îi cuprinse chipul în palme.

– Lasă-mă să te ajut!

I se puse un nod în gât ca reacție la oferta ademenitoare de sprijin din partea lui Grey. Dumnezeu îi era martor, voia

să profite de ea. Voia să se cuibărească în brațele lui, să se cufunde cumva la pieptul lui și să fie în sfârșit în siguranță...

Gemu încet.

- Nu ar trebui să fii aici!

- Dacă nu mă voiai la Snowden Hall, ripostă el cu un zâmbet pieziș, ar fi trebuit să țintești mai jos.

Ea nu râse la gluma lui. Își încleștă pumnii neputincioasă pe lângă corp, ca să se ferească de atingerea lui.

- Nu la asta m-am referit.

Se încruntă.

- Atunci la ce, mai exact?

Scutură din cap, încercând în zadar să-și alunge teama și excitația care o copleșeau. Nu ar fi trebuit să îi permită să stea cu ea în această încăpere, nici să îi ofere ceva de băut și nici măcar să se afle atât de aproape de ea.

Era îmbrăcată doar cu halatul și cu o cămășuță subțire de noapte pe dedesubt, iar Grey stătea în lumina focului îmbrăcat tot pe jumătate, cu cămașa desfăcută larg, lăsând clavicula la vedere. Locul în care Emily constată că ar fi vrut să-și pună buzele...

Nebunie curată! Mai că ar fi râs de toate gândurile care îi treceau prin cap, dacă nu ar fi fost măcinată de frustrare.

- Am vrut să spun... Înghiți cu greu. Că trebuie să pleci mâine. Insist.

Își încrucișă brațele peste piept, iar gestul lui hotărât reuși să o înfurie.

- Nu plec decât dacă...

- Încăpățânat mai ești! se răsti ea și se retrase.

Sprâncenele lui se arcuiră și îi dădu un răspuns pe măsură:

- Și tu ești încăpățânată.

Exasperată, își presă palmele de frunte, neștiind cum să reacționeze - ar fi trebuit să fie furioasă, dezamăgită, excitată - sau ar fi trebuit să pună mâna pe pușcă și să înceapă să tragă în el. Iarăși.

- De ce nu vrei să pleci? întrebă ea, pe jumătate autoritar, pe jumătate implorându-l.

- O să plec, răspunse el cu sinceritate. Dar numai după ce îmi spui adevărul.

Ea începu să-și agite mâinile de supărare.

– Dar ți-am spus...

Din direcția ușii se auzi un sunet metalic discret, iar cuvintele i se împotmoliră în gâtlej. Încremeni, iar groaza care puse stăpânire pe ea o împiedică să respire.

Grey însă doar se încruntă și o privi complet năucit. El nu auzise nimic. Dar ea cunoștea sunetul fricii – trăise alături de el în ultimele cinci luni și se târa prin ea ca o otravă dezgustătoare.

– Grey, șopti ea atât de încet, încât numele răsunase ca o răsuflare îngrozită, cred că cineva încearcă să...

Casa fu zguduită de o explozie, iar zgomotul de geamuri sparte fu acoperit de țipătul ei.

Capitolul 4

Grey se grăbi să ajungă la ușă și trase de mâner – ușa era *încuiată*. În spatele lui, o auzi pe Emily care încerca să-și înăbușe un alt țipăt.

– Unde este cheia? întrebă el pe un ton uniform, forțându-se să rămână calm de dragul ei.

– Nu am nici o cheie... aici n-am... nu am încuiat ușa...

– Cineva a încuiat-o. Hedley! Trase un pumn în lambriuri. Hedley, trezește-te!

În jurul lor, agitația luă proporții. Se auziră alte bufnituri, alte geamuri sparte, urmate de sunetele panicate făcute de picioare care alergau și de țipete înfundate.

– Dă-te la o parte! îi ceru Grey.

Se trase câțiva pași în spate, își luă avânt și se izbi cu umărul în ușă. Încă o dată. Și încă o dată. Nici nu se clinti.

– Grey, oprește-te! Emily se grăbi să îl tragă de mână. Oprește-te – o să te rănești!

– Vreau să scăpăm de aici. Bătu cu pumnul în ușă. Hedley!

Atunci văzu primele firicele de fum gri prelingându-se pe sub ușă. Îl strângea și mai tare de braț, ceea ce însemna că și Emily le văzuse.

– Casa a luat foc, șopti ea, albă la față de frică. I-au dat foc și ne-au încuiat aici.

– Ba pe naiba! mârâi el.

Se smulse de lângă ea și alergă la fereastră, o deschise larg și se aplecă peste pervaz, căutând o cale de scăpare. Între camera în care se aflau și cea de dedesubt nu exista însă nici un fel de bordură și nici nu puteau sări de la etajul al doilea. Erau captivi. Fie săreau de la geam și mureau, fie ardeau de vii în cameră.

– Maiorule! Hedley trăgea cu frenezie de mâner de partea cealaltă a ușii, dar încuietoarea nu cedă. Nu se deschide!

– E o cheie jos, în bucătărie, strigă Emily.

– Lasă cheia, ordonă Grey. Du-te și ia un topor din grajd și doboară ușa asta odată!

– Da, maiorule!

Pașii lui Hedley se auziră îndepărtându-se, iar Emily îl apucă de mână. Își încolăci strâns degetele printre degetele lui, ca și cum se temea că, dacă îi dădea drumul, îl putea pierde.

– Dar cheia este jos.

– Puștoaico. Îi cuprinse obrazul cu palma liberă, ca să o oblige să stea pe loc, apoi îi vorbi cât se poate de calm în condițiile date: Cel care a făcut asta ne-a încuiat în cameră ca să nu putem ieși înainte de a incendia casa. Probabil s-a gândit și să ia cheia din bucătărie ca să nu poată careva să descuie ușa.

Din gâtlejul ei scăpă un suspin îngrozit.

– Dar o să ne scoată Hedley, să fii sigură, o liniști el, deși nici el nu se simțea prea relaxat. O să te protejez. Ai încredere în mine?

Trase o gură sacadată de aer și încuviință scurt din cap.

– Am încredere deplină.

– Bine. Răspunsul ei îi stârni un val de căldură în piept. Ulterior, avea să se întrebe care era explicația, dar acum... Ajută-mă să găsesc o cale de a ieși de aici.

Înșfăcă vătraiul și începu să izbească mânerul ușii cu el, sperând să îl spargă ca să poată vârî vătraiul înăuntru și să deschidă încuietoarea.

Fumul se înălța în nori mari care miroseau înțepător, iar lambriurile erau din ce în ce mai fierbinți.

– Poți sparge broasca? întrebă ea disperată.

– Dacă aveam arma, puteam. O lăsase în cameră, pentru că nu-i trecuse prin cap că ar avea nevoie de un pistol într-o casă adormită.

Răsuci din nou vătraiul ca pe o pârghie cu care încercă să forțeze încuietoarea, încordându-și toți mușchii brațelor și ai umerilor. Nu cedă nici așa. Trase o înjurătură și ridică vătraiul să lovească din nou în ușă.

Ea îi flutură o armă prin fața ochilor.

– Uite aici!

– Ce naiba... Se retrase surprins și se holbă la armă. Un pistol de duel cu plăsele incrustate cu perle și butoi gravat, frumos și elegant, dar absolut nepractic. Și atât de vechi, încât se îndoia că mai putea trage.

– Ai grijă, e încărcat, îl avertiză ea.

El tresări.

– Ții un pistol încărcat în salon?

– Sigur.

Se holbă la ea o secundă, nevenindu-i să creadă. Apoi zâmbi larg și murmură încântat:

– Bravo! Apoi îi făcu semn spre divan. Du-te în spate!

Ea se supuse, iar el se așeză oblic față de ușă, ridică pistolul și trase. Glonțul lovi broasca și o zgâlțâi bine, bucăți de metal căzând peste tot. Aruncă pistolul rămas fără gloanțe și trase un picior zdravăn în ușă, care de data asta se făcu țăndări.

În acel moment, în cameră năvăliră un vârtej șuierând, fum și fierbințeală. Flăcările se înălțau până la tavan.

– Emily! strigă el ca să acopere zgomotul făcut de clădirea care ardea și ca să o cheme la el.

Ea paralizase de frică, cu ochii larg căscați spre flăcări. O vedea cât de tare tremura, chiar dacă era în partea cealaltă a încăperii.

Se grăbi să ajungă la ea, o luă de mână și o trase spre ușă. Când văzu flăcările care cuprinseseră holul, scoase un țipăt și sări cât colo, îngrozită. O apucă strâns de încheietură ca să nu se mai

poată trage, deși era sigur că avea să o învinețească. Refuza să-i dea drumul.

– Hai... trebuie să plecăm! Acum! O scoase pe hol și o târî direct în căldura vie a focului. O obligă să se ghemuiască pe sub vârtejurile de fum și o trase după el, înaintând aplecat pe coridor spre scară și cât de repede putea pe sub valul de fum care se lăsa peste ei. Ea însă de abia putea merge și încă era în stare de șoc din cauza fricii, tușea și icnea și de abia respira prin fumul gros. Ajunseră la scări, și Hedley apăru în goană spre ei. Gura și nasul îi erau acoperite cu o cârpă udă, iar în mâini avea un topor. O zări pe Emily și se repezi să o țină de braț.

– Pe ea o scot eu, strigă Grey. Tu ocupă-te de ceilalți din casă.

– Au ieșit toți.

– Atunci, ieși și tu!

– Nu te las, maiorule.

– Ia-o din loc! Du-te la grajd și pregătește caii! Repede! Te ajung din urmă imediat.

Hedley se încruntă îngrijorat, apoi făcu semn că a înțeles și se întoarse în grabă spre scări, înapoi prin casa care ardea. Bun soldat, Hedley se supunea întotdeauna ordinelor, iar Grey pe asta se și baza. Trebuia să o ducă pe Emily departe de locul ăsta cât mai repede cu putință.

– Hai, puștoaico, încercă el să o convingă. Își strecură un braț în jurul taliei ei ca să o ajute să coboare scările prin fumul care aproape le bloca drumul, luminat doar de flăcările vii.

Dar ea era prea copleșită ca să-l urmeze, iar picioarele n-o mai ascultau. O prinse în brațe când trupul înspăimântător de inert i se prăbuși, neputând nici măcar să se agațe cu mâinile de el.

Își strecură o mână sub capul ei ca să îi lipească chipul de umărul lui și ca să o protejeze de căldură și de vârtejurile de fum, apoi coborî cu precauție scările, străbătu toată casa cu ea în brațe până afară, în răcoarea nopții.

Totul în jurul lor era marcat de confuzie și de panică. Cei doi servitori renunțaseră să se mai agite pentru casă și, în loc să încerce să aducă apă să stingă focul care cuprinsese acareturile și să salveze ce se mai putea, o lăsaseră să ardă din temelii. Yardley jelea înghesuită în zidul grădinii și se holba sceptică la flăcările care

acum înghițiseră acoperișul și se întindeau până la parter, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Cerul nopții era animat de flăcări și de scântei, care străluceau precum focul iadului.

Grey se forță să-și controleze panica care îl încerca și o lăsă pe Emily pe iarba umedă. Trupul ei căzu fără vlagă pe pământ. Tuși violent, să-și curețe plămânii de fum, ca să poată inhala aer curat.

– Respiră, Emily, o imploră el, expectorând la rândul lui, cu vocea răgușită din pricina fumului și strângând-o de mâini.

Dar ea nu putea să respire ca lumea. Gura i se căsca și i se închidea rapid, precum a unui pește rămas fără apă.

O apucă de umeri și o zgâlțâi.

– Respiră, ce naiba! Nu avea de gând să o piardă – nici gând! Respiră!

Gâfâi violent și se cutremură toată, dar imediat inhală cu nesaț și plămânii i se umplură cu aer. Acum respira rapid și înghițea cu frenezie aerul rece, în timp ce se îneca și tușea.

Important era că respira din nou. El simți o mare ușurare.

Grey o trase lângă pieptul lui ca să o aibă mai aproape. În timp ce ea continuă să gâfâie, cutremurată de accese de tuse care nu îi permiteau să vorbească, el îi masă spatele cu mâinile tremurânde. Emoția care îl inunda cu fiecare gură de aer pe care ea o trăgea cu sete în piept îl copleșea, iar ochii înțepați de fum i se încețoșară când își îngropă chipul în părul ei, iar ea se agăță de el.

Fața îi era mânjită de o dâră de funingine, tivul halatului îi era pârlit, picioarele desculțe aproape arse – dar era în viață.

„Slavă Domnului."

O legănă încet în brațe mult timp după ce respirația ei reintră în ritmul normal și tremurul încetă, mult timp după ce ea își ridică slăbită brațele ca să îl cuprindă pe după gât. După ce fusese la un pas să o piardă, își dădu seama că nu mai voia să o lase.

– Doamne, Dumnezeule, puștoaico, șopti el cu vocea sugrumată de emoție. Am crezut că o să te pierd.

– Grey, murmură ea nedeslușit lângă gâtul lui, cu voce stridentă și aspră. Ești rănit...

– Maiorule! Mica trăsură și cei doi cai se îndreptau dinspre grajd spre ei, cu Hedley cocoțat pe capră, cu hățurile înfășurate

în jurul brațelor, controlându-i cu pricepere pe cei doi armăsari speriați.

În momentul în care trăsura se opri pe peluza de lângă ei, Grey o ridică pe Emily în brațe și o duse spre ea. Deschise larg portiera și o puse înăuntru, apoi se aplecă peste portieră și ordonă:

– Dă-i drumul!

Trăsura porni brusc, iar Grey se trase înăuntru și trânti portiera. Nu îl interesa încotro se îndreptau, ci doar să plece de aici. Așezat pe marginea banchetei vizavi de ea, cu spatele la sensul de mers, se întinse să îi ia mâinile și să i le țină strâns în timp ce trăsura se legăna și se clătina pe cărarea ce ducea spre drum. Acum respira cu ușurință, se încălzise și culoarea îi revenise în obraji.

Degetele ei se răsuciră recunoscătoare în jurul degetelor lui.

– Yardley, șopti ea. Nu pot să o las acolo. Trebuie să ne întoarcem după ea.

Ba pe naiba!

– O să trimit după ea de îndată ce suntem în siguranță.

Ea îi aruncă o privire imploratoare.

– Te rog...

– *Nu* ne întoarcem, zise el printre dinții încleștați.

Sesizând imediat tonul hotărât, încetă să mai insiste să se întoarcă după servitoare și încuviință. Clipea cu greutate din cauza lacrimilor care i se scurgeau pe gene.

– Ce ai făcut acolo...

– Ajunge, șuieră el furios și se aplecă spre ea. O apucă zdravăn de încheieturi, ca să nu se poată trage. Ajunge cu mințitul, cu aparențele – o să-mi spui adevărul, Emily! Acum.

– Nu pot! strigă ea.

O trase spre el până aproape o dărâmă la picioarele lui, în spațiul dintre banchete. Spumega de furie.

– Pentru numele lui Dumnezeu! Cineva tocmai a încercat să te ardă de vie!

În loc să izbucnească în plâns, pe chip îi apăru o mască impenetrabilă. Nu își mută privirea, ci se uită cu insistență și cu îndârjire în ochii lui, refuzând să spună ceva sau să-și dezvăluie secretele.

O privi absolut uluit. Doamne apără și păzește! Ce fel de viață dusese dacă după toate cele petrecute în seara asta putea fi atât de calmă și de stoică? Ar fi putut să o aprecieze pentru asta... dacă nu i-ar fi venit să o strângă de gât. Dacă nu i s-ar fi părut că... se așteptase la asta.

O senzație dezgustătoare de groază îi coborî în vintre. Ea *chiar* se așteptase la asta.

- Ce nu vrei să-mi spui? insistă el, încleștând atât de tare dinții de frustrare, încât mușchii de la gât i se încordară și ei. De ce încearcă cineva să te omoare?

Ea sorbi cu zgomot o gură de aer. În ezitarea aceea de o fracțiune de secundă, el îi zări o licărire de nesiguranță în ochi.

- Emily, o rugă el și se aplecă spre ea, furia lăsând loc unei îngrijorări mai mult decât profunde, încercând cu disperare să o facă să aibă încredere în el. Te rog, spune-mi ce se întâmplă, ca să pot să te protejez.

Din gâtlejul ei scăpă un sunet discret și chinuit și se cutremură toată, apoi strânse tare ochii.

- Andrew.

- Ce-i cu el? insistă el. Puțin îi păsa de soțul ei.

- Moartea lui nu a fost un accident, recunoscu ea șoptit, încât de abia o auzi.

- Cum adică? Deja nu mai înțelegea nimic. Ea deschise ochii și îl fixă cu privirea. Frica primitivă pe care i-o zări în ochi era atât de intensă și de monstruoasă, încât îi tăie răsuflarea...

- A fost ucis.

Doamne! Nu făcu nici un gest, nu își manifestă în nici un fel șocul. O studie cu mare atenție, îi cântări emoțiile de pe chip, își aduse aminte de frica pe care i-o văzuse în ochi și de pistoalele încărcate pe care părea să le fi avut în fiecare cameră.

De data asta nu mințea.

- Cum? întrebă el pe cel mai blând ton.

- S-a dus să călărească, și, când am văzut că nu s-a întors după ceva mai mult timp, am trimis rândașii după el. L-au găsit pe un câmp. Craniul îi era...

Scutură din cap, neputând să continue.

Îl durea sufletul pentru ea, pentru durerea îndurată, dar totodată știa și că trebuia să afle mai multe ca să o poată ajuta.

– Accidentele de călărie nu-s o raritate. Îi eliberă puțin mâinile, cât să se poată așeza confortabil pe banchetă, dar nu îi dădu drumul. Dacă și acum ceda în fața rugăminților ei delicate, risca să nu mai afle niciodată adevărul. De ce crezi că s-a întâmplat altceva?

– Andrew era un călăreț bun, îi explică ea. Nu la fel de bun ca tine sau ca Thomas, dar nu ar fi căzut niciodată în halul acela. Dacă armăsarul s-ar fi rostogolit peste el sau și-ar fi rupt un picior... dar să cazi de pe un cal sănătos în mijlocul unei câmpii – niciodată.

O strânse ușor de degete. Îl durea sufletul pentru ea... că își pierduse soțul, că își dorea cu atâta disperare să își explice pierderea suferită, încât se agăța de varianta crimei.

– Se poate întâmpla și celor mai buni călăreți.

Ea clătină încet din cap, în timp ce cântărea parcă toate lucrurile întâmplate de la moartea lui.

– Cum poate cineva să cadă de pe cal atât de rău încât să-și spargă capul, dar nu își murdărește absolut deloc hainele?

Inima îi tresări. Nu avea răspuns la această întrebare.

– Cel care l-a omorât nu l-a vânat, nu l-a atacat, continuă ea, strângându-l și mai tare de degete. Cineva l-a convins să descalece, sunt sigură. Andrew îl cunoștea și avea încredere în el. Ceea ce înseamnă că și eu îl cunosc și am încredere în el. Continuă să vorbească în șoaptă, iar el de abia o mai auzea. Ceea ce înseamnă că nu pot avea încredere în nimeni.

Când își ridică privirea spre el, frica îi dispăruse, fiind înlocuită de o oboseală profundă și de o hotărâre clară, o expresie aproape lipsită de emoții acum, după ce-i mărturisise secretul ei. Era complet istovită, dar tot se forța să reziste. Mai văzuse aceeași expresie la răniții de război, la civilii obligați să își părăsească gospodăriile, la soldații în vârstă care își făcuseră mult prea mulți ani datoria pe câmpul de luptă – privirea unui supraviețuitor.

– Știu că mă consideri o smintită, continuă ea, pentru că am tras în tine, că susțin că soțul meu a fost ucis, fără să am o dovadă

concretă... dar nu sunt nebună, Grey. Își semeți bărbia cu o hotărâre sumbră. Știu că soțul meu a fost ucis.

- Dar de ce? Scutură încet din cap, nevenindu-i să creadă. Emily, faci niște acuzații...

- Pentru că Andrew era moștenitorul lui Alistair Crenshaw, marchiz de Dunwich, răspunse ea repede, dar la fel de încet, încât el de abia o auzi peste zgomotul roților. De asta a fost omorât.

Își trase mâinile. De data aceasta, uimit de toate aceste informații, îi dădu drumul.

O studie în lumina difuză din trăsură. Imposibil!

Desigur, istoria Angliei era mânjită de oameni care comiseseră fratricide și patricide pentru a moșteni titluri și de femei care uciseseră pentru a deveni moștenitoare. Dar să-l ucizi pe Andrew Crenshaw, o persoană puțin cunoscută în Londra și de care nimănui aproape nu-i păsa... nu. Durerea pricinuită de pierderea soțului îi tulburase mințile, atât și nimic mai mult.

- În momentul în care soțul tău a murit, nu știa nimeni că el urma să moștenească totul, îi explică el cu blândețe. Nici măcar Comisia pentru Privilegii nu știa. Și, oricum, vestea s-ar fi răspândit ca o ploaie de primăvară în Londra.

- Cineva știa, îl asigură ea. Se știa de șase luni.

- Povestește-mi!

Trase aer în piept.

- Totul a început chiar înainte ca Andrew să fie ucis; în jurul moșiei s-au întâmplat tot felul de chestii ciudate... un glonț rătăcit tras de un vânător a nimerit trăsura, un valet care a căzut pe scară a jurat că l-a împins cineva, mâncarea a fost otrăvită... Își duse palmele în dreptul stomacului, încercând parcă să se liniștească. Nu s-a gândit nimeni atunci că ar putea fi altceva decât niște accidente.

- Apoi soțul tău a murit, murmură el, iar tu ai început să bănuiești că nu fuseseră simple coincidențe.

Ea încuviință din cap.

- O lună mai târziu, am primit o scrisoare de la avocatul lui Dunwich, care stipula că Andrew era noul moștenitor - ei nu aflaseră că murise între timp. El era doar un văr îndepărtat, așa că nici

nu mi-a trecut prin cap să anunț acele rude de moartea lui. Dar, când am văzut scrisoarea, am știut ce i s-a întâmplat și de ce.

– Și accidentele?

– Au încetat după ce a fost ucis. Ochii ei albaștri străluceau intens în întuneric. Până în seara asta.

Lui îi îngheță sângele în vene. Acum înțelegea de ce îl implorase să plece, de ce îi apăruse acea spaimă în ochi când el refuzase. Cel care provocase accidentele și îi ucisese soțul era încă acolo, o supraveghea în continuare și crezuse că Grey reprezenta o amenințare. Un risc potențial, drept pentru care incendiase casa, ca să îi ucidă pe amândoi.

– De aceea am vrut să pleci, șopti ea privind spre mâinile care îi tremurau în poală. Nu puteam suporta să... I se puse un nod în gât. Își ascunse chipul în umbră și spuse încet: Nu m-aș fi putut ierta niciodată dacă ai fi pățit ceva din cauza mea.

Pieptul i se strânse de regrete chinuitoare. Se înșelase în privința ei, se înșelase foarte tare... Crezuse că era doar o zgripțuroaică cu sânge-rece care n-avea chef să-și vadă fratele, dar, când colo, ea chiar trecea prin chinurile iadului. Singură și izolată la țară, avusese de îndurat nu doar durerea provocată de uciderea soțului ei, ci și groaza că persoana respectivă ar putea veni și după ea.

Nu era de mirare că bea tărie ca să poată dormi și că avea în salon un pistol încărcat. Nu era de mirare că trăsese în ei. Doamne apără și păzește! Probabil că în ultimele cinci luni se simțise hăituită.

Dar acum îl avea pe el. Iar el urma să o protejeze la fel cum îl protejase și pe fratele ei. Cu prețul vieții sale. Întinse brațele spre ea.

– Vino-ncoace, puștoaico!

Emily se uită cu ochi mari la el în timp ce o aștepta cu brațele larg deschise, frământată de emoții. Fusese singură mult timp. Mai întâi pe parcursul lungilor ani de școală, unde nu se integrase niciodată și nu își făcuse nici un prieten, apoi după ce se căsătorise, când își pierduse atât soțul, cât și fratele. Singură și izolată... până astăzi, când Thomas îl trimisese pe Grey la ea.

Nathaniel Grey. Nu doar singurătatea îl atrăgea spre el. Era atrasă de toată ființa lui – de felul în care zâmbetul lui larg o încălzea pe dinăuntru, de ușurința cu care putea vorbi cu el, de felul în care o făcea să râdă chiar și când era atât de furioasă pe el că l-ar fi strâns de gât. Cel mai mult admira la el spiritul combativ, hotărârea de a-și croi o viață mai bună decât cea pe care soarta i-o oferise.

Se simțea atrasă până și de vulnerabilitatea pe care o sesizase la el, acea vulnerabilitate pe care încerca din răsputeri să o ascundă de ochii lumii sub aparența unei persoane căreia nu-i pasă de nimic.

Mai că-i venea să râdă că omul din cauza neglijenței căreia era singură acum era același cu cel care se oferea să o salveze și să o țină în brațe. Și, oh, cât de mult voia să îi accepte oferta! Încă avea secrete față de el. Oare cât de furios ar fi fost când ar fi aflat adevărul? Îl spusese despre Andrew, dar în rest nu se schimbase nimic. Iar fiecare clipă petrecută cu el nu făcea decât să îi pună viața în pericol.

Dar deocamdată erau în siguranță, iar el era în sfârșit al ei. Întinse încet mâna spre el, iar Grey i-o luă ca să o ajute să se așeze lângă el în trăsura care se hurduca. În clipa când brațele lui o împresurară și o strânseră mai aproape, se cuibări la pieptul lui și închise ochii.

Calde și puternice, brațele lui o învăluiră protector – preț de o clipă, nu făcu nimic altceva decât să *simtă*. Și, slavă Domnului, ce bine era! Bătăile ferme ale inimii lui sub palma pe care i-o pusese pe piept și mișcările ritmice ale respirației lui o linișteau mai mult decât și-ar fi putut imagina vreodată – iar când el o sărută delicat pe tâmplă, se cutremură.

– Ți-e frig? șopti în părul ei, interpretându-i greșit reacția.

Îi dădu drumul și se duse să ridice cealaltă banchetă și să scoată o păturică din ladă. O luă și o înveli bine. Ea nu-și putu stăpâni un zâmbet. Goneau prin bezna nopții ca să-și salveze viețile, iar el își făcea griji că-i era ei frig.

Îngenunche pe podea și se uită la ea cu seriozitate și îngrijorare.

– Ce-ți fac picioarele? se interesă el cu blândețe. Sunt arse?

Ea clătină din cap.

– Le-am pârlit un pic, atâta tot.

Suspicios, se aplecă spre picioarele ei goale care îi ieșeau pe sub tivul ars al halatului, iar ei i se tăie răsuflarea când palma lui mare se înfășură caldă în jurul gleznei pe care voia să i-o examineze la lumina obscură a felinarelor trăsurii. Când degetele lui o mângâiară cu grijă pe talpă, trasând delicat cercuri pe pielea ei, închise ochii și oftă. Faptul că îi simțea palmele pe ea, chiar și-n atingerea aceea inocentă, o făcea să se simtă atât de bine, că de-abia de putea sta locului.

El îi dădu drumul piciorului stâng și îl apucă pe dreptul, pe care îl examină cu aceeași delicatețe. De data asta însă, ea ar fi putut să jure că o atinsese mai sus pe gambă, că degetele lui zăboviseră mai mult pe pielea ei. De data asta, sentimentul care îi încălzea piciorul nu era nimic altceva decât alinare. El își strecură degetele între degetele ei mari de la picioare.

Răsuflarea i se poticni. „Oh, Doamne, Dumnezeule!“ Își băga încet degetele între degetele ei de la picioare, o mângâiere mai delicată decât orice simțise vreodată, care îi făcea carnea să vibreze centimetru cu centimetru. Cum era posibil ca un simplu masaj la picioare să fie atât de erotic? Iar dacă palmele lui erau doar pe degetele de la picioare, cum se făcea că simțea fiecare alunecare înceată a degetelor lui transmițându-i senzații până sus, între coapse?

Înghiți cu greu, temându-se că, dacă o simțea iar tremurând, ar putea crede din nou că-i era frig. Sau și mai rău, că era vreo stricată nerușinată care se excita atât de ușor – chiar dacă fix asta era. Indiferent de cât de mult îl dorea – și, Dumnezeu îi era martor, îl dorea cu disperare –, erau niște limite care nu puteau fi depășite acum. Nici măcar cu Grey.

– Nu sunt arsă, nu? se forță ea să spună pe cel mai senin ton, deși avu impresia că vocea îi sunase prea aspru.

– Nimic serios. Își plimbă încet degetele pe talpa ei, în cercuri mici. Dar o să le mai cercetez o dată de dimineață, ca să fiu sigur.

Dacă asta presupunea să fie examinată, nu credea că mai suporta experiența și a doua oară. Sau nu fără să insiste

să o examineze toată cu degetele acelea minunate, la fel de încet, la fel de ispititor... Încuviință scurt din cap.

– Dacă insiști...

Se așeză lângă ea și o luă din nou în brațe, punându-și picioarele oblic, pentru a-i face cât mai mult loc ei. Până și gestul acesta mărunt o făcu să lăcrimeze de recunoștință.

El îi dădu o șuviță după ureche.

– Închide ochii, puștoaico, o îndemnă el, și încearcă să te odihnești. O să am grijă de tine!

„O să am grijă de tine..." Ce bine ar fi fost să fie așa simplu, se gândi ea cu tristețe. Dar cel puțin în noaptea aceasta putea lăsa pe altcineva să aibă grijă de ea.

Oftă și își puse capul pe pieptul lui, apoi închise ochii. Legănată de trăsura și liniștită de bătăile inimii lui în întuneric, adormi în brațele lui.

Capitolul 5

A doua zi după-amiază, Emily stătea cuibărită ca o pisică pe bancheta de lângă Grey, cu capul sprijinit pe umărul lui și cu brațul lui întins lejer pe spatele ei. De când plecaseră de la Snowden, dormise toată noaptea și aproape toată ziua. Nu conștientizase cât de epuizată fusese într-adevăr până când nu beneficiase de șansa de a dormi în siguranță și protejată. Și cu toate astea se odihnise mai bine decât crezuse că era posibil, în condițiile în care stătuse ghemuită într-o trăsură friguroasă care se hurduca întruna, în timp ce ziua posomorâtă devenea din ce în ce mai răcoroasă și umedă.

Și toate datorită lui Grey. De câte ori o atingea în treacăt pe spate sau pe umăr ori își lua libertatea de a-i da o șuviță ondulată după ureche, atingerile lui delicate o alinau și o tentau să mai doarmă un pic. Oh, ce ușor s-ar fi putut obișnui să trăiască așa!

Îi scăpă un suspin de relaxare mulțumită, sunetul discret atrăgând încă o mângâiere pe spate. *Foarte ușor.*

Ziua nu se scursese în totalitate în liniște. Între două reprize de somn, purtaseră discuții plăcute, ca doi prieteni vechi. Era un om fascinant, parcă și mai mult decât își amintea ea, pentru că anii îi temperaseră caracterul nesăbuit și îl maturizaseră într-un fel pe care ea îl considera intrigant. Îi povestise despre Spania și Ministerul de Război, dar observă că nu adusese vorba despre copilăria lui sau despre zilele care precedaseră înrolarea în armată. Nu o mira, doar că o durea mai mult decât voia să recunoască faptul că nu avea încredere să îi împărtășească acele capitole din viața lui.

La rândul ei, îi descrisese aventuri din copilărie alături de Thomas, când amândoi își uniseră forțele împotriva profesorilor și a bonelor neajutorate sau când o învățase să călărească și să tragă cu pușca la fel de bine ca băieții. Îi povestise despre vechiul ei vis de a fi artistă și chiar despre zilele petrecute la școală, deși îi ascunsese o bună parte dintre incidentele neplăcute și le redase într-o lumină mult mai plăcută decât cea pe care o simțise când era elevă. Ori de câte ori Grey o întreba ce fel de viață dusese ca femeie măritată însă, îi dăduse răspunsuri atât de vagi, încât el nu putuse trage nici o concluzie relevantă. Nu era încă pregătită să vorbească despre căsnicia ei. Nici măcar cu el.

Se ridică și își întinse mușchii tensionați. Aruncă o privire spre cer și se convinse că vremea nu se îmbunătățise între timp.

– La noapte poposim undeva sau mergem fără oprire? întrebă ea, îngrijorată de o eventuală furtună sau de apariția tâlharilor.

– O să ne oprim. Se mută pe bancheta de vizavi ca să-i lase mai mult spațiu. Ne-am îndepărtat destul de mult, iar Hedley trebuie să se odihnească și el.

– Firește. Se opriseră chiar înainte de a se crăpa de ziuă la un han ca să schimbe caii, să cumpere de mâncare și foarte probabil, după cum descoperise când Grey revenise la trăsură cu un mantou pentru el și o pereche de încălțări pentru ea, să cumpere haine de la hangiu. Grey îi trimisese vorbă lui Yardley să pornească spre Londra și să se întâlnească cu Emily la reședința Chatham, iar Hedley tocmise pe cineva care să mâne cu schimbul trăsura, ca el și Grey să se poată odihni între timp. După o pauză scurtă, își

văzuseră de drum, ca să se îndepărteze cât se putea de mult de cel care încercase să îi ardă de vii.

Și lui Emily i-ar fi prins bine o noapte petrecută la han. Deși dormise, trupul o durea și tânjea după o saltea moale, iar burta îi plângea după o masă caldă.

Suspină recunoscătoare.

– N-am crezut niciodată că o să mi se pară atât de atractivă ideea de a dormi la un han.

– O masă caldă, un cămin încălzit și o cameră care să nu ia foc în toiul nopții? zise el tărăgănat ridicând dintr-o sprânceană.

– Un paradis!

Râse încet, iar el îi zâmbi larg, și ochii îi sclipiră chiar și în lumina cenușie slabă a zilei ploioase. Surâsul lui vibră prin tot trupul ei, până în vârfurile pârjolite ale degetelor de la picioare. Of, Doamne! O încălzea din interior spre exterior, așa cum n-ar fi reușit nici o pătură din lume.

Își drese vocea și aruncă o privire pe geam, ca să-și abată atenția de la trupul lui minunat, de la hainele mototolite și de la barba nerasă, dar nu reuși să vadă nimic prin fereastra murdară de noroi.

– Crezi că...

Vehiculul se clătină, iar roțile se opriră atât de brusc, încât zbură dintre pernele de pe banchetă direct spre el.

O prinse cu o mișcare dibace și o așeză în poala lui. Icni surprinsă și își aruncă brațele în jurul gâtului lui.

Se opriseră. Totul în jurul lor se oprise brusc. Mai puțin inima ei, care acum bătea atât de tare, că era sigură că el i-o putea auzi. Sau și mai rău. Că, dacă tot stătea lipită de el, i-o putea simți. Gura lui apăru în apropierea gurii ei, ochi în ochi, iar ea se cocoță nesigură pe coapsele lui, cu brațele înfășurate în jurul gâtului lui. Inima începu să-i bată imposibil de repede.

– Te simți bine? murmură el, mutându-și scurt privirea de la ochii la gura ei și înapoi.

Căldura respirației îi atinse obrazul, și încuviință smucit din cap.

– Eu am aterizat pe tine.

Se forță să zâmbească, ca și cum statul în poala unui maior arătos era cel mai firesc lucru din lume. Dar ar fi murit de rușine imediat dacă el ar fi suspectat măcar ce fluturi avea în stomac acum sau că își simțea sânii din ce în ce mai grei de fiecare dată când el o atingea în treacăt din greșeală.

– Tu te simți bine?

– Mă simt bine, răspunse el, deși ea ar fi putut să jure că pe chip îi apăruse o umbră chinuită. Poate ar trebui să mă uit pe afară să văd...

Trăsura porni mai departe cu o nouă zgâlțâială care o făcu să se agațe din nou de el ca să nu cadă.

– Ce se întâmplă? șopti ea.

Își frecă obrazul de al lui. Senzația delicioasă a bărbii care îi zgârie pielea îi provocă o vibrație care ateriză brusc între coapse, intensificându-i senzația intimă care îi apăruse acolo. Își strânse ochii și încercă să-și amintească să respire.

– Ne-am pus iar în mișcare. Vocea îi gâdilă urechea, făcând-o să tremure. Cred că ne-am împotmolit în ceva. El nu-și slăbi strânsoarea, palmele de pe spatele ei nu se retraseră. Căldura corpului lui se infiltră prin halatul subțire și îi stârni pe sub piele o căldură înțepătoare care o făcu să-și aducă aminte ce bine era în brațele unui bărbat, ce bine era ca trupul să îi fie lipit cu înfierbântare de un altul.

– Oh.

Gura i se uscă brusc și își umezi buzele cu limba.

– Doamnă Crenshaw, șuieră el brusc.

– Da?

El își drese vocea.

– Încă stai în poala mea.

– Oh!

Jenată, încercă să se ridice de acolo, dar poziția în care stătea nu o ajută deloc. Nu reuși să-și pună ferm picioarele pe podea, astfel că nu făcu decât să-și miște fundul de-a lungul coapselor lui.

Iar el nu era de folos. În loc să o ajute să se ridice, Grey trase aer cu nesaț printre dinții încleștați și rămase pe loc, încremenit.

– Emily, mârâi el.

– Încerc, dar nu-mi găsesc echilibrul...

– *Nu* te mai fâțâi!

Ea îngheță.

Își ridică încet privirea să se uite la el. După care i se tăie răsuflarea.

– Oh, șopti ea, cu mintea tulburată atât de tare, că nu se putea gândi decât la dorința pătimașă pe care o văzu în ochii lui. Își linse nervoasă buzele din nou, iar de data asta, când privirea lui se opri asupra gurii ei, nu și-o mai dezlipi de acolo.

Inima îi bătea nebunește acum dintr-un cu totul alt motiv. Grey o dorea... Nu așa părea?

Oh, pur și simplu nu știa! Toate cunoștințele ei despre bărbați ar fi putut încăpea în vârful unui ac cu gămălie, și nici acestea nu-i fuseseră de vreun folos până atunci.

Dar acum îl înțelegea pe Grey, știa ce fel de bărbat era și ce suflet bun avea. Dacă era în stare să îi facă buzele să freamăte doar cu privirea lui pasională, atunci sigur...

Sau sigur *nu*. Pentru că nu încercase deloc să pună mâna pe ea în nici o ocazie când fuseseră singuri. Pentru numele lui Dumnezeu! Fuseseră mult mai intimi în urmă cu cinci ani, când o sărutase pentru prima dată. Și, oricum, o debusola și mai tare faptul că se holba cu atâta poftă la gura ei, însă fără a arăta vreo intenție de-a o săruta.

La naiba! O dorea sau nu bărbatul ăsta enervant?

Incapabilă să mai suporte suspansul, se foi puțin. O mișcare nesemnificativă, dar totuși ațâțătoare a posteriorului pe deasupra coapselor lui musculoase, ca să-i testeze reacția...

Grey trase o înjurătură în barbă, o prinse de mijloc și o obligă să stea locului. Dar îl simțea tremurând și respira din ce în ce mai superficial și intermitent. Atunci fu sigură... știa... că o dorea! După toți acești ani de abia îndrăznea să creadă că era adevărat, iar acum se simțea îmbătată de această putere, iar fiorul electric ce vibra prin ea i se părea pur și simplu delicios. Fu pentru prima dată în doi ani când simți că trăiește și că este o femeie atrăgătoare și frumoasă, iar asta doar datorită lui.

– Nathaniel, șopti ea.

– Doamnă Crenshaw, șuieră el printre dinții încleștați.

Contradicția dintre gentleman și desfrânat, două fațete ale acestui bărbat, o făcu să zâmbească. Carevasăzică asta avea să se întâmple, nu-i așa? Gentlemanul se agăța de vreun jurământ făcut din greșeală lui Thomas, în care promisese că nu o să se atingă de ea, sau de vreun cod de onoare între camarazii de război. Dar desfrânatul o dorea, văzuse asta în ochii lui – pentru numele lui Dumnezeu, îl simțise împingând în posteriorul ei! –, dar nu avea să-și dea frâu liber dorinței.

Poate că, recunoscu ea cu un junghi de dezamăgire, era mai bine dacă se abținea. Indiferent de cât de mult îl dorea, nu putea să-i spună tot adevărul. Pericolul care plana deasupra tuturor era încă prea mare.

Dar asta nu însemna că nu putea să-l mai tachineze puțin, până când recunoștea în sfârșit că greșise când o ignorase în ultimii cinci ani și că acum nu mai era deloc fata pe care o sărutase în grădină și pe care o uitase pe dată. Și, oricum, erau într-o trăsură, pentru numele lui Dumnezeu; nu se putea întâmpla nimic prea intim aici.

Oh, da! Era timpul pentru o lecție nouă.

– Emily, îl corectă ea, apoi își afundă cu îndrăzneală degetele prin părul lui de la ceafă. Doamne sfinte, ce moale era în comparație cu restul trupului! Mă cheamă Emily.

– Doamnă Crenshaw, i-o întoarse el sec.

Ea se stăpâni să nu zâmbească, își înfășură o șuviță din părul lui pe degete și îl întrebă cu o inocență prefăcută:

– Sunt prea grea?

Chipul lui fu întunecat de o expresie chinuită, pe jumătate dorință, pe jumătate enervare.

– Te-am lovit când am căzut pe tine?

Își plimbă degetele pe maxilarul lui până la bărbie.

– Nu, repetă el, de data asta cu voce stridentă.

– Hmm. Ochii ei se fixară asupra gurii senzuale, pe care îndrăzni să o atingă cu degetul mare, gest pentru care primi drept răsplată o inspirație întretăiată din partea lui. Senzația arzătoare din ea se accentuă și parcă tot sângele i se strânsese între coapse. Emily voia să-i dea o lecție, dar, dacă nu era atentă, avea să o pățească

și ea, pentru că se jucase cu focul. Nu te simți confortabil cu mine în poala ta?

– Deloc, se răsti el.

Surâse și se aplecă spre el ca să-și frece ușor sânii de pieptul lui, iar, când el se cutremură, ea se delectă cu noile puteri pe care le avea asupra lui. Știa că ar fi trebuit să se oprească, știa că acum flirta periculos, dar își dorise prea mult acest moment și pentru prea mulți ani ca să se oprească acum.

Își lipi buzele de gâtul lui, în zona pe care dorise să o sărute încă de noaptea trecută, când intrase în salonul ei cu cămașa descheiată la gât, și începu să-i presare sărutări. El gemu, iar ea nu se putu abține să nu se întrebe cine avea să câștige, gentlemanul sau desfrânatul.

– Dacă te fac să te simți nelalocul tău, îl luă ea peste picior, șoptindu-i arzător peste piele și dorindu-și ca el să o sărute, să o țină în brațe și să-i acapareze gura cu a lui, atunci poate ar trebui să faci ceva.

– Bine atunci. Fără nici un alt avertisment, o ridică din poala lui și o așeză pe bancheta din față, scrâșnind tare din dinți. Aici să stai! Se așeză la loc și-și încrucișă brațele peste piept, apoi îi aruncă o privire cruntă. Na că am făcut ceva.

Emily rămase cu gura căscată, holbându-se la el. Nu-i venea să creadă că avusese o asemenea reacție!

Apoi o pufni râsul. Palmele îi zburară peste gură imediat. Nu se putea opri din râs, iar în scurt timp umerii i se zgâlțâiau incontrolabil.

Râdea în hohote. Îi făcea atât de bine, oh, atât de bine!

Toată frica și toate grijile acumulate în ultimele cinci luni dispărură. Trupul îi plutea parcă după această eliberare emoțională, și toată voioșia asta o amețea complet. Pentru prima dată în doi ani, se simțea fericită, liberă și îndrăznea să spere că poate, doar poate, viitorul nu era chiar atât de negru.

– Puștoaico, o avertiză el pe un ton jos și mânios.

– Îmi pare rău... n-am vrut, zise ea printre hohote de râs.

Viața îi era în pericol, viitorul, nesigur, iar bărbatul pe care îl adora de când avea șaisprezece ani o respingea trupește – situația lor era atât de ridicolă, atât de absurdă, încât nu se mai putea

opri din râs! Chiar dacă Grey se uita urât la ea din cealaltă parte a cabinei trăsurii.

– Dar trebuie să recunoşti că suntem un cuplu deosebit, nu crezi? Scutură din cap în timp ce râsul i se mai domoli. Tu eşti un desfrânat care nu vrea să mă atingă, iar eu îmi doresc să te mai sărut o dată de când aveam şaisprezece ani.

– Nu mai ai şaisprezece ani, se răsti el.

– Iar tu nu eşti fratele meu. Pentru numele lui Dumnezeu, Grey! Ştiu că vrei să mă săruţi... aşa că sărută-mă! Nu se poate întâmpla nimic rău. Îşi lipi dosul palmei de buze ca să-şi reprime şi ultimul chicot, apoi recunoscu cu vocea scăzută: Şi ar fi frumos.

Grey se aplecă peste spaţiul dintre cele două banchete şi-şi sprijini coatele pe genunchi.

– Crezi că vreau să te sărut?

Tonul lui periculos şi scânteia aprinsă din ochii lui îi îngheţară sângele în vene. Puful de pe braţe îi încremeni de teamă. Dumnezeule, chiar că se juca cu focul! În continuare însă îşi dorea cu disperare să se lase pradă pasiunii lui.

Înghiţi. Cu greu.

– Ştiu că vrei.

De data asta fu rândul lui să râdă.

– Oh, puştoaico, spuse el tărăgănat, cu o voce care îi vibră cu putere prin tot corpul precum un tunet. Mult mai multe ţi-aş face.

Se holbă la el în lumina albastră-cenuşie, simţindu-şi pulsul zvâcnindu-i în tâmple cu fiecare bătaie a inimii.

– Vreau să te întind pe patul meu şi să te ling centimetru cu centimetru până mă satur. Vreau să-ţi ciugulesc gâtul şi sânii până începi să tremuri, să te mângâi cu amândouă mâinile între coapse până te desfaci toată în faţa mea şi mă implori să te posed. Vreau să-ţi gust dulceaţa căldurii când te voi penetra şi să-ţi aud strigătele în momentul în care îmi voi fi astâmpărat foamea. Sclipirea din ochii lui era a unui animal de pradă. Şi asta sigur n-ar fi *frumos*.

Obrajii ei se înroşiseră cu neruşinare, şi pentru moment uită să respire. Ar fi trebuit să fie şocată de răspunsul lui sau să-l

mustre pentru ceea ce spusese, să-i fi tras o palmă sau să-l fi... Dar nu șocată se simțea, ci foarte excitată.

Grey stătea într-o poziție cât se putea de masculină pe banchetă, cu vesta desfăcută pe jumătate și cu gâtul dezgolit cu dezinvoltură, cu picioarele lungi întinse neglijent în față. Fierbințeala din trup încă îi dădea fiori, și îl dorea cu înfocare. Voia să se așeze din nou în poala lui și să-i lingă bucățica de piept afișată, să îi dea jos cămașa și vesta și să-și lase degetele să-i exploreze mușchii încordați de dedesubt.

Iar Dumnezeu îi era martor că voia să i se ofere exact așa cum descrisese el, într-un ospăț de desfrânare acordat de bunăvoie. Acum însă nu-l mai putea avea. Sosise cu cinci luni prea târziu.

– Eu nu sunt un om bun, Emily, continuă el. Mă folosesc de femei pentru plăcerea mea personală. Le seduc, mă distrez cu fiecare în parte cât pot de mult și nu-mi pasă niciodată de sentimentele sau de nevoile lor. Dacă sunt satisfăcute, este doar pentru că mi-a făcut plăcere să le satisfac.

Ea clătină din cap și îl privi scrutător.

– Nu te cred.

– Ba ar trebui să mă crezi. Se aplecă spre ea ca să-și accentueze vorbele. Și ar trebui să știi că nu ai face excepție. Ba chiar ești femeia perfectă, pentru că ești exact genul de femeie care îmi place mie... o văduvă frumoasă din înalta societate, una căreia nu i-ar trece niciodată prin cap să se afișeze cu un desfrânat ca mine în public, cu atât mai puțin să mă prindă în lanțuri. O femeie care nu se poate plânge în public că o ignor după ce m-am plictisit să i-o trag. Îi aruncă o privire încărcată de dispreț fiindcă îl crezuse mai presus decât era de fapt. Nu știu ce iluzii ți-ai făcut tu în ceea ce mă privește, dar te sfătuiesc să ți le scoți din cap chiar acum.

Ochii îi ardeau, privirea i se încețoșă.

– Nu mi-am făcut nici o iluzie în privința ta.

– Bine. Așa că să nu mă mai întărâți vreodată să te sărut, puștoaico. Pentru că nu o să mă mulțumesc doar să gust din tine, zise și se lăsă pe spate. Ochii îi străluciră feroce, iar ea se cutremură când zări foamea aceea nestăvilită din adâncurile lor. O să te devorez.

Îi mai aruncă o privire cruntă, după care se întoarse spre fereastră.

Emily își mușcă tare buza și se chinui să-și reprime nodul insuportabil care i se pusese în gât, dar nu își putu controlă tremurul care pusese stăpânire pe ea. Mâinile îi tremurau în poală, iar ea se simțea copleșită de duritatea vorbelor pe care Grey i le spusese despre el și despre excitația ei nerușinată. Se expusese gol în fața ei și îi spusese cele mai înfiorătoare lucruri... despre care știa din scrisorile lui Thomas că erau adevărate.

Se simți chiar mai rușinată pentru că el fusese brutal de sincer, iar ea încă avea secrete care le puneau amândurora viața în pericol.

- Grey, șopti ea înainte să-i piară curajul. Trebuie să-ți spun ceva...

- Ce este? mârâi el, fără să se uite spre ea.

- Motivul pentru care nu pot să...

Trăsura se zgâlțâi din nou, și amândoi se apucară de mânerele de sprijin ca să nu sară de pe locurile lor, iar vehiculul scoase un scârțâit puternic, gemu, apoi se opri. Roțile căzură, iar trăsura se poticni și rămase într-o rână.

După o clipă de tăcere, Hedley deschise larg portiera și aruncă o privire sumbră.

- Ne-am blocat, explică el sec.

După ce aruncă o privire piezișă spre Emily, Grey bombăni:

- Mare adevăr ai grăit.

Se ridică înjurând de la locul lui, apoi se aplecă și se uită spre roțile trăsurii.

- Dalton, cât de gravă e situația? îl întrebă el pe noul vizitiu, care rămăsese cocoțat pe capră.

- Prea nasoală ca să putem să o scoatem singuri la capăt, răspunse Dalton cu un accent evident de Yorkshire. Am mai avea nevoie de doi cai să o tragem de aici, domnu'.

- Cât e de mers până la următorul han?

- Drept în față, câțiva kilometri.

Grey se uită de-a lungul drumului.

- Putem ajunge pe jos?

- Da, domnu'. Cre' că într-o oră, două ajungem.

Grey încuviință cu înverșunare din cap și sări în noroi.

– Atunci, o luăm pe jos.

Emily scoase capul să se uite și ea. Drumul nu mai era drum, ci mlaștină. Noroiul trecuse de chișițele cailor, iar suprafața era atât de lucioasă, încât trăsura derapase spre marginea drumului și intrase în gaura noroioasă din care era imposibil să fie scoasă. Roata din față stânga se afundase până la osie.

Grey făcu semn spre Hedley.

– Va trebui să vii cu mine și cu doamna Crenshaw. Vreau să n-avem probleme pe drum.

– Da, maiorule.

Își ridică privirea spre vizitiu.

– Dalton, tu rămâi la trăsură, iar Hedley o să vină cu o pereche de cai ca să te scoată de aici.

Bărbatul încuviință din cap.

– Da, domnu'.

– Atunci, hai să mergem, maiorule! Hedley se uită posac spre cerul cenușiu și îi aruncă un pistol lui Dalton. N-o să se facă frumos.

Gândindu-se că remarca lui Hedley putea fi considerată una dintre cele mai vagi presupuneri pe care le auzise vreodată, dat fiind norii negri care se strângeau la orizont și vântul din ce în ce mai rece, Emily apucă mâna pe care i-o întinsese Grey și coborî din trăsura înclinată.

Când atinse noroiul cu picioarele, își pierdu echilibrul și alunecă. El îi cuprinse imediat mijlocul cu mâinile, ca să o prindă. O ridică ușor în brațe și o duse în mijlocul drumului, unde era mai puțin noroi. O puse jos, iar ea tremură, în timp ce aerul rece pe care îl respira se transforma în aburi.

– E doar o oră de mers, o asigură el. Își scoase paltonul și i-l întinse. Ea scutură din cap.

– N-am nevoie...

– Pune-l odată pe tine, mârâi el amenințător.

Ea și-l puse furioasă. Haina o acoperea ca un cort, de la bărbie la degetele de la picioare.

– Îți mulțumesc, bombăni el sarcastic.

Strâmbându-se iritat, închise nasturii și apoi își dădu mâinile în lături. Ea înghiți în sec din pricina frustrării. Se pare că gentilomul câștigase bătălia până la urmă, jucându-și cu reținere rolul de erou descurcăreț și protector gata să o apere, în ciuda a ceea ce dorea ea. Simți imediat lipsa celuilalt Grey, craiul care se uitase la ea de parcă ar fi fost dornic să o seducă.

– Poți să faci așa? o întrebă el.

– Desigur. Își ridică bărbia cu un gest sfidător. Nu avea să-l lase niciodată să creadă că era slabă, chiar dacă trebuia să se târască în genunchi până la han.

– Haide atunci! O luă de braț și o conduse pe drum alături de el, ajutând-o să își găsească echilibrul prin noroi până când ea îi împinse brațul la o parte și o luă singură în față cu pași apăsați. Grey nu se împotrivi. Ajunseră destul de repede la han, amândoi iritați și dornici să scape de compania celuilalt.

Până când începură să cadă primele picături de ploaie înghețată.

Grey deschise cu putere ușa de la hanul White Stag și o duse înăuntru pe Emily, care stătea în brațele lui, înghețată și vlăguită de la ploaia rece și de la vântul șfichiuitor al furtunii năprasnice. Cum era prea al naibii de încăpățânată ca să accepte că frigul o copleșea, leșinase, picioarele fiindu-i prea înghețate ca să mai meargă, așa că ultima bucată din drum o purtase el în brațe.

– O cameră... *acum*!

În sala de mese ticsită, călătorii care deja căutaseră refugiu pe timpul nopții ridicară mirați privirile de la mesele pe care se aflau blide cu tocană fierbinte și halbe cu bere. Hangiul se uită urât la dâra de noroi pe care o lăsase Grey, dar și la vântul puternic și la ploaia înghețată care intrau pe ușă din întunericul furtunii de afară.

Bărbatul flutură nepăsător din mână.

– Ia mai du-te naibii...

Hedley se năpusti peste bar și îl apucă de gât.

– Maiorul Grey a cerut o cameră pentru fiica ducelui de Chatham, îl lămuri pe un ton molcom și înspăimântător de calm. Așadar, care-i camera fetei?

Hangiul făcu ochii mari.

– Nu mai avem camere, zise el gâtuit. Furtuna...

– Care-i camera? stărui Hedley, strângându-l mai tare. Io-s sigur c-ai una la păstrare.

Atunci din gâtlejul bărbatului se auzi un gâjâit, și făcu semn spre scări.

– În dreapta, zise gâfâind, în capătul ălălalt al holului.

Hedley îi dădu drumul. Hangiul se trase în spate, ducându-și mâna la gât în timp ce își mijea ochii, negru de furie.

– Să trimiți tocană și bere sus. Grey se uită la Emily, cuibărită în brațele sale. Era atât de udă și de rece, încât nici nu mai tremura. Ploaia înghețată îi ajunsese la piele și aproape își pierduse cunoștința. Simți un fior de îngrijorare. Și găleți cu apă caldă pentru baie.

– La ora asta? Ești țicnit de-a binelea...

– Fă-o, mârâi el și o porni grabnic spre scări.

Hedley se căută în buzunar și trânti o monedă pe bar.

– Mâncare și o baie caldă pentru domniță. Apoi încă una. Și o sticlă de whisky pentru mine. Un ultim bănuț. Te rog io.

Hangiul luă repede monedele și le agită furios spre el.

– Trebuia să fi zis așa mai devreme!

Făcu semn cu degetul mare către trei servitoare care stăteau la marginea barului și priveau cu gura căscată.

În timp ce femeile începură să alerge de colo-colo, Grey traversă repede hanul cu Emily. Și el era ud până la piele și îi era atât de frig, încât abia i se mișcau degetele când o întorcea în brațe. Dar tot ce conta acum era să o încălzească pe ea. Se întinse și apucă mânerul ușii pe care o trânti de perete, o duse înăuntru și o așeză cu grijă pe pat.

– Grey, îi șopti ea cu durere în glas și atât de încet, că abia o auzi. Avea încă ochii închiși și chipul îi era înspăimântător de alb. Picături mici de ploaie rece îi atârnau de genele înghețate. Trebuie... trebuie... să-ți spun...

– Taci și odihnește-te, copilă!

Se aplecă deasupra ei și îi atinse fruntea cu buzele. Era rece ca gheața. Plecă de lângă ea doar ca să se ducă într-un suflet la vatra mică.

În timp ce punea lemne și surcele, încercă să își înăbușe sentimentul copleșitor de vină pe care îl simțea pentru că nu stăruise ca Emily să se ducă înapoi la trăsură când începuse ploaia. Pentru că o crezuse când ea insistase, deși îi clănțăneau dinții, că se simțea suficient de bine să continue drumul. Pentru că dorise cu atâta ardoare să pună o barieră între ei după acel drum pe care merseseră apăsat până când ploaia se transformase în zloată și vântul în furtună. Până când ea se prăbușise.

Degetele amorțite îi tremurau în vreme ce umbla la cutia cu chibrituri. Într-un final scoase o scânteie și aprinse grămada de vreascuri. Apoi aruncă buștean după buștean, până ce focul se înteți.

Când se întoarse la ea, tremura din nou. Răsuflă ușurat. Slavă cerului! Dacă tremura însemna că se trezea la viață, dar trebuia să o încălzească. Și, atâta vreme cât stătea în hainele acelea ude, materialul avea să îi țină frig și nu urma să se poată încălzi niciodată.

O luă în brațe și o săltă cu blândețe, sprijinind-o ca să se asigure că nu o lăsau picioarele. Apoi îi descheie și îi scoase haina, lăsând-o în halatul de satin pe care îl purta când fugiseră de la Snowden Hall.

Îi dădu părul de pe față cu mâinile încă tremurânde.

– Te simți mai bine?

Ea încuviință din cap, tremurând puternic.

– Mi-e atât de frig....

– Știu. Își petrecu un braț pe după mijlocul ei ca să o susțină și o duse la căldura căminului, apoi îi frecă mâinile cu ale lui, ca degetele să își revină din amorțeală. Acum suntem în siguranță, te asigur.

Îi duse mâinile la gură și i le încălzi cu căldura răsuflării sale, simțind-o cum tremura. Era mai puternică acum, pielea i se încălzea treptat și culoarea îi revenea în obraji. Nu mai era în pericol.

Răsuflă ușurat. Îi duse din nou mâinile la buze și îi sărută ușor vârfurile degetelor, ca pentru a-și cere iertare.

Se auzi o bătaie în ușă.

– Trebuie să fie Hedley, îi zise. Stai aici la foc! Mă întorc imediat!

Ea încuviință din cap și își întinse mâinile tremurânde înspre căldura flăcărilor. El răspunse la ușă, uitându-se nesigur peste umăr ca să verifice dacă ea era încă în picioare.

– Domnule maior. Hedley încuviință din cap și îi dădu sticla cu whisky, apoi se uită la Emily și vorbi pe un ton scăzut. Cum se simte?

El scutură din cap și făcu o grimasă.

– Nu-i bine. Când vine cada aia?

– E chiar în spatele meu.

Grey se dădu în lături ca să lase în încăpere slujnicele, care puseră jos cada mică și o umplură cu apă caldă de la bucătărie. Se dădu înapoi și se uită la femeile care intraseră deodată în vervă. „Doamne sfinte." Când Hedley dădea ordine, o făcea bine. Funcționase de minune și mica avere pe care era convins că o dăduse drept răsplată pentru atenția primită. Foiala slujnicelor se termină după câteva minute. Tocana fierbinte și pâinea caldă așteptau pe policioară, pe pat erau întinse mai multe pături, iar cada era plină cu apă aburindă.

Ultima servitoare care ieșise pe ușă îi zâmbi cuceritor lui Grey și își mișcă ademenitor șoldurile. Știa că urma să fie foarte atentă și cu el în seara aceasta. Dacă plătea bine.

Dar singura lui grijă era Emily și cei doi oameni care-i însoțeau.

– Trimite pe cineva să-l aducă pe Dalton și caii în noaptea asta și uitați de trăsură până dimineață, îi porunci lui Hedley. O să ne ocupăm de ea după ce ni se usucă hainele și ne odihnim. Amândoi meritați un somn bun.

– S-a înțeles, domnule maior. Își coborî borul pălăriei drept mulțumire că nu mai trebuia să iasă în iureșul furtunii. Acum se uita la Emily. Și fata?

– O ajut eu și mă asigur că-i în siguranță. Se simți obligat să adauge: Găsește-ți un loc jos pe undeva ca să dormi la noapte.

– Nu mai sunt paturi. O să stăm pe lavițe.

Grey încuviință din cap.

– Tot e mai bine decât pe mocirlă în mijlocul unui câmp de luptă, nu?

– Așa-i, zise el cu sinceritate. Asta da.

– Îmi păstrezi și mie o laviță? Și vezi dacă hangiul are o soție sau o fată care ar vrea să vândă o rochie sau o haină. Grey cercetă hainele pătate de noroi ale omului său. Și un schimb de haine pentru tine.

– Dar dumneata, domnule maior?

– Eu? Abia de m-am murdărit. Chiar în timp ce spunea asta, apa i se strângea în cizme. N-o să pățesc nimic.

Ridicând neîncrezător dintr-o sprânceană, Hedley apucă din nou borul pălăriei, apoi încuviință din cap spre Emily.

– Noapte bună, domniță.

– Noapte bună, zise Emily, încuviințând tremurător din cap. Hedley, adăugă ea, cu un tremur în voce, mulțumesc.

– N-aveți de ce, domniță.

– Mi-ai salvat viața, îi șopti ea.

Obrajii cenușii ai sergentului se înroșiră.

– N-a fost mare efort.

Grey își încleștă maxilarul când o văzu pe Emily zâmbindu-i recunoscătoare lui Hedley. Și el îi salvase viața – de două ori, de fapt –, iar nerecunoscătoarea nu îi mulțumise încă. Însă, se gândi el îndurerat, nu Hedley fusese cel care recunoscuse că voia să o seducă și apoi să o părăsească.

Din cauza oboselii, a frigului și a frustrării copleșitoare oftă îndelung și îl îmbrânci pe Hedley afară, apoi închise ușa, în caz că voia cineva să încerce să ia restul banilor. Se întoarse. Emily stătea în fața focului, unde o lăsase, încă tremurând, dar nu așa puternic acum, cu mâinile întinse spre căldură. Urma să fie bine.

Iar acum trebuia să se încălzească și el cât mai grabnic. Se uită încruntat la ea în timp ce se duse la un scaun de lemn din colț, unde se așeză ca să își scoată cizmele.

– Mai bine îți dai jos și halatul.

– Nu pot.

– De ce? Trase cu putere și își scoase prima cizmă, pielea ținându-se cu încăpățânare de piciorul lui ud. Ai cămașa de noapte pe dedesubt, nu?

– Dar e și ea udă.

– O să se usuce mai repede fără halat.

Se uită mânios la ea, din ce în ce mai frustrat, supărat atât pe ea, cât și pe faptul că cizmele lui preferate erau distruse. Înclină cizma și se încruntă în timp ce un șuvoi de apă ieși din ea.

Lăsă cizma să cadă pe jos și se gândi să îi spună lui Thomas să îi cumpere o nouă pereche de la Hoby, apoi se aplecă să și-o scoată și pe cealaltă.

– În regulă, consimți ea cu ezitare în glas. Dar pe aceea o las pe mine.

„Ce femeie afurisit de încăpățânată!" Aproape murise de două ori în două zile, iar pe ea o preocupa decența?

– Nu te stresa, puștoaico! Își scoase și cealaltă cizmă și se uită la ea. N-ai nimic din ce nu am mai văzut...

Cizma îi scăpă din mână și căzu.

Se uită fix la ea, cu gura puțin deschisă a mirare.

Stătea în fața focului doar cu cămașa de noapte udă, care devenise străvezie de la ploaie și era lipită de ea ca o a doua piele, cu halatul de satin ud în jurul picioarelor. Într-o clipă, o cercetă din cap până în picioare. Părul blond și ud îi cădea pe spate, sfârcurile erau întărite ca niște pietricele întunecate prin bumbacul alb, picioarele lungi coborau din triunghiul de cârlionți dintre pulpe...

... și burta umflată vag, dar totuși vizibil.

– Doamne! șopti el.

Puștoaica era însărcinată.

Capitolul 6

Cum el nu scoase o vorbă, ci doar se uită lung la ea din cealaltă parte a încăperii, Emily înghiți în sec. Acum tremura mai mult de emoție decât de frig.

– Grey, zise ea încet, acoperindu-și sânii cu un braț și cu celălalt pântecele, timp în care el se uita înmărmurit. N-am putut să-ți spun când eram la Snowden. Am încercat în trăsură, dar... te rog să înțelegi!

El se îndreptă în scaun, iar umerii îi rămaseră împietriți.

- Am aflat după ce a murit Andrew, continuă Emily, nesigură pe ea. Se uită în jos, pentru că nu putu suporta privirea lui uimită, trădarea ce i se citea în ochi. De aceea n-am putut să spun nimănui. Când a venit scrisoarea de la avocatul lui Dunwich, am știut... am știut că trebuia să nu spun nimănui că sunt însărcinată. Trebuia să-l apăr prin orice mijloace.

Grey se ridică încetișor de pe scaun și se apropie, iar ea trase adânc aer în piept, însă tremura și mai rău.

Se opri în fața ei cu un aer semeț, depășind-o în înălțime cu aproape jumătate de metru, însă fata nu își ridică ochii ca să îi întâlnească pe ai lui, căci nu dorea să-i vadă privirea acuzatoare și rece întunecându-i chipul. În schimb, își fixă privirea asupra pieptului său, fără a îndrăzni să privească în sus. Era încredințată că nu putea fi milostiv pentru că îi ascunsese acest secret și îi pusese viața în pericol.

- Dacă cineva era dispus să-l omoare pe Andrew pentru că era noul moștenitor, dacă știau că port în pântece copilul lui și posibil următorul moștenitor, atunci... Se împotmoli, incapabilă să dea glas celor mai crunte temeri. Grey, ador acest copil mai mult decât orice pe lumea asta. Știu că sună prostește. Este doar o umflătură, și nici măcar nu se vede când sunt îmbrăcată. Dar am vrut copilul ăsta din toată inima. Și acum își dorea cu aceeași iubire nețărmurită și cu aceeași hotărâre să fie mamă ca atunci când fusese conceput copilul. Și o să fac orice ca să-l apăr. Orice.

El își puse mâna peste mâna cu care ea își mângâia burta, mica umflătură aproape ascunsă sub degetele lui răsfirate.

- Și eu, o asigură.

I se tăie răsuflarea în timp ce își ridică brusc privirea spre el. Doamne sfinte, chiar spusese...

- Poftim?

Nu își dezlipi privirea de la mâinile lor împreunate.

- Jur să te apăr, Emily! Fiecare cuvânt șoptit înflorea în pieptul ei ca un trandafir în toiul primăverii. Și bebelușul ăsta face parte din tine.

O cuprinse un val de căldură izvorât din palma lui, care o străbătu până la degetele de la picioare. Doamne, nu se așteptase la așa ceva! Se așteptase să strige sau să înjure, să o amenințe că spune totul familiei sale sau celor din neamul Crenshaw... Se temuse că avea s-o ducă înapoi la casa distrusă din temelii și că urma să o lase acolo printre resturile arse și printre grinzile cuprinse de flăcări.

Da, era furios pe ea, în ciuda calmului aparent; vedea în ochii lui întunecați mânia și senzația că fusese trădat din pricina faptului că nu îi spusese nimic despre acest mare secret. Însă, dintr-un motiv pe care nu îl deslușea, își ținea furia în frâu. Cel puțin pentru moment. Și acest lucru era măcar un semn bun. Primul după luni întregi.

– Așadar, asta e tot? o întrebă el fără ocolișuri, nereușind de această dată să își ascundă tonul acuzator. Mai este ceva ce-mi ascunzi?

Nu era pregătită pentru sentimentul copleșitor de ușurare care o învălui ca urmare a faptului că acum putea să îi spună mai multe despre copil. Scutură din cap, căci nu putea vorbi din cauza nodului ce i se pusese în gât.

– Prea bine, șopti el. Se întinse ușor după gulerul cămășii de noapte lipite de trupul ei. Atunci, hai să te dezbrac ca să te încălzești.

Ea icni, ridicând brațele ca să îl oprească.

– Grey, nu se poate!

– Pe lângă faptul că-ți asigur protecție, am făgăduit și că voi avea grijă de tine. Vocea lui profundă se înmuie, însă hotărârea ce răzbătea îi dădu de înțeles că nu avea să accepte nici un fel de argument. Așa că lasă-mă să am grijă de tine!

Încuviințând din cap șovăielnic, ea își dădu mâinile în lături. Își ținu răsuflarea, căci nu îndrăznea să respire în timp ce el îi desfăcea nasturii și apoi îi trăgea ușor materialul umed de pe trup, până când rămase goală și tremurând în fața lui. Era ciudat, dar nu se simți rușinată nici când o luă în brațe și o duse prin încăpere spre cadă. La urma urmei, îi încredințase cel mai mare secret al vieții sale, și nu credea că putea fi mai expusă sau mai vulnerabilă decât recunoscând că era însărcinată.

O coborî ușor în apa caldă din cadă, iar ea se cufundă până la sâni în căldura înăbușitoare. Alunecând sub apă cu un oftat recunoscător, simți cum o furnică pielea în timp ce căldura o pătrundea și alunga frigul năprasnic.

El se încruntă, cu chipul umbrit de o altă grijă.

– Mai înainte, la Snowden, ai spus că nu te simți bine... E de la copil?

Fiecare cuvânt îi ieșea stângace și încet.

Ea zâmbi. Eroul ei neînfricat era încurcat de o amărâtă de sarcină.

– Da, dimineața. Yardley mi-a spus că e normal când crește copilul.

Ca și când ar fi fost ușurat că nu avea de ce să își facă griji, el încuviință din cap și se dădu în spate. Ea se uită vrăjită când el își desfăcu nasturii de la jiletca udă și o scoase, atârnând-o peste scaunul din lemn. Cămașa îi era lipită de piept, iar prin ea se întrezărea fiecare mușchi tare și bine definit.

Se opri când își scoase cămașa din pantaloni.

– Un copil și o stare de rău, pe lângă uciderea lui Crenshaw și pe lângă faptul că servitorii au dat bir cu fugiții. În glas i se simțea o urmă de admirație surprinsă. Te-ai descurcat de una singură?

– Am avut-o pe Yardley. Zâmbi recunoscătoare pentru devotamentul servitoarei. Nu cred că reușeam fără ea.

El mârâi cu vocea lui pătrunzătoare:

– Aș zice că ești mai dârză decât crezi.

Își ridică brusc privirea spre a lui când auzi complimentul rostit în șoaptă. Dar el își săltase deja cămașa deasupra capului, lăsând-o să își desfete nestingherită privirea cu torsul lui dezgolit, cu umerii săi musculoși, cu abdomenul sculptat și cu părul de un auriu-deschis care se întindea până jos sub betelia îngustă a pantalonilor...

„O, Doamne!“ Își feri privirea, mulțumindu-i lui Dumnezeu că aerul cald îi ascundea roșeața din obraji. Totuși, era o doamnă cuviincioasă.

Apoi se întoarse încetișor, cu o privire mai puțin cuviincioasă, pentru a trage cu ochiul la trupul lui, așa cum nu se cădea. Și ce trup avea! Era înalt și zvelt, cu un piept tare și musculos,

umeri lați care se îngustau spre mijloc, brațe musculoase... Când el se întoarse să arunce cămașa peste scaun alături de jiletcă, priveliștea din spate era la fel de spectaculoasă. Mușchii spatelui i se încordară când se aplecă să mai vâre un buștean în foc.

Îmbrăcat doar cu pantalonii uzi – preț de o clipă, Emily se întrebă dacă se gândea să și-i dea jos și pe aceia, dat fiind că și ea era goală –, ridică săpunul din chiuvetă, îl duse până la cadă, îngenunche lângă ea și făcu clăbuci cu el în apă.

Emily simți că se sufocă. Voia să o... *spele*?

Înghiți în sec cuprinsă de emoție, deși ideea o tenta în asemenea măsură, că simți cum coapsele i se încordară.

– Nu trebuie să...

– Apleacă-te, îi porunci el cu blândețe.

Ezită. Nimeni nu o mai spălase până atunci, cu siguranță nu un bărbat. Însă, încredințată că nu avea ce să facă decât să se supună, și cum nu își mai dorea să se certe cu el, mai ales când ajunseseră în cele din urmă să se înțeleagă, încercă să treacă peste sentimentul de stânjeneală, închise ochii și se întinse. Oricum era doar o baie. Cu siguranță își spăla calul o dată pe săptămână.

Când el îi atinse umerii și întinse săpunul pe pielea ei goală cu mângâieri lente și ușoare... „Ce cal al naibii de norocos!"

Își înfrână un geamăt tăcut de plăcere. Oriunde o atingea pe piele radia, o căldură ce alunga frigul până când pielea începea să se încingă și să o furnice, durerea frigului fiind înlocuită de una mult mai ascuțită. În timp ce mâinile lui coborau, plimbându-se leneș de-a lungul spatelui ei, Emily se simți cuprinsă de senzații contradictorii. Săpunul moale și alunecos în mâinile lui aspre care nu doar o spălau, ci o și masau, căldura reconfortantă a apei și degetele lui care o mângâiau incitant. Tremură de plăcere.

– Ți-e frig? o întrebă, crezând că de aceea tremura, și îi turnă apă călduță pe spate. Ești mai bine?

– O, da, oftă ea lung, căci nu se mai chinuia să își ascundă încântarea.

Capul îi atârna moale, iar cu degetele mari el îi masa ceafa, risipindu-i încordarea. O, ce bine era... tare bine!

O prinse de umeri și o rezemă cu spatele de cadă, apoi se întinse după brațe pentru a i le spăla fără grabă. În ciuda căldurii aburilor care se ridicau din apă, Emily tremură când mâinile lui pline de săpun îi coborâră de pe braț pe mână, apoi ademenitor de-a lungul fiecărui deget.

– Nu prea se vede acum, dar nu ai mai fi putut să ascunzi sarcina multă vreme. Îi coborî încetișor brațul stâng în apă și se întinse după cel drept, apoi începu din nou mângâierile delicios de alunecoase. Oriunde o atingea i se făcea pielea de găină. Dacă se uita cineva mai atent la tine, și-ar fi dat seama curând.

Îi dădu dreptate, oftând cu respirația întretăiată.

– Aveam un plan.

– Desigur, murmură el.

I se păru că aude o vagă admirație amuzată în glasul lui, dar rațiunea o părăsi când simți atingerea delicios de scandaloasă a mâinilor lui care intrară sub apă să îi prindă un picior, începând dulcea tortură a spălării coapsei și gambei până la tălpi. Își mușcă limba să-și înăbușe un alt geamăt de plăcere, nedorindu-și ca el să creadă că era o nerușinată pentru că găsea atâta plăcere la o baie normală. Dar întocmai așa se simțea, și îi plăcea la nebunie.

– Yardley are o soră în Glasgow care are un magazin de îmbrăcăminte. Voiam să mă duc acolo, să-mi schimb numele... I se tăie răsuflarea când el își trecu degetele printre degetele ei de la picioare. Cât de mult îi plăcea asta! Dacă avea să continue așa... Își linse buzele și se chinui să spună: Voia să aibă grijă de mine până se naște copilul. Dacă e fată, m-aș fi întors la Londra, ca să fiu cu familia.

– Dar, dacă e băiat, șopti el, atingându-i celălalt picior, masându-i cu blândețe gamba până la genunchi, va fi moștenitorul unui marchizat.

– Atunci am rămâne în Scoția, și nimeni n-ar ști.

Încetă să o mai mângâie.

– L-ai ține departe de ce i se cuvine?

– Da.

Dacă acest lucru însemna să îi salveze viața fiului ei, ar fi făcut întocmai. Copilul acesta însemna totul și avea să sacrifice orice pentru a-l feri de pericol.

– Ar trebui să trăiești o viață plină de secrete, replică el. Ai putea face una ca asta?

– Tu ai făcut-o. Deschise ochii și îl văzu uitându-se lung la ea cu ochii lui castanii calzi și ademenitori în lumina focului. Întreaga ta viață a fost o minciună.

Grey îngheță, iar inima i se opri preț de o clipă înspăimântătoare. Mâna îi zăbovi pe trupul ei, sub apă.

Nu avea cum să știe ceea ce insinuase. Era imposibil. Își acoperise urmele prea bine de-a lungul anilor ca să își dea cineva seama care era adevărul. Nici măcar Edward Westover și Thomas Matteson nu aveau cum să știe. Cu atât mai puțin o fetișcană din lumea bună care trăia în Yorkshire și pe care nu o mai văzuse de cinci ani.

Însă ea știa, cumva. Vedea adevărul în ochii ei albaștri și furtunoși, în timp ce îl aștepta răbdătoare să lase garda jos, ca să se simtă cu adevărat în largul lor. Dar chipul ei nu era umbrit de reproș, de dispreț sau de milă – îi mulțumi Domnului, pentru că nu credea că putea suporta vreo acuză pentru felul în care alesese să își trăiască viața. Nu din partea ei. Dintr-un motiv pe care nu îl putea explica, ce gândea Emily conta foarte mult pentru el.

Se dădu în spate și scoase mâna din apă.

– Sunt doar un ofițer de armată. Nu-i nici un secret.

– Poate că nu, zise ea încetișor. Dar înainte?

– Eram mai tânăr, i-o întoarse. Ignorând neliniștea care îl împungea în piept, schiță zâmbetul larg pe la care apela când voia să farmece o femeie.

Însă, când ea se încruntă ca o guvernantă, zâmbetul i se topi. Ar fi trebuit să știe că farmecele nu aveau cum să țină cu ea, nu că ar fi avut nevoie de mai multe indicii cum că Emily Crenshaw nu era o femeie obișnuită.

– Nu contează cine am fost, zise el, încercând să tragă de timp, în speranța că ea avea să se dea bătută.

Dar sigur că nu o făcu.

– Pentru mine e important. Se întinse după mâna lui, iar căldura atingerii îl pătrunse. Cine ești, Nathaniel Grey?

El ridică forțat din umeri.

– Doar fiul fugar al unui fierar.

– Din satul Trovesbury, adăugă ea pe un ton măsurat.

– Da.

Tristețea i se citi în ochi, iar el simți dezamăgirea ei intens, ca și cum l-ar fi pălmuit.

– Nu există nici un fierar pe nume Grey în Trovesbury. Și nici nu a fost vreodată. Își trecu degetele printre ale lui, de parcă simțea în el dorința de a fugi. Când ne-a spus Thomas că ai fost rănit, am încercat să le scriu părinților tăi, ca să îi asigur că familia noastră era de nădejde și că vom face orice pentru a te ajuta.

„O, Doamne!“ Lumea începea să se prăbușească în jurul lui.

– Deși scrisorile erau timbrate, nu le-a deschis nimeni, așa că i-am cerut ajutorul sergentului din partea locului. Se uita acum la mâinile lor, la degetele ei catifelate care se împleteau cu cele aspre ale lui, și se simți umilit. Mi-a spus că nu sunt fierari pe nume Grey nici în Trovesbury, nici în tot ținutul. Trase adânc aer în piept. Thomas nu știe. N-am mai spus nimănui. Până la urmă, e secretul tău...

– Întocmai, se răsti el.

Emily păru să ignore remarca lui, însă Grey simți că îl strângea mai tare.

– Dar eu ți-am spus toate secretele mele.

Își încordă maxilarul ca răspuns la provocarea ei nerostită și o întrebă sarcastic:

– Dacă-mi arăți tu, îți arăt și eu? Așa merge?

– Da, zise ea cu sfială, mușcându-și buza. Ți-am dezvăluit deja totul.

„Sfinte Sisoe“, chiar așa făcuse, și se convinse după ce îi aruncă o privire în treacăt.

În umbra focului care pâlpâia, apa îi atingea ușor sânii, iar sfârcurile i se întăriseră de la căldură, iar dedesubt șoldurile duceau către picioarele ei surprinzător de lungi pentru o femeie atât de micuță încât creștetul abia ajungea la nivelul umerilor lui. Dacă s-ar uita insistent, ar vedea umflătura abia vizibilă.

Văzuse atâtea femei goale la viața lui, că nu și le mai amintea pe toate, femei superbe care atrăgeau atenția tuturor când pășeau

într-o încăpere. Dar Emily... ei bine, Emily era diferită. Avea o frumusețe simplă, atractivă fără efort. Pur și simplu încântătoare.

- Am încredere în tine, Grey! Își trase mâna dintr-a lui și închise ochii, și, chiar dacă stătea lângă el, părea dintr-odată să fie la mare depărtare. Mi-aș dori să știi că poți avea încredere deplină în mine.

El își înăbuși râsul amar care îi înflorise pe buze. Avea trupul unei femei, dar și inocența unui copil dacă punea preț pe încredere. Ea, dintre toți oamenii, ar fi trebuit să știe că sunt secrete menite să fie ferecate pe vecie, secrete care nu trebuiau împărtășite.

„Ai încredere în mine!" Nu știa cât de mult îi cerea dacă îi încredința nu numai secretele, dar și viața. Dacă afla cineva adevărul, reputația lui avea să fie distrusă; postul din Spania avea să fie desființat, și întreaga sa carieră de la Ministerul de Război urma să se încheie. Avea să i se ia totul și să ajungă din nou pe străzi. Se luptase din greu prea mult, ca să riște acum să piardă tot.

Dar, dacă nu spunea adevărul, nimic nu avea să mai fie la fel între ei. Prietenia lor fragilă pe care reușiseră să o construiască urma a se prăbuși, și el nu avea să mai poată niciodată să i se confeseze. Dacă i-ar fi cerut-o oricare altă femeie, ar fi refuzat-o fără să stea pe gânduri. Dar nu și pe Emily. Obraznica îi intrase pe sub piele de când o văzuse în grădină, cu frica în ochi – nu, poate că simțise mereu atracție pentru ea, chiar și atunci când o sărutase, cu mulți ani în urmă, la Ivy Glen.

Scoase o înjurătură pentru sine.

- Bine, ai câștigat.

Bineînțeles. Oare putea exista alt deznodământ, chiar dacă era conștient că, spunându-i tot ce voia să audă, viitorul lui era amenințat? Ea îi încredințase viața. Spera ca el să poată face la fel.

- Ai dreptate, recunoscu el fără tragere de inimă. Tata n-a fost fierar. Sau, dacă a fost, n-am știut. Se opri. Am fost orfan.

Ea deschise încetișor ochii, iar el își împietri inima, așteptând să vadă în adâncul ochilor ei albaștri ca safirul milă, dispreț sau desconsiderare. În schimb, văzu doar înțelegere și compasiune.

- Spune-mi!

- Ești sigură?

Nu mai împărtășise nimănui amănunte despre copilăria lui și nici nu mai avea de gând să vorbească despre asta vreodată, așa că trebuia să se asigure că ea înțelegea de la început importanța momentului și cât de multă încredere îi acorda.

- Da, șopti ea.

Încuviințând ușor din cap, cu o expresie severă întipărită pe chip, se întinse după săpun.

- Atunci, reazemă-te!

Emily se uită cu prudență la el, simțind că se schimbase ceva pentru totdeauna între ei și că nu mai era cale de întoarcere.

Se rezemă din nou de cadă. Până atunci nu se simțise deloc rușinată, și baia nu schimbase acest lucru – era la fel de goală sub apă ca și în urmă cu cinci minute. Dar când el îi săpuni de data asta mâinile și îi atinse umerii cu mișcări blânde și insistente, tremură de vulnerabilitate. Nu mai existau secrete între ei, nici un fel de bariere. Amândoi se lepădaseră – ea de haine, iar el de trecut.

- Prima amintire e legată de orfelinat, când aveam trei ani, începu el cu voce domoală. Nu știu când și cum am ajuns acolo. Dar aveam de ales între a sta acolo sau pe stradă, și măcar acolo aveam un acoperiș care să mă ferească de ploaie și o masă din când în când.

- Cum a fost? îl întrebă ea cu răsuflarea tăiată, în timp ce el se întindea încet după piciorul ei, ca să o maseze pe coapsă în jos până la genunchi și gambă.

Zăbovi cu degetele pe pielea ei udă, mișcându-se încet și delicat.

- Exact cum îți imaginezi... rece, umed și mizerabil. O căldură delicioasă i se urcă pe picior până la durerea dulce care îi înflorea între pulpe. Am fost lăsați de capul nostru.

- Nu era...

Vocea i se opri în timp ce el ridică mâna și îi dezmierdă partea interioară a pulpei, aproape de cârlionți umezi din mijloc, făcând-o să freamăte în apa caldă și să uite de detaliile din trecutul lui. Nici nu se mai obosea să pretindă că o spăla. Doamne sfinte, o explora! Îi provoca fiori! Scandalos! Îngrozitor de păcătos! Și nu, nu dorea să se oprească.

Dar avea nevoie de adevăr.

În timp ce el îi trecea cu mâna în jos pe picior, trase adânc aer în piept și reluă:

– Nu era vreo supraveghetoare pe acolo?

– Ba da. Dar, la cât ne bătea, mă îndoiesc că o interesa ce făceam.

– Grey...

Își urcă iar mâna pe piciorul ei, de această dată lăsând vârfurile degetelor să îi atingă ușor rotunjimile înainte de se retrage, și ea se simți străbătută de un fior. De această dată reuși să îi distragă atenția cu succes, iar ceea ce voi să spună se pierdu pe vecie.

– Nu mi-am cunoscut niciodată părinții. Am făcut cercetări acum câteva luni, dar n-am aflat nimic.

Încercă să se concentreze la ce îi spunea, dar nu mai reușea să respire, prinsă între excitare și relaxare, purtată pe un val dulce de mângâierile sale senzuale.

– Am fugit de acolo la zece ani, continuă el deopotrivă povestea și blândul asalt asupra trupului ei, prinzându-i degetele de la picioare și strângând ușor. Atunci am spus că tatăl meu e fierar și am mințit că sunt un ucenic fugar. Mulți ucenici fugeau, așa că nu se întâmpla decât să fiu unul în plus. În cele din urmă am găsit de lucru ca grăjdar pentru vicontele Henley.

– Henley? Închise ochii și își linse buzele când el o săpuni între fiecare deget de la picioare. Vai, cât de mult îi plăcea asta... și bănuia că el știa și îi folosea trupul ca să o distragă. Îl cunosc... adică îi știu familia.

Îi dezmierdă din nou coapsa.

– Sunt sigur că o știi pe contesa moștenitoare.

– Lady Henley e o prietenă a părinților mei. E cu adevărat...

Vocea i se stinse treptat până când deveni un scâncet slab de dezamăgire, pentru că acum nu îi mai mângâia coapsa, ci se dusese la genunchi, îndepărtându-și mâna de acea parte a ei care tânjea cel mai mult după atingerea lui, pulsând în același ritm cu bătăile inimii.

– Formidabilă, isprăvi el pentru ea.

Dacă nu i-ar fi atins trupul, ar fi simțit în vocea lui afecțiunea pentru vicontesă. Dar era conștientă doar de felul în care degetele

lui continuau să întindă săpunul pe pielea ei și să îi maseze mușchii tari și dureroși după călătoria lungă cu trăsura. Oftând adânc, se topi sub mângâierea lui cercetătoare.

– Așadar, am crescut în grajdurile lui Henley și am descoperit că mă pricep la cai. O zgârie ușor cu unghiile în interiorul coapsei. M-am înrolat cât de repede am putut.

– În rândurile Derbedeilor Stacojii.

Zvârcolindu-se în timp ce el făcea mișcări circulare pe pielea ei, incapabilă să stea liniștită din pricina torturii delicate, își reținu un scâncet. Ei bine, cu siguranță era un ticălos dacă o îmbăia ca...

I se tăie răsuflarea când își dădu brusc seama de unde se trăgea numele regimentului. Nu avea legătură cu bătălia, ci mai degrabă cu femeile. Și, dacă Grey era unul dintre ofițerii cărora le stătea mintea numai la rele... Dumnezeu să o ajute!

– Atunci ai devenit un erou, zise ea șoptit, căci nu putea să ridice glasul.

– Nu, o corectă el. Am devenit iscoadă.

Ea deschise ochii și buzele i se depărtară. „Iscoadă"? Sigur nu auzise bine.

– Poftim?

Cu un zâmbet diavolesc, consideră reacția ei surprinsă drept o invitație de a-i pune baloane de săpun pe buza inferioară cu degetul.

– Asta fac, copilă. Pândesc. Îi trasă conturul gurii, iar senzația de mâncărime produsă de bulele care se spărgeau de buzele ei reverberă cu forța unor artificii și o făcu să se cutremure de plăcere. Trăiesc la marginea înaltei societăți, nu fac cu totul parte din lumea bună. Se uită la mâna lui când își luă degetele din dreptul gurii ei și le coborî spre gât. Din lumea *ta*.

Dar se înșela. Nu era lumea ei și nu fusese niciodată. Ca fiică a unui oficial al Companiei Indiilor de Est, o școlăriță exilată, apoi văduvă, își petrecuse viața la fel ca el... în afară și uitându-se înăuntru. Erau amândoi la fel, și acest gând o făcu să se simtă mai aproape de el.

Mâna lui zăbovi la scobitura gâtului ei. Emily făcu eforturi să respire ușor în ciuda atingerii, dar inima îi bătea atât de tare

și de repede la gândul că aveau atâtea în comun, că sângele îi pompa în urechi într-un iureș asurzitor. Era cel pe care îl căutase de la șaisprezece ani, bărbatul care înțelegea ce însemna să fii un străin înconjurat de atâția oameni, dar totuși să te simți singur. Și îndoielile pe care le avea în privința lui se topiră când o atinse cu degetul mare în ton cu pulsul ei rapid. Aceeași mângâiere moale care trimitea ecouri în fiecare părticică a trupului ei.

– Nu le voi câștiga niciodată respectul sau încrederea. Degetele lui coborâră și mai mult, în scobitura dintre sâni, pe care erau picături de apă. Icni în timp ce el începu să traseze cercuri ispititoare în clăbucul ce îi atârna de piele. Nu voi fi niciodată primit în saloanele sau la seratele lor.

Dar Grey avea să fie primit, urma să se asigure ea de acest lucru. Chiar și când își mușcă buza pentru a-și înăbuși scâncetul care se amplifică în ea când mâna lui coborî, își făgădui că avea să găsească o cale prin care să reușească.

Îi atinse ușor sânul, abia trecând peste sfârc, dar senzația neașteptată o zgudui cu puterea unui fulger. Se cutremură și își mușcă buza ca să nu geamă, ca să nu cerșească mai mult, pentru că se temea că, dacă ar face-o, atunci el s-ar opri la fel cum se oprise și în trăsură. Însă durerea ce îi pulsa între coapse continua să crească, și își sprijini coapsele de marginea căzii ca să nu îi tremure picioarele și să împroaște cu apă peste tot.

– Dar nu m-a deranjat niciodată. Căzuse pe gânduri și avea un aer contemplativ, în vreme ce își desena încet cercuri în palmă cu sfârcul ei întărit. De fapt, așa am avut libertatea de a umbla printre clasele sociale după bunul-plac, aparținând oricăreia îmi era mai de folos. Am tot ce e de preț din ambele lumi.

Când îi acoperi sânul cu palma, geamătul scăzut pe care încercase să și-l înăbușe îi scăpă de pe buze. Își arcui spatele fără rușine pentru a simți și mai mult apăsarea mâinii sale. Tremura, era cuprinsă de o durere plăcută, tânjea după mai mult... Doar Grey putea stârni așa ceva în ea. O excita așa cum soțul ei nu o făcuse niciodată, și, când se uita la ea cu dorință înflăcărată, știa ce însemna să fie dorită ca femeie.

Fiecare clipă îngrozitoare a vieții îl adusese mai aproape de acea noapte. Cu ea. Chiar dacă mintea i se încețoșa de la atingerea

lui până nu mai putea judeca limpede, știa instinctiv că, dacă el ar fi fost altfel, nu l-ar mai fi dorit atât de mult și nici nu ar mai fi simțit excitarea care vibra în ea. Toată ființa lui avea acest efect asupra ei, și îl voia în întregime.

– Am libertatea deplină de a mă bucura de beneficiile lumii bune pe care mi le doresc, nu mă obosesc niciodată cu obligațiile și nu sufăr consecințele. Joc în cluburile lor, mă folosesc de croitorii lor și mă bucur de cele mai alese distracții, plus de văduvele și de soțiile lor. Cu degetele mari îi înconjura sfârcurile care ieșeau la suprafață de sub clăbuc, sub forma unor puncte tari. Dar nu am tânjit niciodată după fiicele lor. Glasul îi era răgușit și ciudat de încordat. Până acum.

Emily deschise larg ochii.

– Grey...

Își coborî capul ca să prindă sfârcul ud în gură. Îl supse, linse și ciupi fără milă până când ea gâfâi neajutorată, negăsindu-și cuvintele, pentru că gemea gutural, cuprinsă de plăcere. Chinuindu-se să respire, își trecu degetele prin părul lui încă umed, dornică să îl simtă, să îl simtă cu totul.

– Fiica unui duce, murmură el, lingându-i sfârcul. Grațioasă și bună la suflet. Luă mugurul între dinți și îl tachină până când ea își înfipse degetele în părul lui de plăcere, iar el râse pe înfundate cu fața în pielea ei. Cam afurisit! Apoi se mută ca să înceapă tortura dulce la celălalt sfârc, smulgând un alt geamăt înfiorat de la ea. Atât de al naibii de seducătoare! În timp ce îi sugea sfârcul, își cufundă mâinile sub apă ca să îi dezmierde trupul. Pur și simplu superbă.

Excitarea o mistuia ca o vâlvătaie, furnicându-i degetele de la picioare și arzându-i vârfurile firelor de păr, iar între picioare simți o încordare puternică. Abia reușind să respire în fața asaltului său cu gura și cu vorbele asupra simțurilor ei, simți cum gonește spre ceva ce nu putea numi, ceva ce doar Grey îi putea dezvălui. Ceva de care avea disperată nevoie.

Nu se simțise niciodată așa cu Andrew. Trupul ei nu tânjise niciodată să fie posedat așa și nu capitulase așa cum o făcea cu Grey acum, care părea dornic să atingă și să guste fiecare părticică din ea, încet și chinuitor, pentru că știa că avea să-i placă

la nebunie. Chiar și acum, în timp ce își înclina capul ca să o muște ușor de gât și de bărbie, gândul că o mințise în trăsură trecu prin ea ca ața prin ac. Nu avea să o poată privi niciodată ca pe una dintre văduvele acelea pe care să le seducă și să le abandoneze. O știa bine. Orice bărbat care o atingea cu atâta duioșie și cu atâta afecțiune nu putea fi acel crai cu inima de gheață pe care îl zugrăvise el.

– Sărută-mă, îl imploră, căci așteptase prea mulți ani să îi simtă din nou buzele.

– Ți-am zis că nu va fi neapărat „frumos", o avertiză în timp ce îi atingea maxilarul cu dinții.

Își dădu capul pe spate ca să îl lase să ajungă la gât.

– Doamne, sper că nu!

Râse când buzele lui le cuprinseră pe ale ei, iar ea se delectă cu sunetul. Gura lui caldă, puternică și insistentă ardea pe a ei. O sărută de parcă nu se putea sătura de ea, de parcă nu putea să o guste îndeajuns de mult, de parcă nu putea să o sărute destul de pătimaș – gemând încet, își înfipse limba între buzele ei și îi cotropi gura până când o înnebuni, o făcu să își dorească să o atingă peste tot.

Își îndepărtă fără rușine picioarele, invitându-l să o atingă acolo, singurul loc pe care nu îl explorase încă, locul care tânjea așa mult după el, încât Emily gâfâia și tremura de dorință.

– Grey, te rog!

Îi smulse alt geamăt, de data aceasta de frustrare, când se trase de lângă ea.

– Nu pot. Se dădu înapoi și rămase în picioare nesigur pe el, trecându-și o mână tremurătoare prin părul umed. N-ar fi trebuit să las lucrurile să ajungă atât de departe... *Doamne!*

Când o privi, Emily văzu bătălia care se dădea înlăuntrul lui, dorința pentru ea înfruntându-se cu stăpânirea de sine.

– Ba da, poți, îl îndemnă, dorind cu disperare atingerea lui. Vreau să o faci.

– Am mai trecut prin asta, doamnă Crenshaw, zise el răgușit, clătinând cu părere de rău din cap.

- Emily, insistă, oripilată de numele de căsătorie. Era dezgustată să îl audă când mâinile și gura lui o dezmierdaseră cu doar câteva clipe în urmă. Sunt doar Emily.

- Nu. Râse scurt și amar. Nu ești.

- Din cauza lui Andrew? Dacă asta te oprește... Trase adânc aer în piept pentru a prinde putere. Sperând că el va înțelege, recunoscu: Nu l-am iubit.

El își coborî privirea neîncrezător spre burta ei, pe care Emily și-o acoperi din reflex cu mâna și care abia se vedea sub apă.

- Mi-am dorit un copil. El era soțul meu și... Avea glasul gâtuit. Dar nu l-am iubit niciodată, nu cum ar trebui s-o facă o soție. Și el cu siguranță nu m-a iubit.

Se ridică încetișor din cadă și rămase în picioare, lăsând picăturile de apă caldă să i se scurgă pe trupul gol. Nu avea pielea de găină de la aerul rece, ci de la apropierea de el. Tânjea cu disperare după el.

Dar încăpățânatul refuza să o atingă. Avea pumnii strânși pe lângă trup, ca să nu se poată întinde după ea, și se uita țintă la chipul ei, de parcă n-ar fi îndrăznit să-și coboare privirea către trupul ei.

Simți cum durerea devenea tot mai puternică odată cu fiecare clipă în care el nu era lângă ea.

- Atinge-mă, Nathaniel, îi ceru ea șoptit.

El nu se clinti, însă ochii i se umplură de o căldură flămândă la rugămintea ei.

- N-ar trebui.

- Dar vrei.

Cele două cuvinte ieșiră gâtuite.

- Cu disperare.

- Prea bine. Îi atinse obrazul, căci nu mai suporta lipsa contactului dintre ei. Barba țepoasă de două zile îi zgârie degetele, iar el trase aer în piept printre dinții încleștați, de parcă atingerea ei îl durea. Și eu la fel.

- Fir-ar să fie! Îi dădu mâna în lături și o apucă de umeri. Ceea ce-mi ceri... Trebuie să stau departe de tine. Nu poți pricepe? În ciuda cuvintelor rostite, o strângea mai tare și îl simțea apropiindu-se, simți căldura pieptului gol lângă al ei – atât

de aproape, dar totuși fără să o atingă. Sunt un crai, Emily, un ticălos autentic...

– Nu mai spune asta! Nu e adevărat! Pe chipul său arătos se prelingeau lacrimi izvorâte din mânie și frustrare. Nu și cu mine.

El scutură din cap.

– Emily, eu mă folosesc de femei, și tu nu meriți asta. Pentru că între noi ar fi doar o relație fizică, indiferent de cât de mult ne-am bucura amândoi. Scoase un geamăt slab în timp ce se uita cu poftă în jos la ea, lăsând-o să tremure și să tânjească în continuare. Și bănuiesc că mi-ar plăcea la nebunie, murmură, iar cuvintele rostite pe un ton atât de adânc o pătrunseră ca un foc lichid. Se uită din nou în ochii ei. Dar meriți un bărbat care se va însura cu tine, care să îți ofere o casă, o familie... Eu nu pot.

– Nu vreau asta. Nu îmi mai doresc. Odată, visase la asta, ca apoi să afle că prețul visului ei fusese prea mare. Acum voia doar acest moment, această noapte... pe acest bărbat. Când se întinse și îl sărută în mijlocul pieptului gol, întregul trup îi împietri. Doar pe tine te vreau. Pe tine, Grey, oricât de mult te pot avea și în orice fel.

– Emily!

Vocea lui aspră se stinse. Înțelese că stăpânirea de sine îi slăbea fiindcă el o prinse de umeri ca să o tragă spre el, nu să o îndepărteze. Buzele ei presărau sărutări de-a lungul pieptului său până la umeri.

– În trăsură ai spus că sunt femeia perfectă pentru tine.

– Așa e, admise el fără tragere de inimă.

Mâinile îi coborâră pe spatele ei, și o strânse mai tare în brațe, în ciuda hotărârii de a o refuza.

– Atunci lasă-mă să fiu perfectă pentru tine în seara asta.

Își apropie buzele de ale lui și tremură când simți nevoia din el. Așteptase ani întregi noaptea aceasta și refuza să mai zăbovească.

– Și copilul? Contradicția dintre dorința de a o proteja și dorința de a o seduce îl făcu să se strâmbe de frustrare. Nu vreau să-ți fac rău.

Inima îi bubui în piept auzind ce griji își făcea el. Zâmbind bucuroasă în ciuda lacrimilor care o înțepau, șopti:

- Nu o vei face.

Grey se dădu bătut, gemu și își coborî mâna, pe care apoi o duse între coapsele ei, prinzându-i faldurile în palmă. Rapiditatea mișcării o lăsă fără suflare.

Emily închise ochii și se prinse neajutorată de el. El îi cuprinse șoldurile cu un braț ferm, ca să o țină lipită de el în timp ce îi mângâia despicătura, căutând moliciunea și căldura pe care aproape și le refuzase, deși, judecând după felul în care ea își petrecuse brațele pe după gâtul lui, nimic nu o putea dezlipi de el.

- Asta vrei? îi murmură în dreptul tâmplei.

Ea încuviință, cu ceafa sprijinită de pieptul lui și gâfâi, incapabilă să își recapete suflul. El continuă să o cerceteze nemilos cu degetele, dezmierdându-i despicătura și umezind-o. Adâncimea și presiunea fiecărei mângâieri minunate crescură, iar el introduse două degete în căldura ei.

Emily icni când îl simți în interiorul ei astfel, cu degetele alunecându-i tot mai adânc, îndoindu-le o clipă ca apoi să se retragă ușor, de parcă n-ar fi suportat să îi aducă satisfacție. Inima ei bătea cu putere, sângele începea să îi clocotească. Iar când el își roti degetele fără milă în vreme ce pătrundea tot mai mult, Emily slobozi un geamăt.

- Așa-ți place, puștoaico?

„Așa..." Ea încuviință din cap fără să scoată un cuvânt, în timp ce gâtul i se tensionă de emoție. Grey se gândise că mai fusese atinsă așa, că era destul de experimentată încât să știe ce plăceri să ceară, ce atingeri să pretindă. Dar ea nu mai făcuse niciodată asta, nici măcar cu Andrew. Grey era primul care împărțea această nouă intimitate cu ea, făcând noaptea și mai specială.

- Sau așa?

Degetele lui continuau să sondeze și să se retragă încet, însă de data asta degetul mare apăsă în susul despicăturii, insistând pe mărgeaua ascunsă acolo.

Șoldurile i se încordară la atingerea mâinii lui.

- Da... o, da!

- Doamne, murmură el, surprins de reacția ei atât de violentă la o atingere atât de nesemnificativă. Ești atât de receptivă...

– Grey, scânci implorator, deși nu prea știa ce îl ruga să facă. Știa doar că trupul ei dorea mai mult... mai multe mângâieri desfrânate, mai multe explorări, mai mult din el.

El atinse din nou cu degetele miezul care pulsa, dar de data aceasta nu încetini nici când ea își smuci șoldurile, nici când tremură din tot trupul. Nici când genunchii i se înmuiară și singurul lucru care o ținu să nu cadă înapoi în apă fu brațul lui puternic și neclintit din jurul taliei ei. Continuă să își miște degetul în cercuri în jurul punctului sensibil, până când trupul ei se zgudui, până când sexul i se strânse în jurul lui...

Emily scoase un strigăt din străfundurile ființei ei în timp ce se prăbușea sub valurile delicioase de plăcere care o cuprinseră. Încordarea și eliberarea dinlăuntrul ei erau insuportabile, așa că se lăsă moale la pieptul lui.

Grey o prinse și o luă în brațe. Traversă încăperea cu ea și o așeză cu blândețe pe pat.

Se uită în jos la ea, iar răsuflarea i se tăie când văzu cât de minunată era, așa goală și tremurătoare, așteptând nerăbdătoare și emoționată să facă dragoste cu el. Buzele ei roșii erau umflate datorită lui, iar sânii îi coborau și urcau ademenitor cu fiecare suflare sacadată. Emily, scumpă Emily... Era frumoasă, sclipitoare, puternică... și în acea seară îi aparținea.

O mai sărută o dată, apoi se duse la marginea patului să își desfacă pantalonii. Ea își coborî privirea ca să zăbovească mai jos de talia lui și înghiți în sec emoționată. Era evident că o dorea după cât de excitat era, iar atunci, sub privirea caldă din ochii ei curioși, se întărise și mai mult. Știa că ea mai văzuse cel puțin un bărbat gol înainte, dar nu îl văzuse pe el. Uitându-se la ea ca să-i observe reacția când îl vedea prima oară, își descheie pantalonii și îi lăsă să cadă, dându-i apoi la o parte cu piciorul...

Privirea ei o întâlni pe a lui și rămase ațintită asupra chipului lui. Fără să se miște, Grey zâmbi larg, sincer amuzat de sfioșenia ei bruscă.

– Uită-te la mine, puștoaico, îi ceru el încetișor.

– Mă uit la tine, i-o întoarse ea, nedezlipindu-și privirea de la el.

„Ce fetișcană încăpățânată!" Îl amuza că mica lui seducătoare devenise brusc atât de timidă. Însă, când văzu cât de tare îi tremura trupul, nu-i mai veni să râdă.

– Emily, îi zise el cu blândețe, te rog uită-te la mine! Vreau s-o faci!

Trăgând adânc aer în piept, ea își mută privirea și se uită la trupul lui. La piept, apoi la șolduri, pe urmă tot mai jos... Ochii ei mari și albaștri se măriră, iar buzele ei schițară un sunet surprins. Sinceritatea acelei reacții îi plăcu la nebunie. La fel și când își schimbă poziția ca să se aplece spre el pentru a vedea mai bine și când scoase involuntar vârful limbii să se lingă pe buze.

Veni încetișor și se târî până la ea. Cu un aer posesiv ca de animal de pradă, îngenunche deasupra ei în patru labe, prinzând-o între mâinile și genunchii lui, pregătindu-se să profite de plăcerea pe care urma să i-o ofere. O avertizase. Îi spusese ce gen de bărbat era și că nu avea de gând să se oprească după ce gustase din nectarul plăcerii.

Iar acum plănuia să o devoreze.

Își coborî capul și își trecu limba peste buzele ei, depărtându-le, pătrunzând cu putere înăuntru să îi guste dulceața jilavă și să îi atingă seducător limba cu a lui. Ea icni la un asemenea asalt îndrăzneț asupra gurii sale, căci înainta cu dârzenie, folosindu-se de buze și de limbă. Își apăsă gura cu putere și căldură de a ei, în timp ce mâinile lui îi găsiră sânii. Atingea, strângea, îi ținea sfârcurile între degete.

Ea scoase un geamăt slab care îl pătrunse până în vârful mădularului tare ca piatra ce îi pulsa între picioare.

Lăsând-o cu respirația întretăiată, își dezlipi gura de a ei ca să muște ușor și să lingă gâtul elegant până la claviculă, desfătându-se cu dulceața pielii și cu căldura cărnii pe care o simțeau buzele sale. Chiar și acum i se părea că îi simte dulcele parfum de scorțișoară amestecat cu cel animalic al excitării ei. Un parfum încântător, care îl făcea să o dorească și mai mult.

– Ce gust bun ai, murmură el, în timp ce gura i se ducea mai jos, luându-i sfârcul între buze și sugându-l. Picant și dulce..., șopti el cu fața pe pielea ei. Scorțișoară și zahăr.

Apoi îi asaltă sfârcul dat în pârg ca un băiat care linge zahărul de pe o căpșună. Gemând, ea îl implora tăcut să își intețească apăsarea. El se supuse cu plăcere, sugând, în timp ce își flutura mâna ușor deasupra celuilalt sân, gâdilându-i sfârcul cu palma.

În vreme ce el îi venera sânii, ea își plimba șovăitor mâinile pe umerii lui și în jos pe piept. El gemu și respiră adânc, încercând să își găsească echilibrul când mâinile ei coborâră și mai mult, plutind deasupra vintrei. Apoi și mai jos....

– Pot să te ating? șopti ea.

– Da. Îl cuprinse un fior. Da, Doamne!

Când îi atinse cu vârfurile degetelor baza mădularului, tot trupul îi împietri. Era tensionat și în așteptare, ținându-și răsuflarea. Ea îi atinse cu blândețe lungimea întărită, dezmierdând ușor, iar el se relaxă sub atingerea sa delicată, oftând de plăcere.

Dar când îl prinse și strânse ușor...

– Așa?

Nu își putu stăpâni fiorul care îl străbătu sau sunetul gutural care îi ieși din gât, în vreme ce ea își plimba mâna în sus și în jos pe mădular.

– Emily, e... Da, exact așa.

Nu mai simțise până atunci o atingere ca a ei. Îi căuta erecția explorând oarecum sfioasă, dar cu plăcere, iar totul era înnebunitor de excitant, ceea ce îl întărea, făcându-l să-și dorească să o posede. Închise ochii și se strădui să mențină controlul. Fiecare mușchi striga de dorința de a se implânta în căldura ei și de a se elibera. Dar trebuia să facă totul bine pentru ea, era absolut necesar. În acea seară, totul era pentru Emily și orice plăcere a lui se datora întru totul bunăvoinței ei.

Însuflețită, își duse palma peste vârful mădularului, iar frecarea incitantă, combinată cu mângâierea neîncetată a celeilalte mâini de-a lungul lungimii sale, îl scoase din minți.

– Doare?

Încuviință convulsiv din cap, incapabil să se miște în alt fel dacă nu voia să se piardă printre degetele ei ca un cățeluș nepriceput și să se facă de rușine.

– Doare la modul plăcut. Atât de plăcut...

Ea râse gutural, mulțumită, în vreme ce mădularul lui îi sălta în mâini, el luă o gură de aer chinuită. Voia să îi ofere mai mult timp plăcere, să o sărute și să lingă fiecare părticică din corpul ei ademenitor până când se zvârcolea, se tânguia și îl implora, însă nu putea să mai reziste mult. Doamne, era pe punctul de a exploda! Și doar de la câteva mângâieri. Desfăcându-i picioarele cu genunchiul, se postă între pulpele ei și o sărută pătimaș, explorându-i gura așa cum intenționa să facă și cu trupul. Ea gemu la atingerea buzelor lui, iar el se gândi că nu auzise un sunet mai erotic și mai emoționant în toată viața lui.

Se întoarse cu grijă într-un singur braț ca să nu se lase cu greutatea peste burta ei, apoi cu cealaltă mână își prinse mădularul rigid și îl așeză în fața intrării ei, introducându-l în primul strat de falduri umede. Simți cum mușchii ei se încordează în jurul vârfului, de parcă trupul ei încerca să îl tragă înăuntru fără voie. Însă așteptă, întârziind cel mai dulce moment și desfătându-se. Nu urma să mai aibă vreodată parte de senzația de-a o penetra pentru întâia oară și voia să prelungească momentul cu câteva clipe. Îi atinse tâmpla cu buzele.

– Emily!

Numele ei era o rugăciune de izbăvire, o rugăminte de a fi mântuit... Își coborî șoldurile și își cufundă mădularul dintr-o singură mișcare, până la bază, în căldura ei delicios de fierbinte. Se împinse până când șoldurile lui ajunseră lângă ale ei, apoi gemu când ea îl învălui cu moliciunea ei. Închise ochii preț de o clipă, fără a face altceva în afară de a sta nemișcat înlăuntrul ei și de-a se bucura de senzația minunată de a fi înconjurat de ea. Un scâncet slab ieși de pe buzele ei, încercând fără noimă să dea glas nevoii. El răspunse nevoii ei începând să se legene. Mișcând ușor din șolduri, reuși să crească excitarea din ea. Dar apoi, incapabil să se mai stăpânească, o penetră mai adânc, până când fiecare mișcare o făcu să geamă și fiecare retragere îi smulse de pe buze un scâncet dezamăgit.

– Mișcă-te cu mine, scumpo. Își coborî mâinile ca să o apuce de șolduri și să îi arate cum să se ridice de pe saltea ca să îi întâmpine fiecare mișcare. Arată-mi că mă dorești.

Când își ridică șoldurile ca să le întâlnească pe ale ei, îi gemu numele și o ridică, sprijinind-o de el din nou și din nou, până când găsi ritmul firesc al trupurilor lor unite, până când șoldurile ei se apăsară în ale lui, până când se zvârcoli dornică și incontrolabil sub el. Cu brațele pe umerii lui, Emily închise ochii, tremurând de plăcere. Nu știuse niciodată că putea fi atât de grozav cu un bărbat, atât de bine. Și cât de bine era! Și niciodată în căsnicia ei nu fusese intimitatea atât de... specială, atât de desăvârșită ca acum. Grey o voia; dorința animalică pe care o vedea în ochii lui lacomi o bucura nespus, și cu siguranță așa era de așteptat să stea lucrurile între un bărbat și o femeie. Durere plăcută. Atracție animalică. Fierbințeală și sudoare. Perfecțiune.

Dar nici asta nu era de-ajuns. Ceva se întâmpla cu ea, ceva ce își dorea cu disperare să se întâmple. Fără vreun avertisment, o mistui un foc interior – atunci înțelese ce însemna intimitatea dintre bărbat și femeie. O, Doamne, acum știa.

Strigătul îi ieși din gâtlej, în timp ce toți mușchii i se încordară. Sexul îi pulsa în jurul lui, apoi se eliberă într-un fior zguduitor de plăcere dulce care explodă ca un milion de stele din centrul ei, unde era el implantat. Se simțea moale sub el, incapabilă să facă altceva decât să gâfâie.

Grey o împingea cu șoldurile, renunțând la control, căci căuta și el să se elibereze.

– Niciodată... niciodată nu a fost așa de bine, gemu el nedeslușit. Doar tu, Emily... Doamne, puștoaico, numai cu tine a fost așa...

Ea simți înăuntru prima mică explozie a eliberării lui și, fără vreo urmă de rușine, își înclină șoldurile pentru a-l primi. Nu trebuia să fie prudentă, nu trebuia să își refuze această ultimă plăcere și cel mai prețios dar de la el. Gemând zguduitor, Grey se implântă adânc în ea și se eliberă, încordându-și coapsele și fesele pentru a se goli și de ultima picătură. Apoi se prăbuși pe o parte lângă ea.

Cu ochii încă închiși, ea stătea cu o mână rezemată de pieptul lui, în același loc unde o ținuse și când fusese cuprinsă de moleșeala aceea plăcută. Inima lui.

– Emily, ești bine? În vocea lui răgușită se ghicea îngrijorarea. Își puse mâna pe burta ei. Copilul?

– Suntem amândoi bine. Își puse mâna peste a lui și își împleti degetele cu ale sale. Apoi deschise ochii și se simți năvălită de un val de fericire când văzu bucuria pură de pe chipul lui. Însă își mușcă buza de jos. Dar...

– Dar ce?

Se încordă, dintr-odată temător.

Ezită, apoi zise fără să vrea:

– Vai, dar Thomas nu trebuie să afle vreodată de *asta*!

El râse și o strânse cu putere în brațe.

Capitolul 7

Somnul îi fu tulburat de o bătaie în ușă, iar Emily se trezi tresărind speriată.

Cercetă cu privirea încăperea ciudată scăldată de soarele dimineții ce intra pe fereastră. Clipi, stând o clipă să își amintească unde era și cum ajunsese acolo, de ce era goală... și ce se întâmplase noaptea trecută. În piept simțea o căldură care o făcea fericită. De data aceasta imaginea cu Grey strângând-o în brațe nu mai fusese doar în vis. Zâmbi și se întoarse după el...

Patul era gol.

Zâmbetul îi pieri, și simți un junghi de dezamăgire. Plecase când ea dormea. Și, judecând după salteaua rece de sub degetele ei, plecase înainte de ivirea zorilor.

Se auzi din nou bătaia în ușă, iar inima îi bătu în piept cu speranță – prostește –, deși știa că nu era Grey. Nu *putea* fi el. Până la urmă, bărbatul care îi dezvăluise toate secretele și o sedusese nu ar fi bătut la ușă.

Se ridică din pat, se întinse după haina pe care o lăsase pe scaun și o puse peste trupul ei gol, închizând-o la nasturi până aproape de gât. Apoi deschise ușa.

O femeie tânără era în prag, aceeași slujnică voinică de seara trecută care i se oferise atât de fățiș lui Grey.

- Da? întrebă Emily cu severitate, nepregătită pentru junghiul de gelozie pe care îl simțea în piept.

- Bună dimineața, coniță. Zâmbi și ridică o tavă mică. Maiorul a zis să v-aduc micu' dejun. A zis că vreți să-l luați în cameră azi.

- Desigur, bâigui ea politicoasă, dându-se în lături ca să o lase pe femeie să treacă.

Din nou era uimită de contradicția pe care o întruchipa Grey. Gentlemanul din el era îndeajuns de grijuliu să se asigure că ea avea să mănânce micul dejun, însă craiul nu putea să stea cu ea până dimineață.

Slujnica puse tava pe o măsuță de lângă fereastră.

- Bucătăreasa l-a făcut special pentru dumneata.

Emily își coborî privirea, simțindu-se vinovată că bucătăreasa făcuse un efort pentru ea, mai ales că nu avea poftă de mâncare.

- Sunt sigură că e delicios. Se chinui să zâmbească recunoscătoare. Te rog să-i mulțumești din partea mea.

Slujnica încuviință din cap, apoi se îndreptă spre ușă. Emily o urmă, gândindu-se că femeia pleca, dar slujnica nu făcu decât să se ducă pe hol să ia o rochie și o găleată cu apă caldă, pe care le lăsase acolo.

- Maiorul m-a rugat să vă dau și astea. Puse găleata lângă chiuvetă, apoi îi întinse rochia. Emily o despături și o ridică. Era o rochie cu model albastru din țesătură cadrilată cu mâneci lungi și talie înaltă, numai bună pentru restul drumului spre Londra. Și îndeajuns de largă încât să îi ascundă burta.

I se puse un nod în gât. Grey se gândise și la asta.

- Maiorul o zis că trebuia să vază echipa și trăsura, îi zise slujnica peste umăr în timp ce se ducea spre ușă, dar că o să vă-ntâlniți jos după ce vă-mbrăcați.

O cuprinse dezamăgirea. Deci Grey nu se întorcea. Se strădui să îi mulțumească pe un ton politicos.

Ușa se închise în spatele slujnicei cu un clinchet discret.

Emily închise ochii, se afundă pe marginea patului și încercă să deslușească vâltoarea de emoții care îi încețoșau mintea și îi strângeau pieptul. Nu știa dacă putea îndura ca Grey

să o desconsidere în această dimineață pentru că ea i se oferise fără probleme noaptea trecută. Sau și mai rău... Dacă nu se gândea nicicum la ea?

Parfumul lui încă se simțea în așternuturi și-n pături, acel miros masculin de piele și săpun încă plutea împreună cu izul animalic al sexului. Și ea mirosea la fel – o amprentă invizibilă ce o făcea a lui. Se împotrivi dorinței de a se băga din nou în pat și a de a se înfășura în pături, ca să viseze din nou că era în brațele lui.

Dar nu putea. Grey o aștepta jos și, deși nu avea habar ce urma să-i spună în acea dimineață sau ce sentimente urma să-i deslușească în privire – dacă urma să fie ceva –, singura soluție era să dea ochii cu el.

Oftă adânc și se dădu jos din pat. Poate că nu stătea în puterea ei să schimbe sentimentele pe care le nutrea el pentru ea, dar era hotărâtă să nu îl lase să vadă cât de mult reușea el să o bulverseze. Dar de ce era bulversată? Se mustră în sinea ei. Noaptea trecută împărtășiseră pur și simplu un moment de intimitate. Nu era ca și cum se îndrăgostise de el, pentru numele lui Dumnezeu!

Însă la o oră după ce se îmbăiase, se îmbrăcase și se aranjase mulțumitor, inima încă îi bătea cu putere în timp ce cobora în curte, unde o aștepta Grey. Ar fi îngrozită să vadă pe chipul lui dispreț sau dezinteres și ar podidi-o plânsul, pentru numele lui Dumnezeu!

Dimineața era minunată. Soarele strălucea cu putere, și era puțin rece, ceea ce însemna că urma o furtună violentă, însă, dacă te uitai pe cer, vedeai doar nori albi și simțeai o briză caldă. Noroiul și băltoacele erau singurul semn că în ziua precedentă se abătuse o furtună cumplită asupra lor. Însă ea abia băgă de seamă, căci era prea distrasă de evenimentele din seara precedentă și de gândul la ceea ce avea să-i spună lui Grey când urma să dea ochii cu el.

Caii erau deja înhămați la trăsura zdrobită când intră în curtea grajdului, iar Grey și Hedley stăteau lângă ea încruntați și concentrați, judecând starea în care era. În față, Dalton termina de verificat hamul, ca să se asigure că totul era în regulă înainte de a se încumeta la încă o zi lungă de drum la sfârșitul căreia aveau să fie la o jumătate de zi distanță călare de Londra.

Hedley trase în jos de pălărie în semn de politețe când o văzu apropiindu-se.

– Bună dimineața, domniță.

Grey, care până atunci se uitase încruntat la trăsură, își ridică privirea, distras de salutul lui Hedley, și o văzu. Încremeni preț de o clipă. Apoi colțurile gurii sale senzuale se ridicară încet într-un zâmbet larg și sugestiv, și își plecă privirea politicos.

– Lady Emily.

Toată groaza dinăuntrul ei se spulberă ca prin farmec, fiind înlocuită de o căldură nesăbuită când el o măsură tacticos cu privirea. Și nu era deloc dezinteresat. Ea simți că i se luase o piatră de pe suflet. Era posibil ca Grey să ajungă să o iubească și apoi să o părăsească, dar nu în acea dimineață.

– Maior Grey, îi răspunse, uitându-se la el ușor timid, printre genele coborâte.

– Să înțeleg că ai dormit bine, zise el tărăgănat, având grijă ca în vocea sa profundă să nu se strecoare vreo urmă de emoție, însă ochii îi străluceau pervers.

– Foarte bine, mulțumesc. Se înroși sub privirea lui intensă, și știu că putea să dezvăluie fără să scoată o vorbă ce se întâmplase între ei. Dar voi, domnilor?

– Absolut deloc, interveni Hedley strâmbându-se, întinzându-se ca să își maseze șalele. Era imposibil pe lavițele alea al naibii de tari...

– Sergent, vorbește frumos, îl mustră Grey pe un ton scăzut, arătând spre Emily. E o lady printre noi.

Hedley se înroși.

– Vă rog să mă scuzați, domniță! Trase aer în piept și continuă: Din cauza afurisitelor alea de lavițe n-am reușit nici io și nici maioru' să punem geană pe geană!

Grey își dădu ochii peste cap oarecum amuzat. Buzele îi zvâcniră, dar nu scoase o vorbă. Și Emily se abținu să nu râdă pe seama sergentului credincios.

– Îmi pare tare rău să aud așa ceva, domnule Hedley. Îi atinse ușor brațul cu mâna și îi zâmbi cu sinceră afecțiune. Când ne oprim în seara asta, o să ne asigurăm că ai un pat cum se cuvine.

– Ar fi grozav, domniță.

Flecăreala cu Hedley mai dură câteva minute: o întrebă cum fusese micul dejun și dacă avea toate cele necesare pentru călătorie, deși Emily nu avea habar cum de reușea să răspundă coerent când Grey o pironea cu privirea. Dorința animalică dinlăuntrul lui era limpede ca lumina zilei. Cum de nu își dădea nimeni seama? I se uscă gura când se gândi incitată la ce o aștepta la lăsarea întunericului, dacă acum, în lumina strălucitoare a dimineții, se uita la ea cu atâta pasiune.

Își drese glasul și alungă acel gând înainte să se înroșească și să îi pună pe toți într-o situație stânjenitoare.

- Așadar, plecăm?

- Dacă ești gata, adăugă Grey.

- Sunt gata pentru orice, răspunse ea fără să se gândească.

La auzul acelor cuvinte, el o privi ca un animal de pradă, ca un lup satisfăcut că își găsise hrana.

- Să pornim, atunci, zise Grey zâmbind larg. Dalton!

Se întoarse ca să îi facă semn vizitiului că erau gata să pornească la drum. Emily se întrebă dacă o făcu și ca să își alunge acea privire păcătoasă de pe chip înainte ca Hedley să observe și să presupună că erau mai mult decât două vechi cunoștințe, pentru că, atunci când se întoarse spre ea, chipul lui era total lipsit de expresie.

- O să stau eu primul sus să țin frâiele, îi zise. Astfel, Hedley o să poată dormi câteva ore înăuntru, dacă nu te deranjează.

Era dezamăgită, dar nu lăsă să se vadă.

- Nu mă deranjează deloc.

Hedley zâmbi recunoscător.

- Vă mulțumesc mult, domniță. Își coborî borul pălăriei și își duse mâna la spate. Și spinarea vă este recunoscătoare.

- Să-l ajuți pe Dalton cu caii cât o instalez eu pe Lady Emily, îi porunci Grey. Cred că hamurile s-au mai întins de la cât ne-am târât ieri prin noroi.

- Da, domnule.

Când Hedley se duse grăbit în fața trăsurii, Emily își dădu seama că Grey nu îi mai spunea doamna Crenshaw. Simți o căldură plăcută în partea de jos a trupului.

– Ești bine? o întrebă pe un ton scăzut, surprinzător de blând și de intim, deși rămăsese cu privirea ațintită asupra lui Hedley și asupra lui Dalton, care se chinuiau cu hamurile. Păreai un pic stângace când te-ai apropiat.

– Nu știam ce să cred. Îl mustră cu blândețe, iar în glas i se ghicea o emoție puternică. Ai plecat în toiul nopții.

Umerii i se lăsară aproape imperceptibil, dar ea observă. Dumnezeu îi era martor că vedea totul la bărbatul acesta.

– N-am avut de ales.

– Nu trebuia să dormi pe o laviță cu Hedley. Știa că putea intui ce gândea, așa că nu încercă să ascundă durerea pe care o simțise când se trezise și nu îl văzuse lângă ea. Sau nedumerirea că alesese o laviță tare în loc să împartă patul cu ea. Ai fi putut rămâne cu mine.

– Nu, o contrazise el, cu un aer mâhnit. Nu-ți voi pune reputația în primejdie.

– Nu-mi pasă.

– Mie da, îi răspunse cu fermitate.

Apoi îi simți degetele atingându-le pe ale ei peste faldurile rochiei și i se tăie răsuflarea. Cu aceeași repeziciune cu care o atinsese și-o și retrase, înainte să vadă cineva. Cum nu mai simțea căldura mâinii lui, luă rochia și răsuci materialul în jurul degetelor.

El ezită, încă privind drept înainte de parcă îi era frică să se uite la ea.

– Niciodată nu am petrecut întreaga noapte în patul unei femei. N-am vrut niciodată să stau îndeajuns de mult cât să dorm cu ea. Dar cu tine am vrut să rămân, recunoscu el cu blândețe în glas.

Lui Emily se puse un nod în gât, însă nu îndrăznea să spere că ce simțea el era mai mult decât prietenie.

– Serios?

– Da. Ridică ușor din sprâncene, de parcă răspunsul îl mirase și pe el. Puștoaico, se pare că trezești tot felul de dorințe noi în mine.

Ea deschise gura, surprinsă.

– Ce vrei să...

- E gata, domnule! strigă Hedley.

- Prea bine, răspunse Grey. Se duse să deschidă ușa trăsurii și coborî treapta ca să o ajute să urce. Atunci, să mergem!

Îi întinse mâna. Când i-o dădu ca să urce în trăsură, își duse gura la urechea ei și îi șopti:

- Mai poate suporta copilul altă zi lungă de drum?

Ei i se strânse inima când auzi grija din glasul lui.

- Da, îi zise pe același ton scăzut. Grey, îți mulțumesc pentru...

Dar nu era timp să mai spună ceva pentru că Hedley își făcu apariția imediat, gata să i se alăture în trăsură. Grey îi strânse degetele cu blândețe, și ea îi zări o sclipire în ochi înainte ca el să-i dea drumul, de parcă știa că avea de gând să îi mulțumească pentru că îi salvase viața. De mai multe ori decât își dădea seama. Se opri când se întoarse să se așeze. Pe banchetă era un pachet învelit în hârtie și legat cu sfoară. Se uită la cei doi bărbați care așteptau lângă ușa deschisă.

- Ce e asta?

- Nimic important. Grey ridică din umeri. M-am gândit că o să te încânte ceva care să-ți alunge plictiseala pe durata călătoriei de azi.

Apoi se dădu în lături ca să îl lase pe Hedley să urce în trăsură și să se așeze pe bancheta din fața ei înainte să închidă ușa și să se ducă pe locul vizitiului. Trăsura porni greoi.

Odată ce trăsura începu să prindă viteză, Emily învârti curioasă pachetul în mână. Se uită la Hedley.

- Sergent, ce e asta?

- Ne-am oprit prin sat când ne-am întors să luăm căruța ca să vă luăm o rochie. Nu prea erau croitorese în sat, așa că maiorul i-o zis vânzătorului să deschidă magazinul pentru noi.

Ea ridică mirată din sprâncene.

- I-ați cerut?

- Am stăruit pe lângă el, rectifică Hedley, zâmbind larg. Când am cumpărat rochia, maiorul v-a luat și asta. Cum a zis și el, domniță, nu-i mare lucru.

Bălmăjind ceva despre banchete, dureri de spinare și necuratul, se rezemă de pernă, închise ochii și adormi în scurt timp.

– Ceva care să alunge plictiseala? murmură ea.

Împinsă de curiozitate, trase de sfoară și desfăcu nodul până când hârtia se deschise în poala ei. Făcu ochii mari. Erau un caiet de schițe și un set de creioane – nu îi venea să creadă! Îi tremurau degetele în timp ce pipăi caietul și atinse fiecare dintre cele patru creioane legate cu o fundă roz, toate ascuțite perfect și gata să fie folosite.

Zâmbi fericită, iar o lacrimă se rostogoli pe caiet. Pentru că era cel mai frumos cadou pe care îl primise vreodată. Pentru că Grey își amintea de fata care fusese ea cândva, ceea ce însemna că pentru el nu avea să fie niciodată o văduvă pe care să o ducă în pat.

Și pentru că era încredințată că îl iubea.

– Iar te miști, îl certă Emily, trasând cu grijă o linie la portretul pe care i-l făcea.

– Se mișcă toată trăsura asta afurisită, mormăi Grey și își încrucișă iritat brațele.

– Atunci te foiești.

Grey ridică dintr-o sprânceană.

– Mă plictisesc.

– Eu nu. Colțurile gurii i se ridicară într-un zâmbet. Ochii îi străluceau puternic în lumina soarelui de după-amiază, în timp ce îi aruncă o privire seducătoare. Poate că în seara asta ar trebui să ne gândim la... portrete nud?

Se întinse în față.

– Crede-mă, draga mea. Vocea îi era acum un tors gutural. Ultimul lucru pe care vreau să-l atingi e creionul.

Ea roși imediat, până pe sub decolteu. Se prefăcu a nu auzi remarca lui și își concentră atenția pe caietul de schițe. Se încăpățână să nu își ridice privirea.

El râse pe înfundate. „Câtă șiretenie!"

Tura de sus i se terminase cu o oră în urmă, și i se alăturase bucuros înăuntru, unde ea îi mulțumise pentru cadou cu un sărut care îi făcuse sângele să clocotească și mădularul să se împietrească pe jumătate. Apoi se apucase să îi facă portretul, când el voia doar să îi prezinte plăcerile pe care le putea oferi mersul cu trăsura. Dar, din moment ce folosise drept scuză faptul că îi alunga

plictiseala atunci când cumpărase setul pentru ea, nu putuse să o refuze.

Și chiar se bucurase că nu o făcuse. Era încântătoare cum stătea în fața lui, caldă și aurie ca lumina soarelui care îi cădea pe umeri. Chipul îi era vag marcat de concentrare în timp ce îi schița profilul, iar felul în care își mușca buza de jos la liniile mai grele o făcea și mai atrăgătoare.

Avea senzația că i se lua o piatră de pe umeri. Când se simțise ultima oară atât de relaxat și de mulțumit? Acum era și el încântat. Și, judecând după cum Emily fredona ușor când desena, și ea se simțea la fel. Iar *asta* îi făcea plăcere mai mult decât voia să recunoască. Nu îi păsase niciodată până atunci de sentimentele unei femei a doua zi după ce o vârâse în patul lui, dar de Emily îi păsa. Foarte mult.

Ea ridică privirea, radiind toată. Zâmbetul ei strălucitor îl străpunse, și simți un nod în stomac. Cu două zile în urmă, trăia cu groaza în suflet și vânată în propria casă, iar acum era în siguranță și se simțea minunat, vie și în libertate... Schimbarea din ea era nimic mai mult decât răspunsul la rugăciunile lui. Coșmarul ei nu se încheiase, nu era atât de naiv. Odată ce ajungeau la Londra, trebuia să îi asigure protecția prin orice mijloace și să îl vâneze pe cel care îi ucisese soțul și-i incendiase casa, dar acum era fericită. Iar fericirea lui Emily era pur și simplu contagioasă.

– Știi că oamenii nu sunt de obicei încântați să parcurgă ore întregi zdruncinați pe un drum de țară într-o trăsură cu suspensii proaste.

Se uită atent la el printre gene.

– Știu că sună prostesc, îndrăzni ea, ca pentru a pune la încercare noua încredere ce luase naștere între ei, dar mă tot gândesc că așa e și în cazul cuplurilor obișnuite care pleacă în călătorii lungi împreună. Conversații pe un ton scăzut, tăceri care nu sunt deloc ciudate și...

Își țuguie timid buzele.

„Anticipând altă noapte petrecută unul în brațele celuilalt." Nu rostise acest lucru, dar el înțelesese implicația din cuvintele ei și din lăcomia ce-i sclipea în ochi. Era limpede că, la fel ca el, de-abia aștepta să poposească la un han jegos, aglomerat și plin

cu șobolani, cu așternuturi aspre și saltele cu cocoloașe. Nu pricepea. Trebuia să se fi plictisit de ea cum s-ar fi întâmplat cu orice altă femeie în a cărei companie s-ar fi aflat prea multă vreme. Dar nu. În chip ciudat, se simțea chiar mai atras de Emily. De fapt, cât stătuse sus, cu frâiele în mână, nu se putuse gândi decât la cât de mult voia să fie înăuntru cu ea. La cât de mult îl supăra că tocmai în acea dimineață Hedley era cel care se afla alături de ea.

Când aveau să ajungă la Londra, a doua zi, avea să o încredințeze familiei și totul urma să se schimbe între ei. Dar ziua de azi era a lui. De ce să irosească vreo clipă?

Se întinse leneș să atingă perdeaua, uitându-se cu viclenie la ea cu coada ochiului.

– Știi ce mai fac cuplurile în trăsuri când călătoresc pe distanțe lungi?

– Nu, îi răspunse ea cu naivitate. Ce mai fac?

Zâmbind pervers, el trase perdeaua.

– O, se joacă, să mai treacă timpul.

– Ce anume? Faptul că nu mai zâmbea însemna că fusese atentă la schimbarea bruscă a subiectului discuției și bănuia unde se îndrepta. Ce fel de jocuri?

– Cele mai bune. Se întinse să tragă și cealaltă perdea, astfel că erau acum învăluiți în lumina slabă ce intra pe fereastră. Își coborî tonul seducător. Ai vrea să te joci cu mine, puștoaico?

La auzul insinuării evidente, îl fixă cu privirea și obrajii i se înroșiră irezistibil.

– O, da, zise ea cu răsuflarea întretăiată. Când el ridică dintr-o sprânceană drept răspuns la înflăcărarea ei, obrajii i se făcură stacojii. Sigur nu aș vrea să te plictisești.

– Ce drăguț din partea ta, murmură el cu o recunoștință sinceră.

Cu siguranță avea să țină plictiseala la distanță dacă o dezbrăca și îi lingea fiecare părticică seducătoare a trupului.

Ea trase adânc aer în piept, de parcă simțea gândurile necurate ce îi treceau prin minte.

– Ce jucăm?

– Am o idee. Puse încuietoarea la ușă.

– Știam că vei avea, murmură, ceea ce îl făcu să zâmbească și mai pervers.

– Jocul e simplu. Ne dăm porunci pe rând și, indiferent de poruncă, trebuie să o execuți. Nu poți refuza, altfel pierzi.

Acum respira mai greoi. Excitarea îi făcea să ardă de dorință pielea din jurul decolteului.

– Cum știu c-am câștigat?

– Crede-mă, vei ști, murmură el.

În ciuda căldurii din priviri sau poate datorită ei, Emily tremura.

Jocuri... Se jucau, și ea bănuia incitată că jocul pe care îl propunea el avea să fie scandalos, altfel nu ar fi tras perdelele; intim, altfel nu s-ar uita la ea de parcă voia să se înfrupte din ea; și foarte pervers, altfel nu ar fi folosit vocea aceea joasă și răgușită care o învăluise ca o vrajă. Inima îi bătea deja cu putere în piept, și simți o durere plăcută între coapse numai la gândul că urma ceva păcătos.

Și exact asta voia să facă. Să fie foarte, foarte păcătoasă cu acest bărbat.

– Bănuiesc că vrei să fii primul? îl întrebă, simțindu-se deodată stânjenită ei din cauza lăcomiei cu care o privea.

– Desigur, răspunse – puțin cam prea încântat, se gândi ea, deși i se făcu pielea de găină pe brațe fără să vrea.

– Desigur, repetă ea sec. Cum de am ghicit?

Ochii lui străluciră ca reacție la sarcasmul din replica ei.

– Nu uita că trebuie să faci tot ce-ți spun.

– Până-mi vine rândul, când va trebui tu să faci tot ce spun *eu*, îi reaminti. Și cât de mult aștepta clipa aceea! Să-l aibă la degetul mic pe bărbatul acela puternic... Când îmi vine rândul?

– Când poruncesc eu. Zâmbi prefăcut, apoi țâțâi dezaprobator. N-ai fost atentă?

Ea se încruntă.

– Nu mi se pare corect să...

– Lasă caietul și creionul.

Inima ei bătu mai repede. Primul ordin i se păru mai mult o cerință decât o poruncă, dar făcu întocmai ce i se ceru și le puse deoparte.

– Ce urmează?

Își ațînti privirea asupra gurii sale.

– Linge-te pe buze!

– Să-mi ling... Se opri. Apoi, pe un ton mai blând, nevenindu-i să creadă: Vrei să... Serios?

Nu mai zâmbea, iar acum chipul lui era marcat de o expresie întunecată și persistentă. Repetă încetișor, dar ferm:

– Linge-ți buzele pentru mine, puștoaico!

Sângele începea să îi curgă mai repede prin vene. Făcu încetișor ce i se ceru și își trecu vârful limbii peste buze. O mișcare normală, una pe care o făcea de mai multe ori pe zi fără să se gândească, dar acum, când o privea, gestul i se părea de un erotism imposibil de negat.

– Așa?

Vocea îi era mult mai guturală decât intenționase.

– Exact așa, murmură el. Își fixă ochii asupra gurii ei preț de un moment fierbinte, apoi își coborî privirea de-a lungul trupului său. Acum ridică-ți fustele!

Inima ei bătea de să-i sară din piept. O văzuse deja goală – pentru numele lui Dumnezeu, o și *spălase!* –, dar acum, fiind amândoi îmbrăcați în trăsură, i se părea cumva mai intim să își descopere chiar și o părticică mică din piele. Era vulnerabil. Și delicios de entuziasmant. Cu respirația întretăiată, încercând să își ascundă tremurul mâinilor care coborau pe picioare până la genunchi, prinse muselina între degete și își ridică fustele. Marginea tivului din dantelă i se ridică ușor peste picioarele fără dresuri – ce scandalos! – și dezvălui câte puțin din gambe. În locul unde privirea lui poposea, simțea un fior cald de plăcere la fel de real de parcă el chiar o mângâia, cu blândețe.

Tivul îi ajunse la genunchi, și se opri.

– Mai sus, îi zise el cu voce gâtuită.

Inima îi bubuia în piept, și simțea o zvâcnire dureroasă între picioare, în timp ce ochii lui plini de dorință se concentrau asupra fustelor. În ciuda felului nonșalant în care stătea rezemat pe banchetă, Emily intuia cât era de înfierbântat și îi auzea respirația sacadată și superficială ce îi trăda nerăbdarea.

Însuflețită de reacția lui, ridică tivul și mai mult, ca să își dezgolească picioarele ademenitoare – cu genunchii apropiați – și puțin din pulpele goale de sus. Fusta i se strânsese în poală, ascunzând triunghiul de cârlionți de dedesubt. Și respirația ei era mai sacadată acum. Emily își simțea gura atât de uscată, încât fu nevoită să își lingă din nou buzele sub privirea lui înflăcărată care urca precum o mângâiere în susul unei coapse dezgolite și cobora pe cealaltă.

– Mai sus, puștoaico!

– Mai sus?

În locul țipătului surprins la care se așteptase, ea rosti cuvintele ca un geamăt gutural. El încuviință o singură dată din cap, cu privirea zăbovindu-i în zona vintrei.

– Vreau să te văd pe de-a-ntregul.

Preț de o clipă, Emily nu se mișcă – nu se *putea* mișca!

Nici măcar nu se mai dezbrăcase în fața unui bărbat în lumina zilei, și acum să se dezgolească într-un mod atât de lasciv, într-o trăsură în mers, în lumina soarelui după-amiezii... Dar el o pironea cu privirea, așteptând răbdător, cu o dorință crescândă, făcând căldura și umezeala să i se strângă între picioare – și era convinsă că nu se putea opri. Nu avea nici o putere în fața stăruinței lui, pentru că își dorea și ea cu o ardoare ce o egala pe a lui.

– Asta vrei? șopti ea.

Își puse mâinile deasupra genunchilor și își mișcă degetele de-a lungul coapselor, ridicând fusta până când îi ajunse la șolduri și o descoperi de la mijloc în jos.

Grey scoase cu putere aer din plămâni. Ea îi privi chipul, dar el se uita țintă la picioarele ei, la peticul de goliciune de sub talia rochiei și la cârlionții care ieșeau dintre coapsele ei apropiate. O pârjolea cu privirea și era năpădit de o dorință pură, a cărei fierbințeală o făcea să se cutremure.

– Doamne, puștoaico! Se foi stânjenit pe banchetă. Deja m-am întărit.

– Foarte bine, toarse ea, mângâindu-și coapsele în sus și-n jos, atrăgându-i atenția spre centru. Atunci câștig.

El luă o gură tremurândă de aer și murmură:

– Amândoi câștigăm.

În timp ce îl privea lung, înțelese deodată încântată cum să joace acel joc. Chiar dacă el dădea ordine, ea deținea controlul, pentru că ea putea să îi îndeplinească dorințele perverse. Și îi plăcea. *Tare* mult.

– Atunci poruncește-mi din nou, îi ceru ea cu blândețe, zâmbind cuceritor.

Acum își linse el buzele.

– Desfă-ți picioarele!

Se simți cuprinsă de o încântare pură. Cu coapsele tremurând, își desfăcu încet genunchii câțiva centimetri, îndeajuns cât să dezvăluie o mică parte ademenitoare din ceea ce-l aștepta între picioarele ei, dar nu de-ajuns pentru ochii lui lacomi și cercetători. Grey scoase un sunet frustrat. Emily fu străbătută de un fior dat de puterea pe care o avea asupra lui și de modul în care se controlau unul pe celălalt.

– Desfă-le mai mult, mârâi el, cu ochii fixați pe zona dintre picioare. Știi ce vreau. Desfă-ți picioarele!

Ea închise ochii, scâncind ușor, își puse mâinile pe genunchi și împinse, arătându-i-se în toată splendoarea.

Un geamăt masculin de satisfacție străbătu trăsura, sunetul puternic strecurându-se până în centrul ființei ei, care pulsa. Aerul rece îi furnica peticul gol de feminitate expus luminii slabe a soarelui filtrate prin perdele, dar pielea îi ardea de plăcere. Neîndrăznind să se miște până când el nu se va sătura să o privească, trase repede câteva guri de aer, în timp ce inima i-o lua la goană și, așteptând cu entuziasm următoarea poruncă, se rugă fierbinte ca lui să îi facă plăcere ceea ce vedea.

– Doamne, cât de frumoasă ești... Apoi zise atât de încet, că abia auzi: Atinge-te!

Ea făcu ochii mari.

El se aplecă în față, cu coatele sprijinite pe genunchi, uitându-se la ea cu foamea neostoită a unui bărbat flămând. Dorința pulsa în adâncimile ciocolatii ale ochilor săi, și se simți străbătut de un val excitare atât de puternic, încât erecția îi lovi cu putere pantalonii. Emily tremura de la propria dorință crescândă. Nu era blândețea răbdătoare cu care făcuse dragoste cu ea noaptea trecută, ci o reacție animalică, de prădător. Avea să se desfete

cu ea, după cum îi promisese. Și tremura toată de dorința de a fi devorată.

– Atinge-te, Emily, repetă el, cu o intensitate care îi trimise fiori pe șira spinării. Vreau să mă uit cum te satisfaci.

Ea încremeni. Oare jocul mersese prea departe? De fapt, se mai jucau? Era sfâșiată între dorința de a se opri până nu depășea o limită, dincolo de care nu mai exista cale de întoarcere, și dorința perversă de a-l seduce fără să-l atingă.

Dintre buzele ei tremurânde ieși un oftat ușor, și își strecură mâna între picioare.

El nu scoase nici un sunet, ci doar urmări cum ea își trecea vârfurile degetelor printre cârlionții ce îi păzeau feminitatea, cu ochii fixați asupra degetelor ei cercetătoare. Se simțea delicios de depravată, dârză și deloc rușinată de privirea lui intensă. O, Doamne... simțea că trăia!

Închise ochii și se rezemă de pernă, cu picioarele desfăcute cât putea de mult în trăsura îngustă, apoi își introduse degetele în crăpătură și de-a lungul faldurilor fierbinți, pentru a se atinge cum îi cerea el. Pentru a se explora așa cum nu o mai făcuse până atunci, nici măcar singură la baie. El gemu, iar sunetul păru a veni de aproape, de parcă se aplecase deasupra ei, însă ea nu reuși să deschidă ochii să se uite la el.

– Nu ai idee ce încântătoare ești, șopti el, vocea lui mieroasă vâjâindu-i în cap și crescându-i pulsul, cât de seducătoare în inocența ta... de câte ori mi-am închipuit în astea două zile că te voi privi făcând asta.

Încurajată de cuvintele lui, imită felul în care o mângâiase noaptea trecută, trasând cercuri și mângâindu-și faldurile. El scoase un răget animalic, iar sunetul primitiv o excită până când tremura incontrolabil. Nu auzise niciodată un bărbat gemând de plăcere până atunci, niciodată cu atâta pasiune necontrolată și dorință insuportabilă. Și nici măcar nu o atingea!

Începu să icnească și să tremure de la atâta excitare. Dorința crescândă care pulsa prin ea o împingea să caute aceeași eliberare pe care i-o oferise el noaptea trecută. Se abandonă durerii care pulsa sub degetele ei, împingându-și degetele adânc în moliciunea umedă, cum făcuse și el, ca să se mângâie, să exploreze,

să se excite... Scânci tânguitor, ajungând aproape de eliberare, dar incapabilă să se arunce în hău fără el.

– Sărută-mă, îi ceru cu glas răgușit ce sugera o nevoie disperată și o excitare fără limită. Acum... am nevoie să fiu sărutată.

Gura lui se lipi de-a ei puternic, provocator și lacom, și-ți strecură limba între buzele ei, ca să revendice atât sărutul, cât și pe ea. Continuă să îi răvășească gura cu limba, să guste și să pustiască, chiar în timp ce se lăsa în jos pe podea, între coapsele ei. Își dezlipi gura de a ei, începu să o muște ușor de sâni și coborî spre abdomen, ca să-i sărute blând interiorul dezgolit al coapsei.

Emily făcu ochii mari.

– Ce... Îl apucă de umeri. Ce faci?

– Exact ce mi-ai cerut, murmură el lasciv, și fața i se lipi de pielea ei în timp ce își întoarse capul ca să îi sărute delicat coapsa. Te sărut.

Se zvârcoli, pentru că trupul ei încins tânjea după gura lui. Dar cu siguranță nu însemna că avea să o sărute acolo...

O linse. *Acolo.*

– O, Doamne!

Gemu și își dădu capul pe spate, abandonându-se neajutorată.

– E rândul tău, îi zise el cu perversitate în timp ce buzele îi gâdilau punctul central dintre coapsele desfăcute, și trebuie să fac ce mi-ai poruncit.

Ea își afundă degetele în părul lui des ca să nu cadă, în timp ce el făcea cercuri încete cu limba în jurul ei. Sărutând și gustând, lingând și mușcând ușor, gura lui era de-a dreptul diabolică... și, o, atât de dumnezeiască! Nu își închipuise niciodată că se putea simți atât de minunat, dar și atât de depravată ca acum, cu trupul ei fremătând fără rușine sub asaltul buzelor lui.

Îi mușcă ușor crăpătura numai ca să o lingă pe toată lungimea până la punctul care pulsa. Ea icni înfiorată de plăcere în timp ce Grey își trecea buzele pe punctul sensibil. Ea avea acum picioarele peste umerii lui, iar Grey îi susținea coapsele cu palmele, ținându-i-le desfăcute ca gura lui lacomă să se poată desfăta.

– Ai un gust divin, murmură el. Așa dulce și delicios... Și totul e al meu.

Ea icni în timp ce limba lui pătrunse mai adânc, apoi gemu în timp ce el intra și ieșea iar și iar, cu o mișcare rapidă care o săgeta, lăsând-o fără suflare și cu sexul tremurând sub gura lui.

- Grey, îl imploră ea, nesigură dacă îl ruga să înceteze sau să întețească focul dinlăuntrul ei.

El râse de buimăceala ei, iar sunetul puternic tuna ademenitor de-a lungul feminității sale. Ce joc pervers alesese! Chiar și când pierdea, câștiga. Era neajutorată în fața lui, tremura și se simțea moleșită. Și își dorea fierbinte mai mult.

Scânci în timp ce fu străbătută de o dorință arzătoare și își ridică șoldurile pentru a-l forța să își apese gura și mai mult, ca limba să pătrundă mai adânc. Atât de aproape, atât de aproape de eliberare... Dar el o ținea cu o deosebită pricepere deasupra prăpastiei, fără să o lase să se prăbușească.

- E din nou rândul meu, zise el gâtuit. Fă cum îți poruncesc, puștoaico!

- Da... orice! Orice vrei, scânci ea neajutorată în timp ce el o sărută pentru ultima oară, cu o blândețe imposibil de suportat de centrul pulsând al ființei lui.

Greu se dădu în spate și o trase spre el, ridicând-o ca să îi desfacă picioarele de-a lungul coapselor sale.

- Eu te vreau pe *tine*. Ochii îi străluceau ca a unui diavol. Chiar aici.

- Aici? În loc de oftatul la care se aștepta, ea rosti întrebarea torcând gutural. Așa?

Mâna lui coborî pervers între picioarele ei, pentru a-i mângâia faldurile încinse și a-i înfrânge rezistența, accentuând durerea ce fremăta înlăuntrul ei.

- Exact așa.

- Dar... suntem într-o trăsură, protestă, deși era limpede că dorea acest lucru, pentru că degetele lui experte erau umede în timp ce o cercetau fără milă.

- Știu. Îi zâmbi larg și pervers, apoi se ridică pentru a o săruta și a înăbuși geamătul ce amenința să îi iasă de pe buze. N-o să-i facem rău bebelușului, promit.

Ea fu profund înduioșată să constate că el manifesta atâta atenție față de copilul ei nenăscut. Dar să facă dragoste într-o

trăsură în mișcare, cu ea stând pe el așa... nu crezuse niciodată că ar fi posibil, nici măcar nu se gândise la asta... Se zvârcoli când văzu erecția mare care se izbea de fundul ei și imediat deveni deschisă pentru noi încercări.

- Da, șopti ea și se aplecă pentru a-l săruta, dispusă să facă orice îi poruncea.

Grey se descheie repede la pantaloni, apoi se eliberă de materialul strâns și îi ridică fusta în jurul taliei, ca să nu îl incomodeze. Îl excitase peste măsură, și trebuia să o posede. *Acum*. Mâinile lui se strecurară sub ea ca să îi apuce fesele și, cu un geamăt stins, o trase spre el, străpungând-o cu o singură împunsătură rapidă. Îi înăbuși strigătul surprins cu gura și se bucură când îi simți tremurul de plăcere care o cuprinse când îl simți în ea tare ca piatra și hotărât să o satisfacă.

- Mai încet, o avertiză. Îi mușcă lobul urechii în timp ce o legăna ușor, mișcându-și șoldurile până când ea îi cuprinse tot mădularul și se stabiliză deasupra lui. Îl cuprinse cu brațele în timp ce gâfâia, și trupul îi tremura în așteptarea înfrigurată a orgasmului ce se apropia și pe care de abia aștepta să i-l dăruiască. O să te audă de afară.

Ea se dădu un pic în spate, îndeajuns cât să vadă cum mâinile lui îi strângeau fesele în timp ce o ridica și o cobora ca să îi înfigă mădularul în căldura ei. Doamne sfinte, ce bine era! Cât de grozav și de delicios! Cât de incredibil de savuros, cu fiecare mușchi din ea încordându-se pentru a-l ține captiv în ea.

Grey era convins că îi plăcea și ei, pentru că îi auzea sunetele de plăcere.

- Călărește-mă, puștoaico! Îi puse picioarele pe banchetă ca să își poată menține echilibrul în genunchi deasupra lui, apoi își izbi șoldurile de ale ei. Călărește-mă zdravăn!

Emily făcu întocmai, împingându-se și retrăgându-se. Senzația era minunată. El gemu în timp ce ea se dădu în spate, își împlântă degetele în umerii lui pentru a se echilibra, tot mișcându-se în sus și în jos, de parcă mădularul lui era o jucărie perversă creată doar pentru ca ea să aibă parte de cele mai depravate plăceri pe care și le dorea. Șoldurile ei se lăsau nemiloase peste ale lui în timp ce se îndrepta spre eliberare.

- Grey!

O străbătu un fior incontrolabil.

Trupul îi coborî cu putere în jurul mădularului lui, iar ea își dădu capul pe spate și își arcui spatele. Se chinuia să respire, cu coapsele tremurând în timp ce căldura ei pulsa în jurul lui...

Grey o strânse tare în brațe, și gura i se lipi de a ei, pentru a înăbuși strigătul neajutorat, în timp ce Emily se eliberă. Strigându-și nevoia, se implântă în ea de jos, ținând-o bine de șolduri, apoi explodă cu atâta intensitate, încât un al doilea strigăt scăpă printre buzele ei. Emily se prăbuși, complet istovită.

O strânse tare în brațe, cu mădularul flasc încă în ea. Sexul ei cald pulsa ademenitor în jurul lui cu fiecare val de plăcere care o cuprindea. Nu voia să se miște, preferând să o țină pur și simplu în poala lui, cum își dorise să o posede de când îl ademenise cu atâta îndrăzneală în trăsură să o sărute. Nu o mințise. Nu se mulțumise doar să guste. Doamne, cât se ospătase din ea!

- Grey? zise ea cu blândețe.

- Da?

- Am câștigat.

Râse și se cuibări la pieptul ei. Nu mai fusese în viața lui mai fericit ca acum. Vulpița asta îl schimbase. Pentru prima oară, se bucura nu numai de trupul unei femei, ci și de femeia însăși. De ea toată. Și nu știa cum avea să fie în stare să renunțe la ea odată ce ajungeau la Londra, iar ea rămânea cu familia ei, și el pleca în Spania.

Capitolul 8

Emily se opri în pragul hanului unde se opriseră să înnopteze. Ceilalți drumeți se strânseră înăuntru în jurul meselor și se așezară pe scaune cu spătar înalt trase aproape de căminul masiv din piatră. Încăperea mirosea a fum și a bere, dar pereții de piatră fuseseră văruiți de curând, podelele curățate, iar lumânările străluceau cu putere. Simți o senzație plăcută în stomac în timp

ce asimila totul. Era curat, bine luminat, sigur... și îl avea din nou pe Grey pentru ea.

Oftă. „Raiul pe Pământ."

După ce se prăbușiseră unul în brațele celuilalt după jocul delicios de pervers pe care ea spera să îl mai joace și a doua zi, Grey stătuse restul după-amiezii sus pe locul vizitiului, făcând cu schimbul la frâie. Îi plăcea liniștea ce o împresura. Avusese timp să termine portretul lui, să atingă drăgăstos liniile cu degetele și să vadă din nou cu ochii minții fiecare sărut delicios și fiecare mângâiere. Nu îl deranja că era însărcinată, o dorea în ciuda acestui lucru și părea să îi placă atunci când ea prelua inițiativa ca să îi provoace plăcere. Așa că în seara asta plănuia să îi arate toate felurile în care putea face asta.

De parcă îi citise gândurile, el apăru în spatele ei.

– E în regulă aici?

Ea încuviință din cap. Era mulțumită cu un hambar și o căpiță de fân dacă îl avea pe Grey alături.

– Și e sigur. Oricine a pus focul acolo la Snowden nu avea cum să ne urmărească până aici. O strânse liniștitor de braț. Te poți odihni fără griji în noaptea asta.

Buzele îi zvâcniră în timp ce se forța să nu zâmbească. Ultimul lucru pe care voia să îl facă era să se odihnească.

– Hai să ne luăm o cameră!

O prinse de braț și o conduse prin încăpere spre bar.

Inima îi bătea în piept și se simțea entuziasmată. Nu spusese nimic cu încărcătură sexuală, nici măcar vreo aluzie, însă o trecu un fior la gândul ademenitor de a se pregăti pentru noapte. Cu el.

Grey se întinse după pană ca să semneze în registru și încuviință scurt din cap către hangiul chel care termină de șters barul și își aruncă prosopul peste umărul masiv.

– O să avem nevoie de boxe pentru cai și de două camere pentru la noapte, de preferat la capete opuse ale holului.

Lui Emily aproape îi sări inima din piept la auzul acelor cuvinte și obrajii i se înroșiră. O, da, chiar se pregăteau să înnopteze aici.

- Sus pe dreapta! Hangiul îi întinse două chei pe bar. Plata în avans. Să vorbească vizitiul cu șeful de la grajduri în legătură cu caii.

Grey încuviință din cap și îi dădu suficienți bani cât să acopere cheltuiala.

- Și o găleată cu apă caldă în cameră pentru doamna, și seara, și mâine-dimineață.

- Da, domnule. Dumneata și soția dumitale o să mai aveți nevoie de ceva?

Când auzi asta, inima lui Emily pur și simplu se opri. „Soția dumitale."

Hangiul credea că erau căsătoriți, că ea și Grey erau... „O, nu!"

„Sau... o, da?" Oare era așa greșit din partea bărbatului să creadă că erau căsătoriți, mai ales după ce fuseseră intimi atât cu trupurile, cât și cu secretele? La cât de drăgăstos se uita la Grey și acum și la cum o ținea el posesiv aproape de el, putea fi careva învinovățit că făcuse o asemenea presupunere când intraseră aici, la apusul soarelui?

Nu însemna nimic, își spuse. Hangiul pur și simplu se înșelase.

Însă Grey nu îl corectă, iar Emily își dădu seama că nici nu voia să o facă. O părticică din ea era încântată că Grey ar putea să o vadă nu doar ca pe sora mai mică a lui Thomas, nu doar ca pe o prietenă. Și își dorea din toată inima ca el să găsească o cale de a-și amâna plecarea în Spania ca să rămână la Londra pe durata sarcinii ei, ca să fie cu ea când se năștea copilul... dacă nu și apoi. Și, pentru numele lui Dumnezeu, ce rău era dacă se întreba cum ar fi ca Grey să-i fie soț, ca el să fie tatăl copilului? Ce păcat săvârșea dacă lăsa pe cineva să presupună că în seara asta chiar îi aparținea? Nici măcar soarta nu o putea învinovăți.

- Avem tot ce ne trebuie, răspunse Grey, uitându-se la Emily, cu un aer misterios.

Îi mulțumi repezit hangiului, îi dădu cea de-a doua cheie lui Hedley și îi făcu acestuia semn să se ducă afară în curte ca să se ocupe de cai. Apoi puse o mână pe spatele lui Emily și o conduse spre salon, unde se servea masa. Îi șopti la ureche:

- N-a însemnat nimic.

– Ce vrei să spui?

Ea se prefăcu a nu înțelege, deși golul pe care îl simțea în stomac îi dădea foarte clar de înțeles ce voise el să spună.

– Un bărbat și o femeie călătoresc împreună... el nu vrea probleme, așa că se preface că nu observă și se comportă de parcă cei doi ar fi căsătoriți.

I se puse un nod în gât pe măsură ce rușinea creștea în ea, dar se chinui să nu lasă să i se vadă nimic pe chip, ca el să nu îi observe durerea apăsătoare din suflet.

– E bine de știut că hangiul îmi va păstra reputația intactă.

– Nu doar pe a ta. Hanul ăsta e pe drumul spre Gretna Green. Pun prinsoare că face bani frumoși de pe urma nunților între scoțieni.

Deși simți căldura privirii învăluind-o, se uită drept înainte și încuviință din cap, incapabilă să se uite la el.

O, ce prostuță fusese! Deși își imaginase cum ar fi să fie doar a lui, Grey se gândise doar la banii economisiți de cei care fugeau pe ascuns să se căsătorească. Făcuse exact ceea ce el o avertizase să nu facă... făcuse o confuzie între sex și afecțiune, dorindu-și de la el mai mult decât trupul.

– Înțeleg.

Își permise să clipească doar o dată. Cu putere. El se opri, îi puse mâinile pe șolduri și îi întoarse fața către el. Se uită nedumerit la ea.

– Ce anume înțelegi?

Ea ridică vag din umeri, sperând ca simpla mișcare să alunge fierbințeala înțepătoare din spatele ochilor. Acum era totul limpede, de la modul diferit în care își trăiau viața până la țelurile pe care le aveau. El voia aventuri și peripeții, iar ea – nimic mai îndrăzneț decât să fie o artistă. El era tare încântat în rol de crai și de burlac, iar ea își dorea un soț iubitor și o familie, în ciuda trecutului. El voia libertate, iar ea îl voia... pe el.

– Cât de diferiți suntem, șopti ea pur și simplu.

Cuvintele șoptite rămaseră în aer între ei. Preț de o clipă, nici unul nu se mișcă și nu scoase o vorbă. Apoi el își miji ochii acuzator și își trase mâinile. Își încleștă maxilarul.

– Ce vrei să spui? stărui el.

Ea scutură din cap, știind că nu putea să-l facă să înțeleagă.

- Că ești cine ești, iar eu...

- Ești o lady, iar eu, un derbedeu, zise el pe un ton scăzut și tăios care o răni profund. Te-am avertizat, dacă-ți aduci bine aminte.

- Nu la asta m-am referit! Inima îi bubuia în piept, cuprinsă de panică. O, Doamne, deja îl pierdea.... Nu, n-aș gândi niciodată așa.

Fără a se sinchisi că încăperea în care se aflau era aglomerată, întinse o mână după el. Dar el se trase îndărăt, astfel că mâna ei nu îl atinse.

Emily își lăsă mâna să-i cadă pe lângă corp. În timp ce se uita lung la el, știind că îi vedea în ochi lacrimile pe care nu reușea să și le înfrâneze, voia să îi spună cât de mult însemna pentru ea, cât de mult nădăjduia ca această noapte să nu fie ultima pe care să și-o petreacă singură cu el.

Și dacă îi spunea? Dacă recunoștea că îl iubea, că poate îl iubise mereu, atunci el ar ști exact cum se simțea și... Nimic. Nu s-ar schimba nimic. Tot ar fi fiica văduvă a unui duce, potențială viitoare marchiză, și el tot un crai și un spion ar fi. Nu avea să fie niciodată dispus să o iubească așa cum își dorea ea, nu când adevărata lui iubire era Ministerul de Război.

- Îmi pare rău, își ceru scuze pe un ton gâtuit, găsind cumva forța interioară de a se da mai departe de el. N-am... trase adânc aer în piept și scutură din cap. Dintr-odată nu-mi mai e foame. Mă duc în cameră, te rog să mă scuzi!

El scoase o înjurătură printre dinți și se întinse după mâna ei.

- Puștoaico, îmi pare rău! Te rog să mă asculți...

- Lady Emily!

Emily tresări la numele său rostit atât de strident în încăperea comună. De la una dintre mese se ridică o femeie mai în vârstă îmbrăcată cu un costum verde de călătorie. Pe cap avea o pălărie asortată cu pene mari de struț și pe deasupra purta o haină de hermină. Flutură entuziasmată o batistă în aer pentru a-i atrage atenția.

- Lady Emily... dumneata ești, nu-i așa?

Emily se chirci. „Nu, te rog, Doamne, nu! Nu ea, nu acum!" Dar era prea târziu pentru rugăminți fierbinți, și un ghem dureros

i se formă în stomac. Dintre toate locurile în care să o recunoască cineva, dintre toți oamenii care să o remarce...

Era limpede că soarta era crudă. Chiar și când venea vorba despre dragoste.

Lady Gantry era una dintre cele mai clevetitoare femei din lumea bună, și, dacă o ignora, risca prostește ca femeia mânioasă să împrăștie vorbe veninoase prin toate saloanele din Londra. Emily se încordă, zâmbi forțat și făcu o mică plecăciune în timp ce femeia nesuferită se apropia.

– Baroneasă, zise ea cu dinții încleștați, ce surpriză să vă văd aici... și tocmai aici dintre toate locurile posibile.

– O, Lady Emily, chiar tu *ești*! Femeia îi strânse ambele mâini, deloc conștientă de cât de mult suferea și de cum se uita sfâșiată de durere la Grey, cu ochii ei umezi. Știam eu! Le-am spus lui George și scumpei sale soții Alice când ai intrat: Uite-o pe Emily Matteson, nu-ncape îndoială că e ea. Și am avut dreptate!

Lui Emily deja îi zvâcneau tâmplele din cauza vocii enervante a femeii și din pricina lui Grey, care o pironea cu privirea, de parcă ardea de nerăbdare să-i vadă reacția din clipa când dădea ochii cu baroneasa, în vreme ce el îi stătea alături.

– Sunteți bine, nu? o întrebă ea forțat.

În acel moment, lui Emily nu îi păsa nici cât negru sub unghie de cât de bine era gaița aia bătrână sau George, fiul ei, fost coleg de clasă cu Thomas la Eton, care traversă încăperea mai încet ca mama lui. La braț avea o femeie sfioasă și simplă.

– O, da, destul de bine, ciripi Lady Gantry, acum că George al meu s-a însurat. Așteptăm un moștenitor până vara viitoare, nu, George?

Fiul ei încuviință fără vlagă și se uită în altă parte, de parcă îl plictisea conversația. Soția lui roși stânjenită.

– Felicitări!

Emily făcu o plecăciune scurtă în fața celor doi.

– Cred că „mult noroc“ ar fi mai nimerit, dacă mă întrebi pe mine, bălmăji Lady Gantry, aruncându-i nurorii sale o privire acră, dar femeia nu își ridică privirea ca să o vadă. Cum e familia ta, draga mea? Am văzut-o pe Excelența Sa luna trecută

la petrecerea din grădină dată de Lady St. James. Iar acum dau de tine la un han... Ce coincidență! Unde călătorești?

Emily înghiți în sec, simțindu-se ca o pasăre în colivie, păzită strașnic de Grey.

– Fratele meu a fost rănit. Mă duc la Londra să-l văd.

– A, da. Lady Gantry încuviință din cap și scoase un sunet compătimitor. Ce vești triste! Cu toții am fost surprinși. Până la urmă, dacă i s-a putut întâmpla așa ceva, atunci cât de în siguranță suntem noi? Dar am fost încântați să aflăm că Chesney a supraviețuit.

– Chesney e cel mai încântat, vă asigur, mormăi Grey tăios, incapabil să tacă.

Emily îl imploră din priviri să se comporte cuviincios, mușcându-și exasperată buza de jos. Lady Gantry și fiul ei se uitară la el și clipiră amândoi, de parcă abia acum îi remarcau prezența.

Probabil nu i se păruse destul de interesant, căci George se întoarse la soția lui, care tot nu își ridicase privirea, copleșită de jenă.

Dar baroneasa zâmbi larg și întinse mâna.

– Trebuie să fiți soțul lui Lady Emily. Am auzit că s-a căsătorit...

– Nu e soțul meu, interveni repede Emily. Dându-și seama cu câtă însuflețire contrazisese presupunerea femeii și astfel făcând-o mai curioasă pe Lady Gantry fără să vrea, adăugă lămuritor: Domnul Crenshaw a decedat în urmă cu cinci luni.

– Am înțeles.

Baroneasa părea nedumerită și îl studie cu nerușinare pe Grey, apoi se uită la Emily și văzu că nu era îmbrăcată de doliu, așa cum se cădea. Simțind o groază profundă, Emily se întrebă dacă nu făcuse cumva o greșeală. O greșeală *îngrozitoare*.

– Sunt profund îndurerată să aud una ca asta, toarse Lady Gantry pe un ton care îi dădu de înțeles lui Emily că nu era deloc întristată de veștile primite. Condoleanțe!

Baroneasa se uită atotcunoscătoare la Grey, schițând un zâmbet, de parcă tocmai îi prinsese cu mâța-n sac. Apoi își întoarse din nou privirea spre Emily, iar zâmbetul i se lăți înfricoșător de mult. Ridică dintr-o sprânceană, așteptând să fie prezentată.

O, Doamne, ce credea oare femeia aia despre ei doi? Însă, neavând de ales, Emily își drese glasul și făcu prezentările.

- Lady Gantry, vi-l prezint pe maiorul Nathaniel Grey! zise ea repezit. Maiorul Grey este un vechi prieten de familie. A fost pe front cu fratele meu în Spania și acum e unul dintre oamenii cei mai de încredere ai lui Lord Bathurst de la Ministerul de Război. Familia mea l-a însărcinat să mă conducă în siguranță de la Yorkshire, ca să fiu la căpătâiul fratelui meu cât timp se însănătoșește.

Explicația pentru care era singură la un han cu unul dintre cei mai vestiți crai din Londra fusese rapidă și cam prea bine ticluită, își dădu seama Emily cu groază, astfel că nu reușise decât să își sape singură groapa. Nu îi atenuase suspiciunile lui Lady Gantry, ci i le adâncise. Baroneasa se crispă când auzi numele lui Grey. Își miji ochii, aducându-și aminte reputația lui de crai, chiar dacă nu și chipul, și își trase mâna înainte ca el să i-o ia.

„Doamne..."

- Maior Grey, zise Emily poticnit, în ciuda nodului pronunțat din gât, v-o prezint pe baroneasa Gantry!

Grey făcu o reverență politicoasă, zâmbind distant și sugestiv. În clipa când diavolul acela păcătos îi zâmbi baronesei perfid, ca un crai versat.

- Doamna mea, este într-adevăr o plăcere.

Emily se uită înmărmurită și cu reproș la el, însă el o ignoră. Era însoțitorul ei, trimis într-adevăr de familia ei ca să o ia de acolo, și nu ar fi putut cere un apărător mai bun care să o ducă în siguranță acasă. Dar vai! De ce trebuia să dea apă la moară clevetelilor, care aveau cu siguranță să se iște, comportându-se, ei bine... în stilul propriu.

Pufnind arogant din pricina reputației lui, Lady Gantry îi întoarse spatele complet.

Emily se uită lung și miji ochii. Câtă îndrăzneală pe femeia asta! Nu mai văzuse niciodată un comportament așa neobrăzat, iar inima i se frângea de stânjeneală. Așa era oare viața lui la Londra? Era supus unui asemenea dispreț fățiș? De aceea prefera să stea separat de lumea bună, în loc să devină o parte a acesteia? Îndoiala veni ca o palmă – oare asta credea despre ea după

discuția din urmă cu câteva clipe? Că nu era mai bună decât snoaba aia moralistă de Lady Gantry?

„Cât suntem de diferiți..." Simți că i se face greață.

- Lady Emily, am rezervat un salon privat pentru seară. Baroneasa o luă de braț și îi zâmbi. Așa că trebuie să iei masa cu noi.

Emily se simți complet deznădăjduită. Ultimul loc în care voia să se afle era la aceeași masă cu Lady Gantry. Nu când își dorea cu ardoare să îi explice totul pe îndelete lui Grey, să îl facă să o creadă, indiferent de cât de mult avea să se umilească. Și toată ziua așteptase să rămână singură cu el încă o noapte prețioasă, în care să se simtă fericită și în siguranță în brațele lui.

- Vă mulțumesc pentru invitație, dar mi-e teamă că nu pot accepta. N-am nimic elegant de purtat la cină. Emily se ținea cu dinții de această scuză slabă. A trebuit să plecăm în grabă de la Snowden Hall.

Grey își înăbuși un pufnet de amuzament auzindu-i minciuna patetică, dar Lady Gantry nu își dădu seama că ea mințea, căci era prea ocupată încercând să nu îl privească pe acel derbedeu.

- Draga mea, nu accept nici un refuz. Până la urmă, nu se cade ca fiica unui duce să mănânce printre derbedei și șarlatani.

„Derbedei și șarlatani." Se referea la Grey. Dar, când Emily se uită la el, nepăsarea din ochii lui îi tăie răsuflarea. Încercă să îi ceară iertare uitându-se implorator la el, dar Grey o privea cu o expresie indescifrabilă și își încrucișă brațele peste piept.

- Da, Lady Emily, încuviință el, repetând zeflemitor cuvintele foarte teatrale ale baronesei, trebuie neapărat să iei cina cu ei. Nu vrem să-ți petreci timpul cu derbedeii. Sau cu șarlatanii.

Emily se uită lung la el, știind că prăpastia dintre ei nu fusese niciodată mai mare decât atunci. Deși era lângă ea, deja părea la mii de kilometri depărtare.

- Prea bine, încuviință Emily pe un ton scăzut, știind că nu avea de ales. Cuvintele răsunară dureros în pieptul ei. Aș fi încântată să cinez cu dumneavoastră, baroneasă.

Încleștându-și maxilarul atât de repede că Emily nu ar fi observat dacă nu ar fi ajuns să-l cunoască atât de bine, Grey încuviință respectuos din cap către baroneasă înainte să se uite la ea.

– Să-ți priască cina! Noapte bună, domniță. Făcu o plecăciune adâncă, în batjocură. Ne vedem dimineață.

Durerea provocată de faptul că o părăsea așa îi străpunse inima. „Dimineață." Nu avea nici o intenție să vină la ea în acea noapte. O, Doamne, stricase totul.

– Grey, așteaptă...

Dar el se răsuci pe călcâie și plecă semeț. În timp ce îl privea îndepărtându-se, Emily simți cum inima i se frânge.

– Lady Emily, pe drept cuvânt... tocmai pe Nathaniel Grey l-ați găsit! Lady Gantry o mustră și scutură din cap. La ce s-a gândit familia ta?

Un alt fel de mâncare, un alt atac dezlănțuit asupra lui Grey. Oftând, Emily dădu farfuria deoparte și făcu semn că nu voia budinca pe care i-o puse slujnica în față.

Seara trecea îngrozitor de încet, iar cina se tot lungea cu cele trei feluri de dinainte și acum și cu budinca. Însă nici Lady Gantry și nici George, fiul ei, nu păreau dispuși să pună capăt acestui chin și să se retragă în încăperilor lor, deși mireasa sfioasă se retrăsese după felul doi, pretextând că era istovită după o zi de drum.

Emily își dorea nespus să poată pleca și ea. Dar Lady Gantry insistase să rămână, așa că făcu întocmai, în ciuda conversației plictisitoare și banale, piperată cu încercările femeii de a afla mai multe despre motivul pentru care Grey o însoțea. Deși lui Emily îi plăcuse la început să audă despre cunoștințele comune și despre evenimentele din Londra din ultimele două sezoane, își pierduse complet interesul...

– Nu-și dau seama ce reputație scandaloasă are?

Emily disprețuia atacurile necontenite la adresa caracterului lui Grey. Lady Gantry părea încântată să îi împărtășească bârfele legate de aventurile și amantele lui Grey de după ce se întorsese din război. În mod special cu o femeie pe nume Lady Margaret Roquefort. Emily nu voia să audă nimic, însă privirea încruntată cu care încerca să o descurajeze nu reușea decât să o încurajeze pe bătrâna clevetitoare.

Măcar George nu se alăturase criticilor. Fiul ei nu își ascundea plictiseala în timp ce stătea în capul mesei și sorbea vin de Porto, făcând o grimasă dezgustată la fiecare sorbitură.

– Maiorul Grey este un erou de război rănit pe când își slujea patria, îl apără Emily, răbdarea începând să o părăsească.

– Oricum ar fi, zise Lady Gantry fluturând o mână în aer în chip disprețuitor, omul tot e un șarlatan cu reputație de crai. N-are familie...

– Are familia mea de partea lui, o întrerupse. Dar se îndoi de adevărul afirmației în timp ce o rostea. El și Thomas erau prieteni buni, iar fratele ei avea încredere în el să o aducă acasă, dar știa ce părere avea familia ei despre el. Oare urma să fie vreodată întâmpinat cu brațele deschise la reședința Chatham pentru mai mult decât o partidă de biliard cu Thomas?

Lady Gantry scutură din cap.

– Nu e genul de familie la care mă refer. Vorbi pe un ton scăzut și secretos: E fiul unui fierar, toată lumea știe asta.

– Nu toată lumea, mormăi ea, gândindu-se la încrederea pe care i-o acordase când îi spusese despre trecutul lui.

– Și femeile cu care are aventuri... De-a dreptul rușinos! Numai din cauza asta și nu ar trebui să călătorești cu el!

George se mai strâmbă încă o dată cu paharul la gură, dar nu sorbi, iar Emily se întrebă în treacăt dacă privirea dezgustată era pentru Grey sau pentru mama lui, care dezaproba aceleași lucruri cu care se îndeletnicea și George.

– Sunt vinovată prin asociere? spuse Emily tăios.

Răbdarea îi ajunse la limită. Lady Gantry oftă adânc.

– Cu siguranță e nedrept, sunt de acord, dar așa merg lucrurile, draga mea. Desigur, nu voi sufla o vorbă nimănui...

Emily își dădu ochii peste cap. Femeia asta afurisită avea să împărtășească mai mult ca sigur totul cu fiecare cață din Londra imediat ce se oprea trăsura în Mayfair.

– Dar trebuie să fii mai atentă! Fiind fiica unui duce, ai o răspundere, și trebuie să-ți respecți deopotrivă rangul și familia.

Emily simți cum o cuprinde o furie oarbă. Cu siguranță nu trebuia să i se țină nici o prelegere pe acest subiect! Știa foarte bine cât de scump costa răspunderea. Datorită simțului răspunderii

se dusese fără să protesteze în exil la școală. Își abandonase visul de a deveni artistă pentru că doamnele nu se îndeletniceau cu așa ceva scandalos. Sau cu orice altceva. Răspunderea față de familia ei o forțase să rămână cu Andrew. Chiar și acum simțea o greutate apăsătoare pe umeri. Pe parcursul întregii călătorii evitase înadins să se gândească la acea răspundere și la ce o aștepta în Londra – probabil o răspundere și mai sufocantă față de familie, un devotament și mai apăsător pentru rang –, când ea își dorea doar să fie o mamă bună și să își apere copilul și pe oamenii pe care îi iubea. Printre care era și Grey.

– Măi să fie... Nathaniel Grey! Lady Gantry scutură din cap din nou. La ce s-o fi gândit familia ta?

„De-ajuns!"

– Familia mea s-a gândit că fratele meu luptă să trăiască și că e de preferat cineva de încredere care să mă aducă în siguranță în Yorkshire, zise Emily printre dinții încleștați, simțind că nu mai avea pic de răbdare. Nimic mai mult. Și cu siguranță nu e un aranjament scandalos și lipsit de decență așa cum tot insinuați. Puse șervețelul lângă ea și se ridică de pe scaun. Dacă începeți să împrăștiați zvonuri în stânga și în dreapta, vorbind-o de rău pe fiica unui duce, pentru că e însoțită de persoana nepotrivită pentru a ajunge la căpătâiul fratelui ei muribund... o să lăsați o impresie foarte proastă.

Lady Gantry avu îndrăzneala să pară jignită.

– Vai, dar eu niciodată...

– Maiorul Grey este un om bun, și sunt foarte norocoasă că-l am cu mine să mă apere... Vocea îi tremura de furie și rosti o rugăciune în gând, sperând că va reuși să părăsească încăperea până să își piardă cumpătul de tot. Noapte bună!

Nesocotind rugămințile lui Lady Gantry de a mai rămâne în acea seară, Emily se grăbi să plece din salonul privat și își croi drum prin han. Trebuia să îl găsească pe Grey și să își ceară scuze pentru ceea ce spusese mai devreme, trebuia să îl sărute și să îl atingă.

Se opri în pragul încăperii comune și se uită lung, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

Grey stătea pe un fotoliu în fața căminului, cu picioarele lui lungi întinse, cu o halbă de bere într-o mână și un trabuc între dinți. Zâmbea, pentru că o slujnică stătea în fața lui cu sânii mari aproape revărsându-i-se din corsajul foarte decoltat în timp ce se apleca deasupra lui. Îi șopti ceva la ureche zâmbind ademenitor în timp ce îi atingea umărul și își trecea degetele prin părul moale de la ceafă înainte de a se retrage.

Emily se holba la ei, prea mirată ca să își dezlipească privirea. O străbătu un junghi de gelozie și înghiți convulsiv. Îl pironi pe Grey cu privirea în timp ce se chinuia să respire, uitându-se și așteptând să vadă ce reacție avea la propunerea fățișă a femeii.

Grey aruncă mucul de țigară în foc, se ridică din fotoliu și îi zâmbi fermecător femeii durdulii în timp ce îi dădu o monedă și zise ceva care o făcu să râdă. Arătă spre ușă, iar slujnica încuviință din cap...

Apoi își ridică privirea și o văzu pe Emily. Îi întâlni privirea preț de o clipă înainte ca ea să o ia la goană pe scări.

Capitolul 9

Emily stătea pe partea ei de pat cu fața la perete și încerca să adoarmă ca să uite de tot, însă nu reușea. Avea încă genele umede de la lacrimi și scotea când și când câte un suspin.

Abia ajunsese în încăpere, că lacrimile fierbinți îi țâșniseră ca apa dintr-un baraj rupt, iar durerea din piept devenise insuportabilă. Preț de câteva minute, nu făcuse altceva decât să se rezeme de ușa închisă, să își îngroape fața în mâini și să suspine neconsolată. Cu siguranță Grey avea să vină sus după ea... Dar, pe măsură ce minutele trecuseră, își dăduse seama că el nu venea, fiind, cel mai probabil, în brațele acelei slujnice. Cu mintea și trupul amorțite de durerea copleșitoare pe care o avea în inimă, reușise cumva să se dezbrace, să își pună cămașa de noapte și să se târască în pat.

Nu avea idee de cât timp zăcea acolo, nereușind să doarmă. O oră, poate două. Îndeajuns cât hanul să fie învăluit în liniște; focul se stinsese și întunericul se lăsase în cameră.

O, Doamne, cât de dureros era! Își duse mâinile la piept, încercă să izgonească din minte felul în care el probabil o atingea, o săruta și se bucura de acea femeie... Se simțea de parcă un cuțit îi tăia câte puțin din inimă.

În realitate, ea nu putea avea nici o pretenție în privința lui. Oricât de fericită se simțise în brațele lui, nu îi aparținea. Nici acum, nici vreodată. Dar Grey știa asta. Încercase să o avertizeze înainte să o atingă prima oară, și ea nu simțise niciodată din partea lui altceva decât o poftă trupească și o prietenie loială. Dar ignorase prostește avertismentele și își dăruise deopotrivă inima și trupul.

Acum, șovăind într-o stare de trezie încețoșată, mintea îi fremăta, iar trupul o durea. Uitarea dulce țesută doar de somn încă se lăsa așteptată. Peste măsură de tulburată, nu băgă de seamă clănțănitul slab al ușii sau foșnetul fin al veșmintelor în întuneric.

Dar era cu neputință să nu simtă cuverturile ridicându-se și salteaua cedând sub greutatea trupului care se strecurase în pat, lungindu-se în spatele ei.

– Emily, șopti Grey. Se așezase destul de aproape, încât căldura corpului său îi înfierbânta spatele, dar nu îndrăznise să o atingă. Referitor la ce am zis mai devreme... Îmi pare rău! N-am vrut să te rănesc.

O lacrimă fierbinte izvorî din ochii ei închiși si se rostogoli pe pernă. Neliniștea îi sfâșia inima, și îi era imposibil să se întoarcă spre el sau să rostească vreun cuvânt.

– Mă tot aștept ca tu să fii ca toate celelalte femei pe care le cunosc, care se preocupă doar de cum arată și de dorințele lor egoiste. Răsuflarea lui fierbinte îi înfiora gâtlejul. Dar tu nu ești deloc asemenea lor. Îmi pare așa rău, puștoaico!

Ea respiră fremătând, simțindu-și plămânii arzând. Îi cerea iertare, iar ea bănui că nu era ceva ce el să fi făcut prea des.

Și totuși, nu reuși să-și deschidă ochii sau să-l privească. Durerea trădării era încă prea covârșitoare în pieptul ei, de parcă niște cioburi de sticlă i-ar fi străpuns sufletul.

– Grey, murmură ea îndurerată, atât de încet, încât cuvintele ei aproape că nu se auziră. Femeia aceea...

– Este văduvă de război și are un băiat de îngrijit acasă.

– Ți s-a oferit, răbufni ea, străduindu-se să nu plângă atât de tare încât el să o audă, chiar dacă lacrimile ei udau deja perna aflată dedesubt. Am văzut-o... cu tine.

– Da, mi s-a oferit. Își sprijini palma de spatele ei, făcând-o să se înfioare la atingerea sa. Dar am respins-o.

Suspinele îi umplură gâtlejul.

– Dar i-ai oferit bani.

– Pentru fiul ei. Mâna lui îi mângâie spatele, trasând cercuri încet și tandru. Nimic mai mult.

„Pentru fiul ei." Era prea copleșită de amărăciune și de întorsătura de situație ca să mai poată bâigui ceva, așa că își ascunse chipul în pernă. Dar durerea încă zvâcnea mocnit în corpul său. Bănuia că suferința pe care o simțea în seara aceea urma să pălească prin comparație cu ce urma să simtă în ziua următoare. Aveau să ajungă la Londra și acolo să se despartă: ea o să se ducă la rudele sale, iar el o să plece în Spania. Ar trebui să-l alunge acum; ar trebui să-i ceară să plece, să mai salveze cât mai putea din ce-i mai rămăsese din inimă și să-și urle durerea de una singură. Așa era cel mai bine pentru amândoi, știa asta.

Dar îi lipsea forța de a-l goni.

Mângâierile lui lente și ferme îi domoleau gelozia și îi făceau lacrimile fierbinți să se evapore.

– Ești așa dulce și bună, ești minunată! Glasul lui era plin de durere. Nu pot să-ți ofer ceea ce meriți, Emily, știu asta.

Mâna lui caldă reuși să se strecoare prin cămașa ei fină de bumbac și să-i dezmierde spatele. Înfiorarea îi străbătu corpul, până ce pieptul i se umflă, iar coapsele începură să-i zvâcnească dureros. Cu fiecare mângâiere gingașă a lui, respirația ei se întețea, iar dorința pentru el creștea. Doamne – chiar și cu inima frântă, încă tânjea după el.

– Cu toate astea, încă te vreau. Mâna lui trecu languros peste șoldul ei rotund, iar orice intenție trecătoare de a i se opune dispăru ca prin farmec. Nu vreau să îmi petrec noaptea asta fără tine, recunoscu șovăitor, glasul lui devenind mai aspru, ca și cum ar fi fost o adevărată corvoadă pentru el să își împărtășească trăirile. Am nevoie de tine, puștoaico!

Ea simți un junghi în inimă. Grey avea nevoie de ea, dar habar n-avea cât de mult avea ea nevoie de el. Cât de mult își dorea ca el să o ia în brațe și să-i dea din puterea sa, iar corpul lui să o întregească.

– Nathaniel, șopti ea, oferindu-i iertarea și permisiunea ei mută, fără a mai putea adăuga ceva.

Răsuflând ușurat, el îi sărută ceafa cu multă tandrețe. Mâinile lui alunecară mai jos, mângâindu-i picioarele. Apoi urcară din ce în ce mai mult, străbătându-i corpul și ridicându-i cămașa de noapte până în dreptul umerilor. Trasă cercuri pe coapsele ei, și, când mâna lui se afundă între picioarele ei, pentru a-i alinta pliurile ascunse, dorința o făcu să geamă încetișor, iar suspinele încetară.

– Dulcea mea Emily, murmură el. Habar n-ai ce stârnești în mine.

Mâinile lui continuară să-i cerceteze trupul, înaintând încet spre fundul ei. Palmele lui aspre poposiră pe formele ei moi și pline, strângându-le drăgăstos și presându-le cu fiecare răsucire a degetelor. Dorința cu care deja se obișnuise zvâcni iar în adâncul ei, mocnind fierbinte și trepidând pe ritmul atingerilor lui, cu fiecare bătaie a inimilor lor ce răsunau la unison.

El îi trase corpul și mai aproape, astfel încât fundul ei să fie perfect adăpostit între șoldurile lui. Pofta de el o făcu să se cutremure, iar răsuflarea ei deveni o succesiune de gâfâieli. Îl dorea, și cea mai arzătoare năzuință era aceea de a-i arăta cu ajutorul trupului ei cât de mult îl iubea.

Suspinând, ea își arcui spatele, sprijinindu-se de pieptul lui, apoi îi cuprinse gâtul cu brațul.

– Ce bine e să te am în brațe, murmură el în timp ce mâna lui se mișca peste pieptul ei dezgolit, dezmierdându-l cu atâta

delicatețe și iubire, încât ea se înfioră sub frenezia atingerii lui. Ești uluitor de caldă și de moale! Ca și cum aici ți-ar fi locul.

Incapabilă să stea nemișcată la auzul cuvintelor lui fermecătoare, ea se apăsă insinuant de coapsele lui și se frecă lasciv de mădularul lui viguros. El gemu, iar mâna i se desprinse de pe sânii ei pentru a hoinări mai jos, trecând dincolo de abdomenul ușor rotunjit, pentru ca degetele lui să se piardă în buclele tăinuite între coapsele ei.

În seara asta totul la el era de o tandrețe tulburătoare, de o blândețe fermecătoare în vreme ce mâinile lui o venerau făcând-o să se descătușeze. Îi șopti numele în timp ce trupul ei palpita cuprins de dorința de a fi atins și de a fi umplut, pentru a atinge desăvârșirea. În seara asta, își aparțineau unul altuia, și, în timp ce gura lui își depunea săruturile umede pe gâtul și pe umerii ei, ea știu că nu era vorba doar despre satisfacerea unor pofte trupești. În seara asta, ei făceau dragoste.

– Te rog, murmură ea, rostind cuvintele cu dificultate, din cauza senzațiilor care îi răscoleau corpul, transformând-o în prizonieră. Te rog, Grey, fă dragoste cu mine... Vocea ei era sugrumată de emoție. Iubește-mă!

Susurându-i numele, el îi săltă ușor un picior, trecându-l peste pulpele sale, și o ridică deasupra lui, până ce corpul ei îl acoperi aproape în întregime, doar șoldurile ei rămânând rezemate de saltea, ca să-i susțină greutatea. Întins voluptuos de-a lungul lui, trupul ei gol se etala cu generozitate, în timp ce mâinile lui îl cercetau. Ea ardea de nerăbdare să-l satisfacă și își desfăcu larg picioarele, invitându-l înăuntrul ei. În seara asta, era toată a lui. Putea să o atingă și să o dezmierde după bunul-plac. Fără nici un fel de stânjeneală sau de reținere.

El își sprijini, din spate, mădularul între coapsele ei, iar șoldurile ei se arcuiră în sus, în timp ce membrul lui prelung se presă pe faldurile ei. Îi mângâie corpul, frecându-se încet de ea. Cu fiecare avânt, vârful lui fierbinte o umplea de fiori, și, de fiecare dată când se retrăgea, umezeala ei cremoasă îi îmbiba mădularul, făcându-l alunecos și invitându-l să pătrundă în adâncurile ei, într-o încântare erotică delicioasă.

– Grey, te rog, icni ea, incapabilă să mai suporte acele tachinări care o înfierbântau din ce în ce mai mult. Îl dorea înăuntrul ei, pentru a-și uni nu doar corpurile, ci și bătăile inimii, răsuflările, tot. Dacă era posibil, chiar și sufletele. Te vreau... atât de mult.

– Da, draga mea, murmură el încins, cu buzele lipite de urechea ei. O să-ți împlinesc toate dorințele.

La fel ca mai devreme, el se împinse ușor înainte, dar de data asta își ghidă vârful de-a lungul crăpăturii ei și apoi tot mai adânc. Se împinse o dată, umplând-o fără a întâmpina cine știe ce rezistență. Ea icni, cu respirația întretăiată, simțind o plăcere covârșitoare la gândul că era așternută așa provocator deasupra lui, iar el era adânc înăuntrul ei.

– Nu te mișca, iubito, o rugă el tandru. Vreau doar să te simt pentru o clipă. Gemu și o ținu mai strâns în brațe, mădularul său tare fiind cuprins de fiori, la adăpostul coapselor ei.

În acel moment de neclintire deplină, timpul se opri în loc, iar lumea toată dispăru. Rămăseseră doar ei pe Pământ, iar ea era copleșită de senzația divină a trupului lui puternic împresurându-l pe al ei, de parcă n-ar fi vrut să-i mai dea vreodată drumul. Bătăile puternice ale inimii lui răsunau în spatele ei, contopindu-se cu ale sale și vibrând la unison. Răsuflările li se amestecau și ele, încât nu-și mai putea da seama unde încetau ale ei și unde începeau ale lui.

O bucurie de necontenit îi umplu inima. Niciodată, niciodată nu își imaginase că a face dragoste cu un bărbat ar putea fi așa frumos și în același timp atât de necuviincios și de senzual. Se simțea vulnerabilă și în același timp complet eliberată. Și totul datorită lui Grey.

El continuă să se miște în adâncul ei, lent și tandru, gesturile lui fiind total diferite de acele opintiri impetuoase din trăsură, care o lăsaseră complet neajutorată în acea după-amiază. Așezat așa, fără teama că va face rău copilului lăsându-și greutatea pe pântecele ei, se cufundă în Emily mai mult ca oricând, fără a-i provoca însă nici o senzație de neplăcere. Dimpotrivă, ea simți doar desfătarea pe care i-o aducea mădularul lui impozant, care o umplea pe deplin. Mișcările delicate ale mădularului lui înăuntrul ei i se păreau mai senzuale ca oricând; mâinile ei se agățară

de așternuturi, de teama că altfel trupul ei ar putea începe să plutească. Lacrimi proaspete îi năpădeau ochii.

– N-ai idee cât de bine mă simt înăuntrul tău, șopti el, presându-și gura fierbinte de ceafa ei. Vulpița mea, mi te oferi toată, atât de vulnerabilă, de pofticioasă și de... perfectă.

În timp ce una din mâinile lui îi apucă un sân rotund, masându-l, cealaltă mână îi alunecă de-a lungul trupului ei, poposind pe mica ei movilă. Degetele i se răsfirară acolo, cercetând-o nesătul: două dintre ele pătrunseră înăuntru, încercând să descopere locul unde trupul lui se unea cu al ei. Dezmierdă cu vârfurile degetelor pliurile ei feminine, care se strângeau în jurul mădularului său, iar ea gemu, încântată să fie pătrunsă de el iar și iar, în feminitatea dezvăluită de degetele lui.

Nu mai avea nici un dubiu că îi aparținea doar lui, din toate punctele de vedere. Și cât de mult își dorea să fie așa – *a lui*, în seara asta și pentru totdeauna. Își arcui spatele și își înfipse unghiile în mușchii fermi ai coapselor lui, care se încordau de fiecare dată când el se cufunda în adâncurile ei. Își dorea ca el să-i marcheze pentru totdeauna corpul ca fiind al lui, tot așa cum reușise să-și scrijelească numele pe inima ei.

Degetul lui mijlociu se pierdu printre faldurile ei tainice, în căutarea miezului secret ascuns acolo. Când în sfârșit îl găsi, șoldurile ei zvâcniră.

– Hai să terminăm împreună, iubito!

Chemarea lui arzătoare îi trimise fiori pe șira spinării.

Ea scânci, în timp ce durerea plină de dorință din pântecele ei se răspândi către degetele de la mâini și picioare, iar coapsele ei fură cuprinse de un tremur de nestăvilit.

El se lipi mai mult de ea, pătrunzând-o cu putere, într-un ritm amețitor.

– Hai cu mine... acum, iubito!

Emily se zgudui și îi strigă numele în noapte. Mâna lui îi apăsă tare locașul tainic, ținând-o strâns lipită de el. Un geamăt adânc îi străbătu corpul, în timp ce își dădu drumul. Ea suspină adânc, în vreme ce sămânța lui fierbinte începu să țâșnească înăuntrul ei. Intimitatea minunată a acelor clipe o făcu să scape încă un geamăt prelung.

– Emily, șopti el, glasul tremurându-i la fel de tare ca restul corpului, în timp ce se retrase încet din ea. O așeză pe o parte și o trase spre el, pentru a o cuprinde într-o îmbrățișare. Trupul lui fierbinte era scăldat în sudoare, și, când el își ascunse fața în ceafa ei, ea constată că părul lui umed era acum lipit de ceafă. Frumoasa mea Emily... ești perfectă.

Cuibărită în brațele lui, ea clipi pentru a-și alunga lacrimile care se revărsau acum nu de plăcere, ci de o tristețe nemăsurată. Nu era perfectă, nici pe departe. Doar făcuse păcatul de neiertat de a se îndrăgosti. Și, odată ajunși la Londra, cum avea oare să fie în stare să se desprindă de el?

Grey o aduse pe Emily mai aproape de el în întuneric. După ce focul se stinsese, în cameră se făcuse răcoare, dar Grey nu voia să părăsească patul ca să mai aducă niște cărbuni. Pentru a-și încălzi iubita, el trase de pături până la gât, apoi o cuprinse între pieptul și umărul său.

Ea îi sărută pieptul, iar acea mică atingere îi făcu mădularul să se umfle cuprins de o dorință renăscută. Nu se săturase, trupul lui încă îl dorea pe al ei, dar, dacă ar fi fost ca el să-și astâmpere întreaga poftă, ea ar fi fost prea istovită și slăbită în ziua următoare. De-abia ar mai fi putut să meargă, darămite să parcurgă călare drumul rămas până la Londra.

Însă puținul timp pe care îl mai aveau de petrecut împreună se scurgea prea repede, iar el nu voia să irosească nici un moment. Așa că îi înălță ușor capul și își contopi buzele cu ale ei, până când ea începu să tremure.

Cu un oftat, Emily își rezemă obrazul de pieptul lui, degetele ei strecurându-se pe sub pătură și trasând contururi pe pielea lui.

– Nu credeam că m-aș putea simți așa cu un bărbat. Buzele ei îi gâdilară pielea. Ești minunat, Grey!

Pieptul lui se umflă. Și-ar fi dorit să audă mereu asemenea lucruri, mai ales când erau rostite de o frumusețe ca Emily, al cărui trup gol era moale, cald, suplu... Între coapse, mădularul i se retrezi la viață, și Grey știu că trebuia să o aibă încă o dată. În cel mai scurt timp. Dar deocamdată voia pur și simplu să o țină în brațe.

– Când sunt cu tine, parcă explodez din străfunduri, dar în sensul bun, mărturisi ea și râse stânjenită, plimbându-și degetul arătător peste abdomenul lui. Pesemne te gândești că sunt o toantă că spun așa ceva.

– În nici un caz. Că doar și el simțea exact același lucru. Dar ceva din vorbele ei îi atrase atenția, făcându-l să se încrunte. Puștoaico, tu nu mai reușiseși niciodată să... Se simțea încurcat folosind cuvintele ei pentru a descrie plăcerea orgasmului, dar nu voia să o facă să se simtă și mai stânjenită folosind o expresie mai vulgară. Nu mai explodaseși niciodată?

– Nu. Își coborî privirea, iar el nu mai putu să vadă în întuneric emoțiile care se succedau pe fața ei. Doar degetele o trădară, încremenind pentru o clipă, înainte de a continua să-i cerceteze trupul. Am reușit doar alături de tine.

Da, i-ar fi plăcut să audă mereu vorbele astea. Ea ridică din umeri.

– Cred că se întâmplă pentru că îmi acorzi suficient timp încât să simt plăcere.

„Suficient timp?“ Pentru a-i oferi unei femei suficient timp încât să simtă plăcere era nevoie doar de stăpânire de sine. Desigur, unii bărbați nu erau în stare să se abțină – pentru numele lui Dumnezeu, până și lui îi era greu să nu se reverse imediat ce ajungea înăuntrul lui Emily. Însă chiar și bărbații care nu puteau să se controleze și să prelungească desfătările trupești până când femeia reușea să termine puteau provoca plăcere în alte moduri, după aceea. Asta dacă nu erau prea egoiști încât să se preocupe doar de propria lor plăcere.

Se simți deodată copleșit de remușcări. Înainte ca Emily să apară în viața lui, și el fusese genul acela de bărbat.

Dar vulpița asta reușise să-l schimbe, și încă nu putea cuprinde cu mintea întreaga transformare pe care o suferise. Îi plăceau compania, râsul, zâmbetele, tachinările ei și toate acele povestioare amuzante pe care i le spunea. În ultimele zile, devenise o prietenă de încredere, căreia îi putea împărtăși secrete pe care le-ar fi ascuns chiar și de Edward sau de Thomas.

În plus, în pat ajunsese să îi pese mai mult de plăcerea ei decât de a lui. Îi plăcea la nebunie să o audă scheunând încet cuprinsă

de dorință și să îi simtă trupul fremătând după ce pofta îi fusese potolită. Nimic nu-i făcea propria revărsare mai savuroasă decât gândul că ea se simțise bine alături de el. Nici o altă femeie nu-i mai stârnise asemenea sentimente, așa cum niciodată înaintea ei nu-și mai dorise să rămână în patul cuiva după o partidă de amor. Înainte, o tulea imediat ce apuca să se îmbrace la loc. Asta dacă se deranjase să se dezbrace. Surprinzător însă, cu Emily ultimul lucru care îi putea trece prin minte era să o ia la fugă.

Oare ce fel de soț fusese Andrew Crenshaw dacă nu reușise niciodată să-și satisfacă soția? Lui Emily îi plăcea cu siguranță sexul... ultimele zile – și ultimele nopți – îl convinseseră negreșit de asta. Fusese Crenshaw atât de egoist sau îi păsase atât de puțin de ea încât nu încercase nici măcar o dată să o ajute să termine?

Cu glasul plin de blândețe, Grey îndrăzni să o întrebe:

– Emily, cum a fost căsnicia ta?

Ea se crispă. Dintr-odată, fericirea i se evaporă.

Groaza puse stăpânire pe el. „Doamne, Dumnezeule!" Oare ce îi făcuse acel bărbat?

– Emily? insistă el.

Ea ezită, făcându-l să se teamă că nu avea să-i spună nimic. La urma urmei, legătura dintre ei fusese doar trupească, și nu putea pretinde mai mult de la ea. Emily nu avea de ce să-i dezvăluie acea părticică din trecutul ei.

Însă ea murmură:

– A părut o alegere bună pentru mine, la început.

Grey nu rosti nici un cuvânt și nu mai făcu nici o mișcare, măcinat de îngrijorarea că orice gest ar putea să o determine să se oprească din povestit.

– Tata încă nu primise titlul nobiliar când a fost luată hotărârea. De fapt, nimeni nu se așteptase că acea moștenire să vină vreodată. Degetele ei își reluară mișcările domoale pe pieptul său, însă el bănui că Emily nici nu-și dădea seama de gesturile sale. Eram doar fiica unui funcționar de la Compania Indiilor de Est și nu puteam spera să găsesc un soț mai bun ca Andrew. El provenea dintr-o familie distinsă și părea să aibă destulă avere încât să ne asigure un trai confortabil.

– Îl cunoșteai de dinainte să vă căsătoriți?

Întrebarea nu era așa stranie, dat fiind faptul că în înalta societate căsătoriile aranjate erau la ordinea zilei.

Ea încuviință din cap, frecându-și obrazul de pieptul lui.

– Mă curtase înainte. Un zâmbet visător îi flutură pe buze, amintindu-și de trecut. Îmi aducea flori, ne plimbam prin parc, ieșeam la picnic, îmi oferea mereu atenție, mă complimenta... Era drăguț. *El* era drăguț.

Strânse din dinți și își luă inima în dinți să întrebe:

– L-ai iubit?

– Nu, murmură ea, acel cuvânt provocându-i lui Grey o ușurare imensă și nemeritată. Crezusem – sperasem – că dragostea va veni cu timpul.

– Ce părere a avut Thomas despre înțelegerea asta?

Grey își amintea vag că Thomas plecase în permisie, pentru a lua parte la nunta din Anglia, dar, când se întorsese, fusese zgârcit cu vorbele.

– Nu a avut încredere în Andrew. L-a bănuit din prima clipă, ne-a avertizat că e un vânător de zestre și o canalie. Nici eu și nici mama sau tata nu l-am crezut. Thomas m-a sfătuit să rup logodna, dar n-am putut face asta. Părinții mei își doreau mult această căsătorie, iar Andrew părea un om bun. Îmi spusese chiar că mă iubește. Buzele ei se schimonosiră. Credeam că Thomas se comportă ca un frate mult prea protector.

Grey simți un junghi în inimă.

– Asta a provocat ruptura dintre tine și Thomas, nu-i așa?

Ea aprobă din cap, fără să-și înalțe privirea.

– Am avut o ceartă îngrozitoare, chiar în ziua nunții. Ne aflam în pridvorul bisericii, iar el tocmai îmi ceruse să renunț la toate planurile. Dar n-am putut face asta – biserica era plină, toată lumea aștepta. Dacă renunțam atunci... Ea oftă prelung. Când am spus jurămintele de nuntă, aveam chipul scăldat de lacrimi.

El o sărută pe creștet, copleșit de gândul la durerea ei de atunci.

– Emily, îmi pare așa rău.

– Thomas avusese dreptate de la bun început, șopti ea. Rareori dă greș când intuiește intențiile altora.

Fratele ei avea într-adevăr o iscusință nemaiîntâlnită în această privință, talentul lui dovedindu-se foarte util atât la Ministerul de Război, cât și în relațiile cu femeile. Sigur că nu îi fusese greu să intuiască vicleșugurile lui Crenshaw, chiar și când Emily și părinții ei nu bănuiau nimic.

Ea încuviință din cap și murmură atât de slab, încât de-abia o putu auzi:

– Mi-aș fi dorit ca de data asta Thomas să se înșele.

– Ce s-a întâmplat de fapt? întrebă el cu grijă, pregătindu-se sufletește pentru ce era mai rău.

– Eu și Andrew am plecat la Yorkshire imediat după nuntă. În aceeași după-amiază, mai precis. Mi-a spus că trebuie să se întoarcă degrabă la fermă, că prefera să se ocupe el însuși de gospodărie decât să lase asta în seama unui argat. Eu nu voiam să părăsesc Londra așa curând. Era primul meu răgaz după ce terminasem studiile, și aș fi vrut să închiriem o casă în Mayfair pentru a ne putea bucura de vacanță. Își trecu visătoare degetele peste firișoarele de păr de pe pieptul lui. Am aflat mai târziu că de fapt voise să plece din Londra ca să fugă de creditori, de datoriile de la jocurile de noroc, de simbria rămasă neachitată.

Grey o privi lung, pregătit să distingă pe chipul ei aceeași mânie pe care o simțea el clocotindu-i în vene. Cu toate acestea, fu uimit să descopere doar resemnarea unei femei care suferise prea mult și nu mai avea suficientă putere să se înfurie.

– Mare parte din zestrea mea a folosit-o ca să-și plătească datoriile, iar la o lună după ce ne-am căsătorit a luat ce mai rămăsese și a plecat la York, unde a continuat cu jocurile de noroc, cu băutura și cu...

Vocea ei se stinse.

„Și cu tot felul de cocote", completă Grey în sinea lui, profund îndurerat. Cu siguranță Emily se simțise groaznic să fie o mireasă respinsă de propriul bărbat. Sentimentul trădării, durerea covârșitoare când își dăduse seama că Andrew mințise când îi spusese că o iubea... Dacă nenorocitul n-ar fi fost deja mort, Grey l-ar fi ucis fără nici o remușcare.

– După aceea nu prea ne-am mai întâlnit, mărturisi ea cu amărăciune. Mă căuta doar dacă avea nevoie de bani sau de un loc

în care să se ascundă de creditori. Făcu o pauză, respirând adânc. Cu toate acestea, încă aveam convingerea că îmi puteam salva căsnicia, să o repar cumva, dar legătura dintre noi se rupea tot mai mult cu fiecare zi care trecea. Ca să spunem lucrurilor pe nume, dacă n-ar fi fost ucis, Andrew ar fi ajuns cu siguranță în închisoarea datornicilor.

El simți un junghi în stomac.

– Ar fi trebuit să le spui rudelor prin ce treci. Sigur te-ar fi ajutat.

Ea arboră un zâmbet trist.

– Tata devenise duce cu puțin timp în urmă. Cum crezi că l-ar fi judecat lumea dacă fiica i s-ar fi întors acasă, ca o soție ratată?

Durerea din glasul ei era cutremurătoare, iar el o strânse mai tare în brațe. Nu avea cum să o contrazică, doar îi cunoștea prea bine părinții. Văzuse cu ochii lui cât de important era pentru ei prestigiul în înalta societate.

– Ai fi putut să i te confesezi lui Thomas măcar, șopti Grey, trecându-i o șuviță răzleață de păr pe după ureche. Fratele tău te-ar fi ajutat cu siguranță, știi asta.

Ea clătină din cap.

– Nu am putut. La început, n-am vrut ca el să știe. Încă speram ca Andrew să vină înapoi, să ne clădim o familie fericită. Așa că m-am prefăcut că mi-e bine. Își luă un răgaz, inspirând adânc. Când Thomas a plecat din armată, a venit călare până la Yorkshire, știai asta? Doar ca să mă vadă.

El clătină din cap. Nu bănuise nimic. Thomas nu pomenise nimic despre asta. Nici măcar o dată.

– Cred că el simțea că era ceva în neregulă. Dar eu eram prea mândră ca să recunosc că făcusem o greșeală colosală. Așa că am mințit și i-am spus că Andrew e plecat doar pentru câteva zile. L-am rugat să nu se mai îngrijoreze atât pentru mine, pentru că acum eram căsătorită și era datoria soțului meu să aibă grijă de mine. Nu îi mai revenea lui sarcina asta. I-am cerut să mă lase în pace. Vocea ei se poticni, iar ea continuă să vorbească printre lacrimi: Thomas a plecat, și de atunci nu l-am mai văzut nici măcar o dată.

– Îl vei vedea mâine, o încurajă el.

– Dar l-am gonit de lângă mine. Întristarea îi umbri chipul, iar el simți o strângere de inimă privind-o. Cum să mă mai ierte vreodată?

El o îmbrățișă și mai tare, mâhnirea ei făcându-l să-și închidă ochii pentru o clipă.

– Thomas te iubește, Emily. Te va ierta pentru tot ce-a fost.

Ea încuviință, dar el nu era convins că îl credea cu adevărat.

Grey își trecu degetele peste spatele ei gol, în timp ce altă întrebare îi dădea ghes:

– Copilul pe care îl porți este al lui Crenshaw. Dacă era sigur de un lucru, acela era că Emily nu și-ar fi înșelat niciodată soțul, oricât de singură s-ar fi simțit. S-a întors totuși la tine, a zăbovit chiar și în patul tău, continuă el tandru, alegându-și cuvintele cu grijă.

Ea își acoperi pântecele într-un gest protector. Își feri privirea, dar el apucă să vadă rușinea de pe chipul ei.

– Eu l-am ademenit, mărturisi ea șoptit.

Grey adoptă o mină sobră, străduindu-se să-și ascundă compasiunea. Încet și mângâietor, fără a-i lăsa nici măcar un moment impresia că o judeca, o întrebă:

– Cum?

Ea respiră sacadat de câteva ori, de parcă efortul de a trage aer în piept ar fi putut alina durerea acelor amintiri.

– Îmi doream așa mult o familie, încât eram dispusă să fac tot ce era nevoie. Am izbutit să-l conving pe Andrew că tata mi-ar spori zestrea dacă am face un copil. Era singura cale de a-l convinge să se întoarcă la mine. Din socotelile mele, am aflat în ce zile aveam șansele cele mai mari de a rămâne cu prunc și... Șovăi pentru o clipă. Și, două luni mai târziu, am început să iau proporții, dar soțul meu era deja mort.

Grey știa restul poveștii: cunoștea faptul că ea ascunsese sarcina de restul lumii și se hotărâse să se facă nevăzută. Dacă ar fi ajuns cu o săptămână mai târziu, nu ar mai fi întâlnit-o niciodată. Cu siguranță s-ar fi ascuns așa bine încât nimeni n-ar mai fi putut să o găsească vreodată. Nici măcar el.

Când se gândea că fusese cât pe ce să rateze șansa de a fi cu ea... Își lăsă capul în jos, revărsând sărutări delicate pe buzele ei,

pe obrajii ei, pe pleoapele ei. Ea se înfioră, iar gingășia pe care el o simți în ea îi săgetă inima.

– Emily, îi îmboldi gâtul, făcând-o să deschidă ochii și să-l privească, pentru a o putea încredința că avea să-și revină și să fie chiar mai puternică decât fusese vreodată. Nu ai greșit nici în căsnicie, nici când ai conceput acest copil. Îi cuprinse bărbia între degete, întorcându-i iar chipul spre el. Nu-ți mai feri privirea!

Ochii ei se deschiseră încet, albastrul lor adânc înotând în lacrimi.

În puținul timp pe care îl petrecuseră împreună, ajunsese să o cunoască mai bine pe această femeie decât pe oricare altă persoană din viața sa. Știa ce o făcea fericită, știa ce o făcea să râdă și să plângă, așa cum știa exact ce avea nevoie să audă ea în acele clipe pentru ca temerile să-i fie alungate.

– Copilul acesta e cel mai de preț dar, e singurul lucru bun cu care te-ai ales din căsnicia ta. Meriți să ai acest prunc și iubirea sa. O să fii o mamă minunată!

Cuvintele lui liniștitoare îi goniră teama și mâhnirea de pe chip. Își plecă rușinată privirea, dar el apucă să observe că se mai înseninase. O rază de speranță. Prima dată când întrezărise asta pe chipul ei de când sosise la Snowden Hall.

Un surâs îi curbă buzele.

– Știu că sună caraghios – deocamdată, singurul semn că voi avea un copil e mica umflătură a pântecelor mele –, dar nu pot să nu mă gândesc la toate momentele pe care le vom petrece împreună, la toate cântecelele și jocurile pe care o să le învețe el de la mine, la toate povestioarele pe care i le voi spune.

– El?

Grey zâmbi larg auzind asta. Ea încuviință din cap, plină de convingere.

– Voi avea un fiu, sunt sigură. Și îl voi învăța să se joace cu bărcuțele pe lac, să deseneze și să picteze, să conjuge verbe în latină...

Grey se înveseli și o strânse în brațe. Doar Emily se putea gândi la lecțiile de latină ca la o amintire dragă din copilărie. Îngrijorarea se așternu curând pe fața ei.

– Poate că acum, că mă întorc la Londra, iar el o să fie marchiz, toate aceste visuri nu se vor mai împlini.

– Se vor împlini, o încurajă el, sărutându-i buzele. Singura deosebire este că acum îl vei avea pe fratele tău alături.

Ea îi dădu dreptate, dar grijile nu-i dispărură de pe chip nici măcar atunci când spuse hotărâtă:

– Îi voi face cadou un ponei, iar Thomas îl va învăța să călărească și să tragă cu pușca mai bine decât orice alt băiețel din Mayfair. Ochii ei albaștri îl priviră fără fereală, iar iubirea din străfundurile lor îl făcu să se cutremure. Te va avea și pe tine să îl ocrotești.

– Și o va avea pe mama lui, murmură el. Pieptul îi vibră de emoție, cu gândul la ea și la pruncul ei nenăscut. Niciodată, absolut niciodată nu mai ținuse așa mult la o femeie. Și, cu toate astea, în loc să se simtă îngrozit de acest sentiment nou, el fremăta de dorință. Pentru prima dată, și-ar fi dorit ca viața lui să fie cu totul altfel. De dragul ei.

Ea îl privi printre gene, aruncându-i o privire feciorelnică și în același timp seducătoare, care îl lăsă fără suflu.

– Fă dragoste cu mine, Nathaniel!

Rosti acele vorbe șovăielnic în întuneric, de parcă i-ar fi fost teamă că ar putea-o refuza. Dar el nu i-ar fi putut refuza ei nimic, cu atât mai puțin rugămintea pe care tocmai i-o adresase.

Încolăcindu-și brațele în jurul ei, el se trânti pe spate și o ridică deasupra lui, iar coapsele ei se strânseră în jurul mijlocului său. El își duse palma la ceafa ei și îi coborî trupul, strângând-o la pieptul său și sărutând-o.

Lumina albăstrie a zorilor se strecura deja în odaia lor, iar Grey se dezlipi cu greu de patul cald și începu să se îmbrace în liniște. Senzații stranii de durere și înțepeneală îi străbăteau corpul, amintindu-i atât de chinurile, cât și de plăcerile savuroase pe care le trăise de când o întâlnise pe Emily. Chiar și rana veche lăsată de un glonț în coapsă îl supăra acum, de la toată sforțarea din ultima vreme. Dar nu voise să irosească nici un minut prețios din cele pe care le putea petrece alături de Emily.

Zăbovi să o privească dormind în timp ce își încheie nasturii de la vestă. Trupul ei gol zăcea moale și istovit sub cuverturi,

după ce o trezise chiar înaintea zorilor pentru a o avea a treia oară. Doamne, Dumnezeule, nu se putea sătura de ea!

Și nu știa cum va putea să se despartă de ea în acea zi, când trebuia să o lase cu familia ei și să se întoarcă în Spania.

Cu toate acestea, nu se întrezărea nici o rezolvare. Trebuia să plece, oricât de irezistibil devenise gândul de a-și face un viitor alături de Emily. O asemenea viziune era într-adevăr cumplit de ademenitoare. Începuse să-și pună sub semnul întrebării vechile planuri și să se întrebe dacă într-adevăr făcuse alegerea potrivită atunci când fugise de orice fel de obligații altfel decât profesionale. Ajunse chiar să cântărească dacă libertatea cu care se desfătase atâta timp nu putea fi înlocuită cu ceva mai bun. Cu Emily, de pildă.

„Nu." Locul ei era alături de familia sa, care o putea ajuta să-și crească fiul, iar el trebuia să se întoarcă în Spania. Despărțirea de ea urma să doară, nu se putea amăgi că nu avea să fie așa, dar era pentru binele amândurora. Viața lui trebuia să continue cu munca la Ministerul de Război, iar ea urma să fie reprimită în înalta societate. În scurt timp, ea avea să fie prea ocupată cu îngrijirea copilului ca să se mai gândească la el. Iar el avea să treacă peste această înstrăinare, la fel cum reușise să uite toate celelalte femei pe care le cunoscuse înaintea lui Emily. Fără regrete și fără ezitări.

Cumva.

Ea se agită.

– Grey?

– Aici sunt, puștoaico.

Stătea pe marginea patului, și se aplecă să îi sărute umărul gol.

Zâmbind și oftând, se întinse ca o pisică, apoi îl apucă de umeri ca să ajungă la ea și să o sărute ca lumea.

– Mmm, murmură ea fericită în timp ce mâna îi cobora pe pieptul lui, atingând nasturii de la jiletcă, de parcă se gândea să îl dezbrace. Ți-ai petrecut toată noaptea cu mine. N-ai plecat.

– Cred că ar fi trebuit. Își atinse buzele de ale ei înainte de a se îndrepta de spate. Mai ales când Lady Gantry bântuie prin han.

– Nu cred că Lady Gantry o să ne deranjeze.

El se încruntă ușor.

– Nu?

– Seara trecută, am ajuns amândouă la o înțelegere. Îl cercetă lasciv cu o privire obosită, apreciind că era pe jumătate dezbrăcat, iar mădularul îi pulsa dornic în timp ce ea îl îmbia seducător. Așa că vino înapoi în pat!

El gemu de plăcere, dorindu-și să se lase pradă tentației.

– Aș vrea, dar trebuie să-i trezesc pe Hedley și pe Dalton ca să pregătească caii. Trebuie să ajungem în Londra azi.

„Și eu în Spania..." Cuvintele rostite plutiră în tăcerea încăperii de parcă strigase în gura mare.

Ea lăsă mâna în jos și se ridică în capul oaselor, ducându-și genunchii la piept și cuprinzându-și picioarele cu brațele.

– Nu putem să fugim undeva doar noi, undeva unde să nu ne găsească nimeni?

Îl tachina, dar, Doamne, cât de ispititor suna. Atât de ispititor, că mai că îi veni să ia în serios propunerea ei. Dar dorința de a fugi nu putea deveni realitate, nu pentru ei. Amintindu-și de planul ei inițial de a fugi, își plimbă un deget de-a lungul coapsei.

– La Glasgow?

Tremură de plăcere la atingerea lui.

– Știu un magazin de rochii unde am putea să ne angajăm.

– Mda, inspector de ciorapi, replică el cu un aer solemn prefăcut, trasând un cerc leneș de-a lungul coapsei ei. Cred că aș putea aprecia avantajele de a locui în Glasgow.

Emily râse și îi trase una peste umăr.

El îi prinse mâna și o duse la gură ca să o sărute. Îi atinse obrazul cu degetele în timp ce buzele îi zăboveau lipite de palmă.

– Thomas vrea să te vadă și merită o explicație în legătură cu ultimii doi ani. Îi datorezi asta.

Ea încuviință, însă plecă privirea spre pătură. Simțea frica și groaza cum se ridicau în ea, căci începuse să o cunoască foarte bine.

– Trebuie să le spui și de copil, îi zise el cu un aer solemn, dar ferm. Nu mai poți ascunde asta.

Ochii îi străluceau în timp ce își înălță privirea spre el.

– Dar o să îi și pun pe toți în pericol. Cineva mi-a dat foc la casă pentru a mă ucide și aproape te-a omorât și pe tine. N-aș putea

suporta dacă li s-ar întâmpla ceva din cauza mea. Își duse mâna la burtă. Sau copilului.

O luă de bărbie și îi înălță chipul ca să o sărute blând, încercând să o asigure că totul avea să fie bine.

– Vei fi în siguranță în Londra. Te va proteja familia. Și eu.

Emily se dădu în spate și ridică neîncrezătoare dintr-o sprânceană.

– Din Spania?

Trecând repede peste remarca sarcastică, dar simțindu-i din plin usturimea, se dădu jos din pat și își trase cizmele, apoi își puse haina pe el și își aranjă butonii. Nu îl slăbi din privire, iar lui i se păru ciudat că era prima dată când nu voia să se îmbrace și să plece din patul unei femei. În schimb, se întreba cum ar fi să se trezească lângă Emily în fiecare dimineață și ajunse la concluzia că nu ar fi rău deloc. Ba chiar ar fi foarte bine.

– Chiar trebuie să pleci? îl întrebă ea cu regret.

El îi zâmbi îndurerat.

– Trebuie.

– Dar nu e așa.

Grey se uită lung la ea, uluit pe moment, până când semnificația vorbelor ei pătrunse în ființa lui. Ea se referea la plecarea din cameră, desigur, dar cuvintele ei dulci erau la fel de adevărate și când venea vorba despre viața lui.

Doamne sfinte, oare avea dreptate? Chiar trebuia să plece în Spania, sau viitorul pe care și-l dorea era chiar aici, cârpit de somn și primitor, în fața ochilor lui? Gândul acesta răvășitor îl făcu să se cutremure. Oare avea să fie vreodată pregătit pentru așa ceva?

Își îndepărtă însă acea nedumerire din suflet.

– Plecăm când ești gata. Culcă-te la loc dacă vrei! Se aplecă deasupra ei și o sărută, asediindu-i gura în timp ce își băgă mâna pe sub pătură ca să descopere un sân dat în pârg. Ai avut parte de o noapte istovitoare. Îi sărută ușor sfârcul care se întări ispititor la atingerea buzelor sale. Și o dimineață așijderea.

Ea gemu încetișor și îl luă de gât ca să îl tragă înapoi în pat. Dar el rezistă ademenirii și se furișă din cameră. În timp ce închidea ușa, ridică privirea și se opri.

Hedley stătea pe hol în fața camerei unde dormise cu Dalton. După expresia de pe chipul sergentului, știa că Grey petrecuse noaptea cu Emily.

„Fir-ar să fie!"

Grey răsuflă vijelios de ciudă că fusese prins, dar nu suflă o vorbă. Ce rost avea? Nu avea de ce să nege adevărul sau să încerce să mintă. Și era prima oară când nici nu voia să o facă.

– Ai grijă, băiete, îl avertiză Hedley îngândurat. N-aș vrea să văd pe careva din voi suferind.

Apoi coborî treptele și îl lăsă pe Grey în hol, înjurându-se în barbă.

Capitolul 10

– Hai că poți, o încurajă Grey pe un ton scăzut în timp ce stătea lângă Emily la baza scărilor de la reședința Chatham.

Ea se uita lung la ușa masivă, refuzând să mai facă vreun pas. *Acesta* era momentul de care se temuse de când părăsise Snowden Hall, căci trebuia să dea ochii cu familia, să le spună despre copil... și să își ia rămas-bun de la Grey, fără să aibă habar când l-ar putea revedea sau când avea să mai rămână singură cu el. Dacă avea să se mai întâmple vreodată. Acum, că sosise clipa, era la fel de îngrozitor cum își închipuise.

Iar tăcerea contemplativă în care se cufundase Grey de când plecase din camera ei în acea dimineață nu o ajutase deloc. Dar, dacă și el era la fel de tulburat de acest moment ca ea, atunci nu i se destăinuia, preferând să țină pentru el gândurile întunecate care îl făceau să se încrunte.

– Până la urmă, ce rău îți pot face părinții? o întrebă sec în timp ce o luă de braț într-un gest de consolare. Să te mărite cu un jucător înglodat în datorii din Yorkshire?

Ea izbucni într-un râs nervos, iar tachinarea lui dădu roade, căci reuși să o facă să înainteze și să ciocănească la ușă.

– Nu mă lăsa, șopti ea, strângându-l mai tare de braț.

– O să fie bine. Thomas va fi încântat să te vadă.

I se puse un nod în gât.

– Nu la asta m-am...

Ușa se deschise, și Jensen, majordomul familiei de foarte multă vreme, strâmbă din nas când îi văzu pentru că nu o recunoscu.

– Maior Grey. Făcu o plecăciune bățoasă cu toată aroganța unui bărbat care avea în grijă gospodăria unui duce, aducând astfel o notă solemnă de responsabilitate pe măsura rangului persoanei care îl angajase. Domnișoară.

Emily trase adânc aer în piept și îi zâmbi emoționată majordomului bătrân.

– Bună ziua, Jensen. Ce mai faci?

Majordomul se uită uluit de la Grey la Emily, holbându-se la ea preț de o clipă. Apoi o recunoscu, iar pe fața încruntată se așternu o expresie de sinceră afecțiune. Era atât de surprins, că pur și simplu zâmbi.

– Domnișoară Emily... Vai de mine! Vreau să spun Lady Emily... adică doamnă Crenshaw. Majordomul cu un aer de obicei imperturbabil se bâlbâia, complet uluit. Vă rog să acceptați scuzele mele, domnișoară... doamnă... milady.

– Nu-ți face griji! Zâmbi cu seninătate, înduioșată în chip surprinzător de fâstâceala lui. Ultima oară când ne-am văzut eram doar domnișoară.

Bărbatul își reveni imediat, se îndreptă de spate și ridică bărbia semeț.

– Milady, să știți că vi s-a simțit lipsa. *Tare* mult.

– Îți mulțumesc, Jensen.

Îi atinse ușor brațul, iar ochii i se umeziră un pic. Nu își dăduse seama până atunci de cât de mult îi lipsiseră atât el, cât și ceilalți servitori. Măcar cineva din Londra era încântat să o vadă.

Jensen făcu o plecăciune adâncă, se dădu în lături și deschise ușa larg ca să o lase să treacă. Emily trase adânc aer în piept ca să își facă curaj și intră în casa impunătoare, retrăgându-și mâna de la brațul lui Grey.

Aruncă timorată o privire prin hol și sus pe scări până la palierul de la primul etaj.

– Jensen, unde e familia mea?

– Ducele este la Camera Lorzilor, iar ducesa e în salon, o informă în timp ce îi luă haina și mănușile lui Grey. Iar Lord Thomas se odihnește la el în cameră.

Grey rămase lângă ea, însă părea la mare depărtare din cauza gândurilor în care se afundase. Deja simțea că avea să-l piardă curând, iar ochii începură să o usture de la golul din inimă. În aceste zile ajunsese să se bazeze pe el, să i se confeseze... să îl iubească. Cum avea să-și poată continua viața când el o să plece în Spania?

– Le spui, te rog, că Lady Emily a venit acasă? zise Grey, cu o expresie mohorâtă.

Jensen făcu o plecăciune și plecă repede.

Clipind surprinsă de plecarea lui intempestivă, ea bâigui mirată:

– Ne-a lăsat aici... în hol.

– Da, râse Grey pe înfundate. Nu cred că știa ce să facă.

Ea se încruntă.

– Ce vrei să spui?

– Păi, ești membră a familiei, și nu ar trebui să aștepți în propria casă. Se uita acum de-a lungul holului după vreun membru al familiei care să iasă în întâmpinarea ei. Iar pe mine nici nu ar trebui să mă fi lăsat să intru.

Ea simți o strângere de inimă, căci regreta nepăsarea cu care îl trataseră părinții ei în toți acești ani.

– Nu vorbi așa!

El ridică din umeri, părând la fel de deranjat cum ar fi fost de un țânțar care zumzăia prin preajmă.

– Dar e adevărul.

Din păcate, avea dreptate. Dacă nu ar fi fost prieten cu Thomas, nici nu ar fi fost lăsat să intre. Dar Emily voia să schimbe acest lucru. Nu știa cum putea reuși, dar avea să se asigure că Grey urma să se simtă mereu bine-venit la reședința Chatham.

– Să știi că nu e chiar casa mea, îi zise ea încetișor, schimbând subiectul ca să nu mai discute despre rușinea pe care o simțea din cauza importanței pe care părinții ei o acordau rangului. N-am locuit niciodată aici. Familia s-a mutat aici după căsătoria mea. Scutură din cap, neștiind dacă să râdă sau să plângă în fața unei

asemenea ironii. Mă întorc într-o casă unde n-am locuit niciodată și am părăsit una care e acum un morman de cenușă!

El îi strânse degetele în chip de consolare.

– Vei fi bine-venită aici, zise el încetișor, cu aceeași expresie contemplativă care îi întunecase chipul toată ziua, făcându-l să își petreacă aproape tot drumul cel lung din acea zi uitându-se îngândurat pe fereastra trăsurii, fără a scoate o vorbă. Nici măcar nu încercase să o sărute, darmite să facă dragoste cu ea, ceea ce o deranja mai mult decât voia să recunoască.

– Grey! Se încruntă, bănuind că gândurile sale nu prea aveau mare legătură cu faptul că o aducea acasă. S-a întâmplat...

– Bună, puștoaico.

Se uită la scările spiralate, și inima începu să îi bată tare. „Thomas."

Mergea, deși, după cum se ținea cu străşnicie de balustradă, picioarele nu îl ascultau pe deplin, dar avea culoare în obraji, iar ochii îi străluceau de bucuria de-a o revedea. I se puse un nod în gât. Era splendid în ciuda cămășii care atârna neîncheiată, ca să acopere bandajele din jurul mijlocului și barba care îi dădea un aer diavolesc. Nu fusese niciodată mai încântată să îl vadă.

Dar se simți copleșită de emoție. Nu putea decât să stea acolo uitându-se lung la el, în timp ce ochii i se umpleau de lacrimi.

El îi zâmbi călduros în timp ce cobora cu grijă scările. Când se apropie, îi observă mișcările greoaie, cearcănele și expresia istovită. Slăbise cel puțin douăsprezece kilograme, iar prin barba nerasă întrezărea cu ușurință obrajii săi albi ca hârtia. I se rupea inima, iar gândul la iadul pe care îl avusese el de îndurat o lăsa fără suflu.

Dar era în viață. „Slavă cerului!"

Se opri la capătul scărilor, fără a o slăbi din priviri.

– Thomas, îi șopti numele, cerându-și parcă iertare.

Întinse mâna în direcția lui și porni în fugă spre el, cuprinzându-i gâtul cu brațele.

Îl strânse tare, simțindu-i căldura și bătăile inimii. Slavă Domnului că era în viață. Și urma să fie bine. Când se gândi că fusese cât pe ce să îl piardă, să nu îl mai vadă niciodată... să moară crezând că ea nu mai avea nevoie de el... Dar ea avea mereu nevoie

de el și nu urma să-și mai lase mândria prostească să intervină între ei.

Thomas tresări, trăgând aer în piept printre dinții încleștați. Ea se dădu repede în lături, ducând mâinile la gură.

– Vai, te-am rănit!

– E în regulă. Își duse o mână la rana de la șold și se întinse după balustradă cu cealaltă pentru a-și găsi echilibrul, după care îi aruncă un zâmbet stins, dar plin de dragoste. Mă bucur că ești aici. Își petrecu un braț pe după mijloc pentru a o apropia, apoi se uită peste capul ei la Grey. Emoția îi gâtuia glasul. Îți mulțumesc că ai adus-o acasă.

– Mi-ai zis că ai nevoie de ea, zise Grey cu blândețe, iar lui Emily i se păru că vede în ochii lui același gen de strălucire ca în ai lui Thomas. Își drese glasul și se uită îngrijorat la șoldul lui Thomas. E în regulă să te dai jos din pat?

– Sunt bine. În ciuda asigurărilor sale, ei i se păru că îl vede tremurând în timp ce se scărpina la încheieturi doar ca să își lase mâinile pe lângă trup când își dădu seama că ea îl privea. Nu mai suport să stau în pat nici o secundă, fir-ar să fie! Oricum o să am suficient timp să mă odihnesc mai târziu. Zâmbindu-i larg lui Emily, o cercetă din cap până în picioare. N-aș fi ratat pentru nimic în lume venirea surorii mele.

Ea fu cuprinsă din nou de vinovăție, și își mușcă buza de jos. Grey era sigur că Thomas avea să o ierte, dar se întâmplaseră atât de multe... Oare ar ierta-o pentru toate greșelile făcute?

Trase adânc aer în piept.

– Thomas, trebuie să vorbim...

– Emily! Mary Matteson, ducesă de Chatham, veni ca o adiere pe hol. Slavă Domnului că ai ajuns în cele din urmă! Mama ei îi aruncă o privire poruncitoare majordomului din spatele ei. Jensen, trimite un valet la Camera Lorzilor acum. Spune-i lui Chatham că fiica lui s-a întors și îl așteaptă.

Majordomul încuviință din cap și îi făcu semn unui valet în uniformă care stătea lângă ușa din față, care se și grăbi să plece, având mai mult ca sigur un mesaj pregătit în mână care să anunțe sosirea ei.

Mary o îmbrățișă scurt pe Emily, apoi se trase și o apucă de ambele mâini.

– Am fost foarte îngrijorați că vei călători singură de la Yorkshire.

– N-am fost singură. Emily îi zâmbi recunoscătoare lui Grey, care se duse lângă Thomas. L-am avut pe maiorul Grey care să mă apere de rele.

Mary îi aruncă o căutătură urâtă lui Grey, parcă dezgustată că tocmai el fusese trimis la Yorkshire să o aducă pe fiica ei, apoi îi zâmbi lui Emily.

– Oricum am fost îngrijorați. Sper că a fost o călătorie fără peripeții.

Emily își plecă privirea, neputând răspunde fără să o facă pe mama ei să leșine.

– Ei bine, slavă cerului că ai ajuns teafără acasă! Am fost așa supărați când am primit scrisoarea de la tine în care ne-ai zis că nu poți călători. Desigur, era de înțeles, dar... Mama ei se opri deodată și se încruntă uluită. Ce haine ai pe tine?

Emily se uită la Grey implorându-l din priviri să tacă din gură. Conștientă de faptul că familia ei ar putea fi în pericol din cauza celui care îl ucisese pe Andrew, nu știa cât să le spună, pentru că își dorea să dezvăluie toate secretele în ritmul ei și la timpul potrivit.

Grey îi întâlni privirea, și, deși el nu scoase o vorbă, ea îl cunoștea îndeajuns de bine cât să știe că înțelesese. Dar în ochii săi calzi, adânci și ciocolatii mai era ceva care o făcu mai atentă, ceva ce fusese acolo toată ziua, în ciuda confuziei sale, iar ea nu își dădea seama ce...

– Emily? insistă mama ei, trezind-o din reverie.

– Iartă-mă, bâigui și își întoarse privirea de la Grey, pentru a-i zâmbi chinuit mamei. Am plecat repede din Snowden și nu am avut timp să iau tot ce trebuie.

Mary se încruntă și mai tare.

– Dar sunt sigură că Yardley...

– Atât de repede, că Yardley a rămas în urmă, adăugă, ferindu-și privirea de a lui Thomas în timp ce mințea și rezista tentației de a-și trece protectoare mâna peste abdomen. Fratele ei avea darul ciudat de a citi oamenii și mereu reușise să își dea seama de tot,

chiar și când erau mici. A trebuit să cumpăr o rochie de pe drum, și n-am avut timp să o dau la modificat.

– Ei bine, n-are importanță. Mama ei o luă de braț și o duse departe de hol și înspre salon. Acum ești aici, și asta e tot ce contează. Mâine mergem la Madame Bernaise să-ți ia măsurile pentru o nouă garderobă.

Măsurată de o modistă, care avea să o vadă fără haine... Emily se uită panicată peste umăr la Grey, care privea tăcut în timp ce mama ei o ducea de acolo, lăsând-o să spună tot adevărul familiei.

– Thomas, ni te alături în salon? îi strigă mama lui.

Amuzat, Grey observă că întrebarea era de fapt un ordin care îl lăsa pe din afară, după cum se și aștepta. Iar Thomas stătea acolo și nu se mișca de lângă Grey.

– Într-o clipă, mamă. Vreau să-i mulțumesc cum se cuvine lui Grey pentru că ne-a adus-o pe Emily. Zâmbind și dând dovadă de o putere surprinzătoare pentru cineva care se recupera, Thomas îl plesni pe Grey peste umăr și îl întoarse spre scări. Vino în sala de biliard! Bea ceva cu mine înainte să pleci.

Grey simți un nod în stomac din cauza voioșiei bruște a lui Grey.

– Ar trebui să plec...

– Insist.

Thomas zâmbi și mai larg.

Hăul din stomac se adâncea, zorindu-l să plece. Dar nu avea cum. Trebuia să dea socoteală. Încuviință din cap și zâmbi mohorât, știind ce urma.

– Mi-ar plăcea să beau un whisky.

În timp ce Thomas începea să urce încetișor scările în fața lui, și Mary Matteson o conducea pe Emily în salon, Grey o văzu pentru ultima oară cu coada ochiului în timp ce își ridica mâna să se șteargă la ochi. Se opri. Emily plângea... Doamne, ce mult îi displăcea când plângea! Își strânse pumnii pentru a rezista tentației de a se întoarce la ea, de a o lua în brațe, de-a o duce departe de casă și pe urmă...

Și pe urmă nimic. El pleca în Spania, și Emily avea să uite curând de el cu toată zăpăceala legată de nașterea copilului,

întoarcerea bruscă în sânul familiei și al societății. Cel mai bine pentru amândoi era ca lucrurile să se sfârșească aici. Dar, fir-ar să fie, acest sfârșit potrivit durea ca naiba. Se abținu să nu înjure și se întoarse pe călcâie ca să îl urmeze pe Thomas în sus pe scări în sala de biliard. Zăpăcit de lacrimile lui Emily, păși în încăperea unde cei doi bărbați își petreceau de obicei mare parte din timp...

Pumnul lui Thomas îl izbi cu toată puterea în față. Forța neașteptată îl lipi de perete.

„Doamne!" Se uită urât la Thomas, dar se abținu să îi tragă și el un pumn, pentru că Thomas era atât de slăbit, încât o lovitură l-ar fi doborât la pământ. Și pentru că știa că o merita. În schimb, întâlni privirea furioasă a prietenului său și răsuflă din greu, ridicând dintr-o sprânceană.

– Te simți mai bine acum?

Thomas încuviință scurt din cap în timp ce gâfâia din pricina efortului.

– Mult mai bine.

Lăsându-l pe Grey să își atingă obrazul care zvâcnea, Thomas se duse la dulapul cu băuturi din colț. Scoase o sticlă, turnă whisky în două pahare, apoi îi întinse unul, ca o ofertă tardivă de pace.

Mulțumit de armistițiul fragil, Grey acceptă paharul. Observă fără să vrea ironia că era încăperea unde ajungeau mereu în trecut când venea în vizită. Și erau și tacuri tari, perfecte dacă voia să îl bată până nu mai mișca dacă Thomas încă îi purta pică pentru cele întâmplate cu Emily și pumnul nu îi ostoise setea.

– Te simți mai bine decât când am plecat, remarcă Grey în timp ce Thomas se afundă într-unul din fotoliile din piele roșie așezate de-a lungul peretelui. Alese să stea departe ca să nu fie lovit din nou, așa că se rezemă de masa de biliard, își frecă obrazul și tresări când simți vânătaia care se forma în colțul ochiului. Cu siguranță, bâigui el.

– M-am întremat îndeajuns cât să mă pot ridica din pat, dar încă mă doare șoldul ca naiba. Ochii săi de un albastru de culoarea safirului – ca ai surorii lui – îl fixau pe Grey pe deasupra buzei paharului în timp ce sorbea. Scutură din cap nevenindu-i să creadă. Tu și puștoaica, pentru numele lui Dumnezeu... În vocea lui

Thomas se simțea mai degrabă curiozitate decât mânie, iar Grey o luă ca pe un semn de bun augur, în ciuda durerii pe care-o simțea în obrazul zvâcnind. Ce naiba a fost în capul tău?

Strângea cu putere marginea mesei de biliard în timp ce se uita în paharul cu whisky. Nu se gândise, asta era problema. Când era cu Emily, rațiunea îl părăsea și pur și simplu se bucura să fie cu ea. Îl făcea să se simtă curajos, puternic... demn de cineva ca ea. Era cea mai frumoasă femeie pe care o cunoscuse vreodată, atât fizic, cât și sufletește.

– N-am mai cunoscut pe cineva ca ea, răspunse el simplu. Și în timp ce luă o gură mare de whisky, știu că nu avea să mai întâlnească niciodată pe altcineva ca ea.

Grey se uită la cel mai bun prieten al lui, deloc surprins să îi citească posesivitatea în privire, pentru că era convins că și el avea aceeași expresie. Emily se înșela când credea că Thomas nu mai ținea la ea. Vânătaia care avea să-i apară urma să stea mărturie.

Thomas se uită fix la Grey.

– Intenționezi să te însori cu ea?

Întrebarea neașteptată îl străpunse ca o săgeată. Să se însoare cu puștoaica?

Nu se gândise niciodată în viața lui la însurătoare. Căsătoria era o instituție respectabilă, nobilă pentru alți bărbați, dar care pentru el însemnase mereu sfârșitul libertății. Însă, pentru prima oară, gândul de-a se așeza la casa lui nu îl mai înspăimânta. Chiar luase în considerație acest lucru dimineața la han, când se uitase le Emily în timp ce dormea în patul pe care îl împărțiseră, temându-se de momentul când trebuia să o părăsească.

Dar căsătoria avea să fie imposibilă în cazul lui Emily. Nu se înșelase când recunoscuse că erau extrem de diferiți. În câteva zile, ea urma să fie primită înapoi în înalta societate, invitată la cine selecte și la serate, sărbătorită și mereu în centrul atenției în saloanele din Mayfair. Reputația lui de ofițer de armată și de crai ar încurca-o.

Pe deasupra trebuia să se ducă în Spania. De multă vreme. Bathurst începuse să își cam piardă răbdarea din cauza atâtor amânări. Nu putea să lase o asemenea ocazie să îi scape printre degete când se chinuise toată viața să obțină acest lucru. Dacă

făcea treabă bună în Spania, se putea aștepta la altă promovare și la o nouă misiune, de data aceasta poate înapoi în Londra chiar la Whitehall, într-o poziție în administrație, nu pe teren. Și astfel urma să ajungă în cel mai înalt punct al carierei sale.

Dacă se însura cu Emily însemna că renunță la acele visuri, și nu putea să facă una ca asta, mai ales când nu avea nici o garanție că ea îl voia de soț. Văzuse cât de mult se bucurase să fie cu el și simțise faptul că i se dăruise total când stătea goală în brațele lui. Dar observase și panica din ochii ei când Lady Gantry îi văzuse împreună la han. Poate că Emily avea nevoie de el acum, dar ce urma să facă în clipa când nevoia imediată dispărea? Sau dacă urma să aibă un fiu, născut într-un marchizat? Ce avea să aleagă atunci – poziția ei privilegiată în societate sau craiul cu care nu se putea afișa în public?

Nevoia nu era totuna cu iubirea. Dacă o alegea pe Emily și astfel trebuia să renunțe la funcția din Ministerul de Război când ea ar putea să aleagă lumea bună în defavoarea lui, atunci nevoia nu era de-ajuns.

– Nu, nu mă pot însura cu ea, recunoscu el cu tristețe. Și ea știe foarte bine.

– Atunci vă sugerez să stați departe unul de altul. Thomas învârti paharul în mână, disimulându-și avertismentul puternic printr-o notă de sarcasm când adăugă: E al naibii de plictisitor să purtăm aceeași discuție la fiecare cinci ani.

Pe fața lui Grey se citea mâhnirea, căci acele cuvinte îl dureau. Poate că Thomas glumea, dar substratul mesajului era foarte serios.

– Măcar de data asta nu ai amenințat că mă împuști.

Nicholas ridică dintr-o sprânceană.

– Știam eu că uitasem ceva.

Și Grey știa că prietenia cu Thomas rămăsese intactă, chiar dacă un pic zdruncinată, deși nu avea habar cum de reușise să evite țeava pistolului lui Thomas. Asta dacă nu cumva motivul era celălalt adevăr cunoscut: Thomas o iubea pe Emily și nu ar fi făcut niciodată ceva care să îi frângă inima, asta însemnând că nu l-ar fi rănit trăgându-i un banal pumn. Nici măcar cei doi ani în care nu se văzuseră nu slăbiseră legătura puternică dintre frați.

Grey spera ca ea să înțeleagă că se putea încrede cu adevărat în fratele ei. Pentru că instinctul neplăcut care nu-l înșela și care-l ajutase în viața de soldat și de iscoadă îi spunea că de abia acum avea să urmeze ce era mai rău.

Grey puse jos paharul gol și se dezlipi de masa de biliard.

– Trebuie să discuți cu Emily. Are multe să-ți zică.

Thomas se ridică cu grijă, cu mâna la șold.

– Despre ce anume?

Grey scutură din cap.

– Ea trebuie să-ți spună.

Și, spera el, astfel să devină din nou apropiați.

– Și oricum am zăbovit prea mult aici. Trebuie să mă duc la Whitehall, acum că m-am întors.

– Tot mai pleci în Spania?

Thomas se întunecă la față. Lui Grey îi displăcea să își vadă prietenul trist după toate prin câte trecuse, dar cel mai bun lucru pe care-l putea face acum era să plece. Emily îl avea din nou pe fratele ei, iar pe el îl aștepta un nou post. Încuviință din cap.

– În două săptămâni.

– Grey, rămâi, îl rugă Thomas pe un ton scăzut, punându-i frățește mâna pe umăr. Mai stai câteva săptămâni. Apoi adăugă fără tragere de inimă, iar Grey știu cât efort depunea să o spună: În caz că ea are nevoie de tine.

Grey simți o strângere în piept și se supuse pe dată.

– În regulă, încuviință el serios, sperând că nu făcuse cea mai mare greșeală a vieții lui.

Deși, după ce o văzuse pe Emily atât de deznădăjduită și de distrusă când el se îndepărtase, cum ar fi putut să procedeze altfel? Dar celor de la Ministerul de Război sigur nu avea să le placă această nouă întârziere. În timp ce Thomas îl conduse încetișor în jos pe scări, încercă să se gândească la o altă scuză pe care să i-o prezinte lui Bathurst. Când ajunseră în hol, Jensen deschise ușa din față, iar ducele de Chatham intră valvârtej în casă. Îi dădu valetului pardesiul, haina și mănușile. Se uită la Grey, îl ignoră și se duse spre fiul lui.

– Unde e sora ta?

– Chatham? Mary Matteson veni într-un suflet în hol, cu Emily pășind mai încet în urma ei. Ducesa se uită la soțul ei, și zâmbetul i se topi. Ce s-a întâmplat?

Emily își ridică privirea și se uită la Grey, făcând ochii mari de mirare să-l vadă în continuare acolo. Profitând de confuzia provocată de venirea tatălui său ca să se furișeze, se plasă între el și Thomas.

Pe Grey îl durea sufletul, căci nu îi plăcea să o vadă așa pierdută chiar și când era înconjurată de familie. Nu știa prea multe despre relația pe care o avea cu părinții ei, dar știa că nu fuseseră niciodată apropiați, iar prăpastia dintre ei fusese adâncită de lecția de sărutat din urmă cu cinci ani. Însă îi atinse în treacăt degetele, în vreme ce ea își bălăngănea mâinile pe lângă corp, încercând să-i ofere, pe cât posibil, consolare.

– Emily, aici erai! Tatăl se întoarse spre ea, iar Grey o simți cum se încordează lângă el în timp ce își trase mâna tremurândă de lângă a lui. Am auzit veștile și am venit cât am putut de repede ca să-ți spun, din moment ce asta-ți primejduiește moștenirea de la Snowden Hall.

– Ce vești? întrebă ea aproape șoptit, ținându-și răsuflarea.

– S-a răspândit vestea în după-amiaza asta în Camera Lorzilor. Tatăl ei se întunecă la față. Marchizul de Dunwich a murit.

Cuvintele o străpunseră pe Emily, iar trupul îi încremeni în timp ce toți cei prezenți începură să vocifereze în preajma ei. Simți din nou gustul metalic familiar, amorțeală în genunchi, iar mâinile începură să îi tremure convulsiv... Toate simptomele unei frici sufocante o copleșeau deodată. Doamne, nu... se întâmpla din nou!

Și își dusese fără să vrea copilul nenăscut fix în bârlogului ursului. O copleși groaza. Imediat ce sarcina devenea vizibilă, toată Londra avea să știe, și nu urma să mai fie niciodată în siguranță. Criminalii aveau să vină iarăși după ea... „O, Doamne, nu copilul meu!“ Aerul îi ieși din plămâni, iar acum se sufoca, și mintea îi era învolburată din cauza panicii. Lumea se prăbușea în jurul ei.

– Emily! Grey o strânse în brațele lui puternice în clipa când o lăsară genunchii și o prinse să nu cadă. O ridică și o strânse

la piept. Neavând forță decât atât cât să se lipească de el, Emily își îngropă fața în umărul lui, acoperindu-și protector burta cu mâna – copilul ei nevinovat pe care îl iubea mai mult decât viața însăși.

– Nu, șopti ea printre suspine, te rog, Doamne, nu...

– Ce s-a întâmplat? vru să afle Mary Matteson uitându-se acuzator la Grey, apoi îi atinse obrazul fiicei în timp ce aceasta suspina neconsolată. Emily... Emily, draga mea, de ce plângi? Nici nu-l cunoșteai bine.

– Lăsați-o să respire, le ceru Grey pe un ton aspru, iar în vocea adâncă i se ghicea îngrijorarea în timp ce o îndepărta de mama ei. Cum Thomas se arăta în continuare îngrijorat, tras la față, Grey îl lămuri fără tragere de inimă: Are un copil în pântece.

Mama ei radie de fericire.

– Vai, un copil! Apoi își dădu seama, o clipă mai târziu, și icni. Un moștenitor!

Tatăl ei se uită uluit la mâna cu care Emily își proteja burta, apoi o luă pe soția sa de braț și o dădu cu blândețe în spate.

– Maiorul Grey are dreptate, Mary. Are nevoie de aer și de liniște.

Thomas stătea lângă ei, dar nu scotea o vorbă. Cu un braț petrecut pe după gâtul lui Grey și cu celălalt protejându-și copilul, Emily închise ușa, incapabilă să suporte expresia uluită de trădare de pe chipul lui Thomas pentru că nu îi spusese nimic.

– Grey, îi șopti ea aproape fără răsuflare numele ca pe o rugăminte.

– E istovită, le spuse, protejând-o din nou. Lăsați-o să se odihnească, și apoi vă poate explica. Unde e camera ei?

– Adu-o pe aici, îi ordonă Thomas fără să ezite, apoi urcă repede scările, strâmbându-se de durere din cauza efortului.

– Mamă, să-i spui lui Jensen să aducă ceai.

Ducesa încuviință din cap și plecă grăbită.

– O să trimit după doctorul Brandon, se oferi ducele îndatoritor.

– Mulțumesc.

Preț de o clipă, Grey îi întâlni privirea, pentru prima oară fiind amândoi îngrijorați pentru ea. Apoi o duse sus.

Thomas îi conduse până la etajul al doilea și apoi pe hol până la dormitoarele din aripa de vest. Deschise una din uși și se dădu în lături. În timp ce Grey o ducea înăuntru pe brațe, Thomas se rezemă de ușă ca o santinelă obosită care, deși stătea de pază, le acorda totuși intimitate.

Grey o puse ușor pe pat și se întinse după mâna ei în timp ce se așeză lângă ea. Avea fața pământie, trupul îi tremura, dar măcar nu mai suspina și respira normal acum. Se uita încruntat la ea, copleșit de un sentiment crescând de îngrijorare.

– Ei bine, asta da întoarcere acasă, bălmăji el, dându-i un cârlionț auriu de pe obraz.

– Ar trebui să vii o dată la o sărbătoare în sânul familiei Matteson, replică ea zâmbind slab, în ciuda vocii nesigure. Ai putea crede că ai ajuns la nebuni.

De dragul ei, Grey se chinui să zâmbească, deși nu prea îi venea. Era foarte îngrijorat și nu prea îi venea să o lase aici, știind că în doar câteva ore – poate zile, dacă le surâdea norocul – veștile despre copil aveau să se răspândească prin Londra. Casa nu era deloc securizată, căci avea cercevele vechi și broaște ușor de deschis, iar din personal făceau parte oameni ca Jensen, care era prea bătrân și corpolent pentru a opri pe cineva. Deși Thomas se simțea mai bine, nu era îndeajuns de întremat cât să îi apere pe Emily și pe copil.

Pe chip i se întipări o expresie încruntată.

– Ai și alte rude în Londra, un alt loc unde să stai?

Ea scutură din cap.

– O să fiu în regulă aici. Îi strânse degetele. S-au terminat surprizele. Nu așa am vrut să le spun despre copil, dar ce e mai rău s-a terminat, acum că știu toți. Și vreau să fiu aproape de Thomas.

Ea nu-i înțelesese corect motivul îngrijorării, dar Grey nu o lămuri, căci nu voia să o supere și mai mult. Se decise în schimb să pună oameni de pază ca să țină casa sub supraveghere, așa că se supuse dorinței ei și încuviință.

– Thomas are nevoie tine.

Ochii ei străluciră.

– Și eu am nevoie de *tine*, Grey.

Cuvintele rostite cu blândețe îl sfâșiară, iar o rană i se deschise în piept în timp ce se uita la chipul ei superb și vedea teama paralizantă care se citea din nou în ochii ei de culoarea safirului. Detesta frica și nu voia să o mai vadă niciodată în ochii ei. Dar ce putea face? Dacă o părăsea... I se opri inima. *Dacă* o părăsea... Atunci știu ce avea de făcut, iar decizia îl izbi cu forța unui fulger.

– Puștoaico, ți-am spus că vă voi proteja mereu pe tine și pe copil, îi zise el încetișor, dar ferm. Nu se putu abține să nu îi mângâie obrazul în încercarea de a-i aduce alinare chiar în timp ce i se punea un nod de emoție în gât. Și exact asta vreau să fac.

– Grey, vreau să schimbăm două vorbe, îl strigă Thomas din prag, uitându-se pe hol. *Acum*, te rog!

Încuviințând din cap, Grey se ridică și îi strânse mâna lui Emily în chip de consolare.

– Emily, nu mai ești singură.

Nu ajunsese bine la ușă, când mama ei năvăli înăuntru. Privirea plină de reproș pe care i-o aruncă pentru că îl găsise în dormitor îl surprinse o clipă, dar apoi se uită peste capul femeii către Thomas, care îi zise pe mutește „Cu plăcere". Slavă cerului că Thomas era de partea lui, altfel mama ei ar fi intrat și l-ar fi găsit stând pe pat cu fiica ei și mângâind-o pe obraz. Iar viața din armată nu îl pregătise niciodată pentru o asemenea bătălie.

– Maior Grey, îi spuse pe un ton repezit, un gentleman...

– ... Nu are ce căuta în dormitorul unei lady. Slavă cerului că sunteți aici, Excelență.

Făcu o plecăciune, sperând să afișeze un zâmbet recunoscător și ușurat.

– Tocmai plecam să vă caut. În spatele ei îl vedea pe Thomas dându-și ochii peste cap. Lady Emily are nevoie ca mama ei să-i poarte de grijă, mai ales în această perioadă delicată.

Aceste cuvinte o bulversară pe femeie, care clipea nedumerită, nesigură dacă să continue cu critica sau să îi mulțumească pentru grijă.

– Ei bine... da, bâigui ea. Da, desigur. Se opri și zise fără tragere de inimă: Sunt convinsă că Thomas ți-a mulțumit că ai adus-o pe Emily teafără la noi. A... apreciem tot ce ai făcut.

Mai multă recunoștință nu avea cum să primească de la ea.

– A fost plăcerea mea, Excelență.

Se uită apoi la Emily. Chiar și de la distanță, îi vedea lacrimile din ochi, iar durerea îi sfâșie din nou pieptul. Despărțirea era inevitabilă, dar el avea să se întoarcă. Unul din lucrurile pe care și le dorea tare mult era să nu o mai vadă niciodată plângând.

Făcu o plecăciune respectuoasă ducesei și una mai adâncă lui Emily, își luă rămas-bun și plecă repede din cameră, fiecare pas trădând o hotărâre fermă.

– Unde te duci? îl întrebă Thomas, luându-se după el, cu mâna proptită în șoldul rănit.

– Să fac pregătiri, îi răspunse el, oprindu-se în capul scărilor să se uite spre camera ei. M-am răzgândit.

Thomas scutură din cap mâhnit.

– Dacă pleci în Spania și o lași așa cum e acum...

– Nu, îl corectă Grey cu o hotărâre nețărmurită. Vreau să mă însor cu ea.

– Când te-am întrebat mai devreme... Scutură din cap. Părinții mei nu vor fi de acord, și știi bine. Și mai ales dacă o să aibă un băiat.

Răsuflă obosit, căci nu-și dorea acea ceartă. Dar nu avea de ales.

– Nu o pot apăra altfel.

– Să o aperi? Thomas se încruntă. De ce...

– Thomas, am permisiunea *ta* să mă însor cu ea? îl întrebă cu un aer solemn.

Emily avea peste douăzeci și unu de ani și nu avea nevoie de permisiunea nimănui, dar părerea lui Thomas conta. Foarte mult.

Thomas se uită lung la el o clipă, de parcă cel mai bun prieten al său își pierduse mințile, apoi zâmbi larg.

– Bine ai venit în familie!

– Mulțumesc, răsuflă el ușurat, punându-și mâna puțin pe umărul lui Thomas. Dar nu-i spune nimic lui Emily deocamdată. Vreau să fac totul ca la carte. Se uită la trepte. Mă întorc mâine cu un inel și cu un buchet de flori, ca să o cer așa cum se cuvine.

– Și adu niște săruri, ca să își revină ai mei din leșin, zise Thomas mâhnit în spatele lui.

Grey se prefăcu a nu auzi. Avea să se ocupe de părinții ei mai târziu. Acum singura lui grijă era să o apere pe Emily. Și avea să o protejeze. Cu prețul vieții.

Capitolul 11

– Vrei niște ceai, Emily?

Neauzind-o pe mama ei din cauza gândurilor negre, Emily se tot plimba agitată prin salon și se opri doar atât cât să tragă perdeaua subțire care oprea soarele după-amiezii și să arunce o privire pe fereastra mare la intrare – nimic. Nici un cal priponit. Nici o trăsură. Nici urmă de Grey.

Simțindu-se din ce în ce mai agitată, se întoarse și începu să traverseze încăperea, frecându-și mâinile. Chiar și după ce se agitase toată noaptea în pat, tot nu putea să stea locului și să se odihnească. Era prea supărată din cauza morții lui Dunwich, și îi lipsise căldura protectoare a brațelor lui Grey în jurul ei în timp ce dormea. Nimic nu-i alina grijile și agitația. Nici cartea pe care încercase să o citească, nici statul în grădină, nici caietul de schițe și creioanele – și cu siguranță nici scrisoarea pe care tatăl ei insistase ca ea să o scrie către Comisia pentru Privilegii, prin care să anunțe că era însărcinată; scrisoare pe care o dusese chiar tatăl ei în acea după-amiază. Până a doua zi toată Londra avea să știe că purta în pântece moștenitorul familiei Dunwich. Și, Doamne sfinte, ce avea să facă pe urmă ca să protejeze copilul?

Acesta era motivul pentru care se plimba agitată prin cameră. Nu... nu se plimba, ci mai degrabă se muta de la o fereastră la alta și înapoi, pentru că, fiind așa confuză și deznădăjduită, nu ar fi reușit să meargă drept nici dacă viața i-ar fi depins de asta.

Pendula bătu, și ea tresări. Inima îi bătea în ton cu bătăile pendulei... unul, doi, trei, patru... Simți cum o lasă inima. Era cinci și nici urmă de Grey. Cu siguranță ar fi trebuit să se întoarcă pentru

a vedea cum trecuse ea de acea noapte și dacă se simțea mai bine. Sau măcar să îi spună pe unde era Yardley, știind cât de mult însemna femeia aceea pentru ea. Sau dacă începuse să cerceteze împrejurările morții lui Andrew și incendierea de la Snowden. Dar... nimic.

Mama ei ținea întinsă o ceașcă de ceai în timp ce se apropie de ea, încruntându-se îngrijorată, și încercă din nou.

– Ai vrea niște ceai, draga mea?

Emily flutură din mână și începu iar să se plimbe agitată prin încăpere, ducându-și degetul mare la gură ca să își muște unghia.

Și Thomas lipsea în după-amiaza aceasta, de parcă o evita, ceea ce o durea mai mult decât voia să recunoască. Îi spusese despre moartea lui Andrew și despre incendiu când îi zisese și tatălui ei, în acea dimineață. Măcar expresia uimită de pe chipul fratelui său dăduse de înțeles că era îngrijorat și că nu avea impresia că ea mințea, deși cu siguranță o credea un pic nebună. Chiar dacă voia să nu spună adevărul, Thomas era cel care o învățase cum să mintă, iar acum era convinsă că nici o minciună nu avea cum să treacă de el. Ceea ce avea să îngreuneze lucrurile când avea să îi spună în cele din urmă adevărul despre căsătoria ei și cum ajunsese să rămână însărcinată, după cum o îndemnase Grey să facă.

Dar nu putea. Nu încă. Nu cu toate câte avea pe cap. Acum nu se putea gândi decât la siguranța copilului ei... Și de ce oare nu era Grey aici?

Cu un oftat răbdător, dar îndârjit, mama ei se ridică și îi întinse ceașca direct în față, în timp ce Emily dădea din nou roată încăperii, făcând-o să tresară de uluială.

– Emily, ceaiul tău!

De data aceasta nu mai era o rugăminte.

– Da, mamă. Oftă și se așeză pe canapeaua cu dungi aurii în fața mamei sale și acceptă ceașca. Mama ei era bine intenționată, asigurându-se că bea măcar atât, dar ei nu îi trebuia nimic. De fapt, nu avusese deloc poftă de mâncare de când plecase de la han, cu o zi în urmă. Mâncase puțin la prânz, și asta mai degrabă pentru că nu voia să o jignească pe bucătăreasă, care se arătase îngrijorată că Emily nu avea poftă de mâncare după ce dăduse înapoi micul dejun neatins și urcase să întrebe ce se întâmpla. Faptul

că acum avea în față o tavă plină cu biscuiți cu scorțișoară făcuți special pentru ea îi dădea de înțeles lui Emily că bucătăreasa nu o crezuse când insistase că se simțea bine. I se umeziră ochii gândindu-se la generozitatea și la grija pe care le manifestau oamenii din casă față de ea, deși lipsise doi ani..

– Draga mea, trebuie să mănânci, mai ales acum, când crești. Mama ei îi întinse o farfurie mică cu sendvișuri cu castraveți – erau preferatele ei –, iar Emily își simți ochii împăienjeniți de lacrimi fiindcă bucătăreasa își amintise un detaliu atât de nesemnificativ. În vocea mamei ei se ghicea o vagă îngrijorare în timp ce adăugă: Știu că încă ești obosită din cauza drumului, dar trebuie să te gândești la sănătatea copilului tău.

La sănătatea lui? Pe Emily aproape o pufni râsul. Aproape numai la asta se gândise în ultimele cinci luni. O, mama ei chiar își făcea sincer griji pentru ea, dar ironia era supărătoare – aceeași femeie pe care o neliniștea acum soarta nepotului ei nenăscut își izgonise propria fiică din pricina unui sărut prostesc.

Emily întinse mâna peste sendvișuri ca să ia un biscuit care să-i ofere un strop de alinare, întrucât nu avea poftă. Se auzi un zgomot din stradă. Se ridică așa repede, că aproape vărsă ceaiul, însă speranțele ei se năruiră când auzi refrenul cântat al vânzătorului de haine vechi.

Se puse din nou pe canapea și duse ceașca la buze.

Mama ei trase adânc aer în piept și o întrebă pe un ton scăzut:

– Maiorul Grey știe că îl iubești?

Înclină surprinsă ceașca și vărsă ceai pe covorul turcesc.

– Poftim? zise ea pe un ton pițigăiat.

– Maiorul Grey, repetă mama ei oftând îndurerată, ce o făcea pe Emily să se simtă chiar mai stânjenită din pricina faptului că tocmai mama ei era cea care aducea acest subiect în discuție. Ești îndrăgostită de el, și probabil ai fost de când aveai șaisprezece ani și l-ai văzut mergând călare spre Ivy Glen în uniforma lui stacojie. Cu un zâmbet slab și melancolic, mama ei scutură din cap de parcă știa cum era să îți bată inima tare după un tânăr ofițer, așa cum i se întâmplase lui Emily cu multă vreme în urmă cu Grey.

O tânără lady ar trebui să fie oarbă ca să nu i se pară fermecătoare o asemenea priveliște.

Inima lui Emily îi bubuia în piept. Doamne, cum de era posibil ca mama ei să știe ce simțea pentru Grey? Străduindu-se să reacționeze cumpătat, ca să poată nega, puse la loc ceașca pe farfurioară, însă mâinile tremurânde și clinchetul slab al porțelanului o dădeau de gol.

– Dar nu-i nimic mai mult, draga mea, o asigură mama ei cu fermitate, și totuși cu afecțiune. Doar o priveliște fermecătoare, atâta tot. Iar o lady trebuie să-și amintească mereu să privească dincolo de uniformă, la omul din spatele ei.

Obrajii lui Emily se înroșiră. O, văzuse cu siguranță omul din spatele uniformei! Puse ceaiul deoparte înainte să mai verse din el.

– Mamă, maiorul Grey e un bărbat de ispravă, îl apără ea.

Nu avea rost să încerce să își ascundă simțămintele.

– Da, judecând după aparențe, maiorul Grey e un bărbat de încredere. O umbră de tristețe îi întunecă fața în timp ce adăugă: Reputația pe care o are cu femeile lasă mult de dorit, iar eu mi-aș fi dorit ca fiul meu să se fi întovărășit cu alt gen de oameni.

Se uită în ochii mamei sale, iar Emily o privi lung fără să scoată o vorbă. Era un soi de compliment, bine camuflat, ce e drept, dar totuși un compliment... la adresa lui Grey. Doamne, nu ar fi fost mai surprinsă nici dacă mama ei i-ar fi spus că porcii pot zbura!

– Și, din ce am văzut cu ochii mei, continuă mama ei fără tragere de inimă, pronunțând cu grijă fiecare cuvânt de parcă o durea să recunoască, îi este devotat lui Thomas, iar loialitatea pentru această familie și pentru patrie este neîndoielnică.

Acesta chiar era un compliment! Însă faptul că era rostit de mama ei nu îi alina nesiguranța pe care o simțea. Nu când știa cât de puțin îl plăceau părinții pe Grey și cât de fericiți l-ar alunga de la reședința Chatham dacă nu le-ar fi teamă că astfel l-ar putea pierde pe Thomas.

Mama ei duse ceașca la buze.

– Însă...

Iată! Se aștepta să existe și obiecții. Emily se pregăti pentru o ploaie de insulte la adresa lui Grey.

– E și ofițer de armată, și agent al Ministerului de Război.

Emily se strădui să își țină furia sub control.

– Știu foarte bine ce e, replică ea cu blândețe.

Și ce a fost... a fost minunat. Bun și grijuliu, protector și curajos, hotărât să-și facă o viață mai bună... Era tot ce și-ar putea dori de la un bărbat pe care-l strângea în brațe... și de la un soț, dacă îndrăznea să spere.

– Sunt însă conștientă și de defecte. „Și dispusă să le trec cu vederea." Așa că te rog să nu încerci să mă întorci împotriva lui.

Mama ei se îmblânzi, iar pe chip i se citea vina.

– Nu asta vreau, dar nu trebuie să uiți cine e. Lăsă ceașca pe farfuria pusă într-un echilibru precar pe genunchiul ei. Nu își ridică ochii din ceai în timp ce spuse: Indiferent ce rang va avea, nu va fi niciodată un gentleman.

Frustrarea și furia mocneau în Emily pentru că mama ei îl denigra pe bărbatul care le salvase viața atât ei, cât și copilului din pântece. Același bărbat bun și grijuliu care o făcuse să se simtă iubită și specială.

– De aceea nu-l puteți suferi tu și cu tata, pentru că asta credeți despre el? o întrebă fățiș. Nu e decât fiul unui fierar care a îndrăznit să vă sărute fiica?

– Da, nu-l suferim, recunoscu mama ei cu glas scăzut, însă cu sinceritate, iar ochii i se îmblânziră în timp ce se uita la ea. Dar nu pentru motivul la care te gândești tu.

– Pentru că l-ați prins sărutându-mă în grădină, o acuză Emily cu răceală. Își aminti ce îi spusese Grey la Snowden. N-a fost de-ajuns că m-ați pedepsit și m-ați trimis la școală? Pe el de ce-l mai pedepsiți?

Pe fața mamei sale se citea uluiala, și scutură din cap.

– Nu te-am trimis la școală ca să te pedepsim. În voce i se simțea tristețea. Am încercat să te salvăm cum știam noi mai bine.

– Să mă salvați? Întrebarea fu rostită pe un ton neîncrezător, iar Emily stătea cu gura căscată, surprinsă. Anii de singurătate și izolare, în care fusese tratată ca o străină de celelalte tinere domnișoare alături de care nu se simțea în largul ei, ducând dorul fratelui și casei atât de mult că plângea în fiecare noapte înainte

să adoarmă... Dacă asta era salvare, Doamne, atunci... De ce anume credeați că mă salvați?

Mama ei își lăsă umerii să se prăbușească, de parcă s-ar fi declarat învinsă.

– De bărbați tineri și arătoși în uniforme stacojii, îi răspunse cu tristețe. Se întinse după ceainic să își umple ceașca, deși nu o golise, de parcă trebuia să facă ceva cu mâinile și se agăța de alinarea de a-și turna ceai. Știi, tatăl meu a fost locotenent în India, și am văzut cu ochii mei cât de grea e viața în armată, atât pentru bărbați, cât și pentru femeile care se căsătoresc cu ei. Banii nu sunt niciodată de-ajuns, bărbații sunt trimiși Dumnezeu știe unde și nevoiți să ducă traiul indigenilor, iar teama că vor fi atacați și uciși planează necontenit asupra lor... Mai târziu, când m-am căsătorit cu tatăl tău, am trecut prin aceleași suferințe. Și nu am vrut asta pentru fiica mea.

– Dar... dar a fost doar un sărut! se răsti Emily, nevenindu-i să creadă.

– Și aș fi făcut orice ca să nu devină mai mult pentru oricare bărbat care nu era un gentleman. Nu ne făceam griji neapărat în privința lui Nathaniel Grey, ci a oricărui bărbat care te vedea ca pe un prilej de a avansa în societate. Scutură din cap și puse ceainicul jos, ținându-l cu mâna, cuprinsă de tristețe, de parcă își amintea propria copilărie vitregită din India și începuturile căsniciei. Voiam mai multe pentru tine decât viața pe care am avut-o ca soție a unui ofițer de armată care depinde de bunătatea rudelor pentru o rentă decentă.

– A fost o viață bună, protestă Emily, ridicându-se. Aveam o casă minunată la Ivy Glen.

– Mulțumită doar fratelui tatălui tău și nepotului, interveni ea pe un ton plin de amărăciune. Dacă nu erau buni la suflet și nu ne lăsau să stăm aici, ne-am fi înghesuit într-o cameră închiriată pe undeva și abia am fi avut bani să mâncăm sau să ne îmbrăcăm. Aproape toți banii au venit de la ei. Chiar și atunci îmi făceam mereu griji despre cum să plătesc datoria și mă simțeam rușinată ori de câte ori ceream bani și profund stânjenită să mă știu mereu îndatorată.

Emily se uită uluită la ea. Dar nu era... nu era posibil! Își aminti cât de minunată fusese copilăria la Ivy Glen... Dar își aminti și vizitele făcute de unchiul și de vărul ei, tensiunea care se așternea la casa de la țară și cât de agitată devenea mama ei. Însă nu avusese nici cea mai vagă idee despre acele împrejurări sau despre neliniștile mamei sale. Părinții ei avuseseră mereu grijă să păstreze aparențele, conștienți în fiecare clipă de rang și de relații. Presupusese că și ei voiau să avanseze în societate, să obțină poziții mai înalte decât cele în care se născuseră. Nici nu se gândise la vreo alternativă.

- Emily, am vrut să ai parte de o viață mai bună și, când am dat cu tatăl tău peste voi doi în grădină atunci... Mama ei o privi implorator. Ei bine, era limpede pentru mine că se putea să nu ai niciodată parte de acea viață. Așa că l-am rugat pe vărul tău să ne dea bani ca să te trimitem la școală. Mama ei trase adânc aer în piept și recunoscu: Aveai nevoie de o educație mai bună decât eram în stare să-ți oferim la Ivy Glen, o instruire potrivită pentru a deveni soția unui gentilom. Am sperat și că o să-ți faci prietene și că vei avea aceleași gusturi și standarde ca ele. Se opri. Mai ales în ceea ce privește pețitorii.

„Andrew." Înțelese deodată și se simți de parcă o plesnise cineva. De aceea insistaseră ca acea căsătorie să aibă loc, pentru că avuseseră convingerea că el urma să-i ofere o viață îndestulată. Un gentilom cu o rentă decentă și cu o proprietate mică la țară, cu rude dintr-o familie respectabilă, ba chiar și o legătură îndepărtată cu cineva cu rang... Crezuseră că norocul le surâsese când îi ceruse mâna. Nu era de mirare că nu luaseră bănuielile lui Thomas în serios... Andrew fusese tot ce visaseră vreodată pentru fiica lor.

Emily știa că nu le putea spune niciodată cât de nefericită fusese căsnicia ei, că bărbatul pe care îl consideraseră salvarea ei se dovedise a fi fix genul de vânător de averi de care încercaseră ei cu disperare să o apere. Grija și dragostea lor conduseseră spre ceva greșit, teribil de greșit! Dar o iubeau în felul lor.

- Iar acum e posibil să porți un marchiz în pântece, și toți bărbații tineri și arătoși vor încerca din nou să-ți intre în grații. Mama

ei puse ceaiul deoparte, de parcă și ea își pierduse pofta de mâncare. Adăugă încetișor: S-ar putea să te îndrăgostești din nou.

Nu era o posibilitate, se gândea Emily, ducându-și mâna la piept. Ci deja se întâmplase. Era îndrăgostită. De fapt, își pierduse inima cu cinci ani în urmă, și acum, că îl găsise pe Grey, își găsise și inima.

- Grey nu e ca acei bărbați, mamă. Nu vânează averi.

- Nici eu nu cred asta, zise mama ei încruntată.

Emily se simțea nedumerită.

- Atunci de ce...

- Știe că ești îndrăgostită de el? o întrebă din nou cu o blândețe și o grijă neașteptate, ce o lăsară cu răsuflarea tăiată.

Se îmbujoră la față și se uită în altă parte în timp ce mama ei o privea cu atenție, așteptând un răspuns.

- Nu, recunoscu ea șoptit. Nu i-am spus încă.

Glasul mamei se înmuie.

- Și te iubește?

Emily simți un junghi în piept. Nu avea puterea – și era și prea mândră – să admită că mama ei nu trebuia să își facă griji, că lui Grey nu îi păsa de ea, cel puțin nu așa cum își dorea ea. Așa că evită întrebarea.

- M-aș considera norocoasă dacă m-ar iubi. E erou de război și patriot, un bărbat care și-a croit un trai decent în ciuda sorții potrivnice. Mi-a salvat viața, adăugă ea, accentuând cuvintele.

Mama ei clătină tristă din cap.

- Emily, știi ce reputație are.

- De crai, la asta te referi, i-o tăie ea iritată.

De ce trebuia mama ei să îl discrediteze așa?

- Nu, nu asta, o corectă mama ei cu blândețe. E cunoscut drept un bărbat care tânjește după aventură și acțiune, care adoră să vâneze. Se opri, de parcă își căuta cuvintele. Îl cunosc bine pe maiorul Grey, dată fiind prietenia cu fratele tău, îi spuse ea cu duioșie, și nu ești prima femeie care a fost captivată de farmecul lui și nici prima care a vrut să se căsătorească cu el.

Emily simți o gelozie fierbinte. Desigur, era adevărat – dacă ea îl iubea pe Grey cu atâta înflăcărare, atunci cu siguranță și alte femei se îndrăgostiseră de el așa cum o făcuse și ea. Nici măcar

nu își putea închipui că exista vreo fată căreia să nu i se pară fermecător. Însă faptul că remarca asta venise de la mama ei îi frângea inima.

În ochii mamei ei se citi compasiunea.

– Și e greșit să-ți dorești să te căsătorești cu un bărbat ca el.

– Grey ar fi un soț și un tată minunat, protestă Emily, înfrânându-și lacrimile care îi înțepau ochii. De ce o chinuia mama ei în asemenea hal? Nu cred că pot spera la cineva mai bun.

– Sunt convinsă că ar fi, aprobă mama ei, fapt ce o surprinse pe Emily și o făcu să-și privească mama mută de uimire. Însă în ochii mamei se citea un amestec de regret și tristețe. Dar, scumpa mea fiică, ce te face să crezi că ai fi soția potrivită pentru el?

Emily clipi mirată. Din toate lucrurile pe care i le putea spune, nu se așteptase la asta! Inima încetă să-i mai bată, și scoase aerul rămas în plămâni într-o răsuflare îndurerată. „Pentru că îl iubesc. Pentru că i-am aflat secretele și el le-a aflat pe ale mele și tot ținem unul la altul. Pentru că ne potrivim de minune..." Dar nu zise nimic, căci, cu fiecare bătaie agitată a inimii sale, simțea că mama ei ar putea avea dreptate.

– Vă știu pe amândoi, poate chiar mai bine decât vă cunoașteți voi. Chiar dacă ai reuși să-i schimbi năravul și l-ai convinge să vă căsătoriți, chiar dacă ar fi acceptat de înalta societate... Mama ei se opri și se întunecă la față. Un bărbat ca el nu s-ar mulțumi niciodată să ducă o viață respectabilă în societatea engleză, și tu n-ai fi fericită cu nimic altceva.

– Nu-i adevărat, zise Emily în șoaptă, dar, în timp ce vorbea, lacrimile îi înțepau ochii.

Uitându-se cu milă la ea, mama ei își împreună mâinile în poală și clătină ușor din cap.

– Ți l-ai închipui să renunțe la libertate, să lase în urmă aventura, bătăliile și urmărirea dușmanilor ca să ducă o viață așezată, să aibă copii, să iasă la serate și să stea într-un conac la țară? Ar lua-o razna în două săptămâni.

Emily își coborî privirea și începu să tremure. „Nu." Grey nu era așa. Poate se considera un vânător aflat la granița dintre două lumi, dar cunoștea lumea bună, avantajele ei și s-ar integra la fel de bine ca oricare gentilom. O știa cu certitudine! Își făcuse

singur rău în trecut cultivându-și această reputație de crai și de străin, dar cu siguranță putea lăsa astea în urmă. Sau nu?

– Am cunoscut în India bărbați ca el, cu apetit pentru aventură, continuă mama ei încetișor. Nu le plăcea să ducă o viață așezată, iar maiorul Grey e la fel. Văd asta de câte ori mă uit la el.

Emily își mută privirea, în timp ce nesiguranța o copleși amestecându-se cu durerea cruntă din vintre. Și ea remarcase asta la el.

– Pentru un bărbat ca el, zise mama ei cu blândețe, în timp ce se ridica și se apropia încet de ea, chiar și cea mai bună căsnicie ar fi... ei bine, ca atunci când pui un leu în cușcă.

„Un leu în cușcă." Emily simți o durere sfâșietoare în piept în timp ce închise ochii și se chinui să ignore durerea provocată de cuvintele mamei ei. Pentru că avea dreptate. Grey prețuia libertatea mai mult decât orice pe lume. Doamne, chiar așa îi și spusese! Libertatea de a-și făuri propria viața, de a intra și de a ieși din cele două lumi după bunul-plac... de a accepta un post nou în Spania.

– Cu timpul, o asigură mama ei, punându-și mâna pe brațul lui Emily și strângându-i-l ușor, va regreta că a ales o soție în locul Ministerului de Război, și, indiferent cât te iubește acum, dragostea se va transforma în dispreț.

– Niciodată n-ar...

Însă Emily se îndoia de propriile vorbe chiar în timp ce le rostea. În ochii mamei se citea mila. Întinse mâna să îi dea o buclă rebelă pe după ureche – același gest matern pe care-l făcea și când erau la Ivy Glen, iar Emily era o fetiță cu părul prins în cosițe.

– Te rog să înțelegi. Nu-ți spun lucrurile astea ca să te rănesc, draga mea, ci ca să nu te alegi cu inima frântă.

Aerul îi ieși zbuciumat din plămâni. O, era prea târziu pentru asta! Deja o copleșeau durerea și sentimentul de pierdere.

Se auzi un scârțâit la ușă, și Jensen intră.

– Excelență... Făcu o plecăciune înspre ducesă, apoi se întoarse spre Emily și încuviință din cap. A venit maiorul Grey, pentru Lady Emily, doamnă.

Ducându-și mâna la piept ca să încetinească bătăile violente ale inimii, Emily inspiră profund în încercarea de-a găsi puterea

și hotărârea de a da ochii cu el. Se tot plimbase prin cameră și sperase că avea să vină la ea, dar acum, că el era aici, simți fiori reci de groază.

Majordomul se opri, așteptând un răspuns. Cum femeia nu zise nimic, el o întrebă cu blândețe?

– Ce să-i spun, doamnă?

Ezită pentru prima oară când venea vorba despre Grey. Apoi trase adânc aer în piept și răspunse agitată:

– Îl conduci, te rog, sus pe maior?

– Da, doamnă.

Jensen încuviință din cap și se retrase.

– Vă las să vorbiți, zise mama ei cu seriozitate. Dar nu uita ce ți-am zis. Mi s-ar frânge inima să te văd rănită.

Mama ei o sărută ușor pe obraz, apoi se retrase în liniște.

Odată ce mama ei plecă, Emily se uită tăcută la mâinile sale pe care nu le putea opri din tremurat.

Se întoarse și începu iar să se plimbe prin încăpere, de data aceasta disperată să se adune înainte ca Grey să-i vadă tulburarea întipărită pe chip și durerea din inima-i frântă. Mama ei avea dreptate. Nu era genul de bărbat care să tolereze o căsătorie normală, lucru de care era conștientă. De aceea el nu îi făcuse nici o promisiune de viitor sau orice alt fel de angajament în afară de a o aduce la Londra, de aceea nici măcar nu adusese vorba despre căsnicie. O, ce prostuță fusese! În timp ce ea se îndrăgostea, el își făcea planuri să se mute în Spania.

Chiar dacă se răzgândea și decidea că o voia... „Un leu în cușcă." Închise ochii, căci nu putea îndura adevărul dureros. Mama ei avea dreptate; lui Grey îi plăcea să acționeze și să se bucure de o viață plină de aventuri și de posibilitatea unui viitor mai bun. Iar ea nu ar fi făcut decât să îi răpească șansa.

Și ce s-ar alege de ea dacă el ar ajunge să o disprețuiască pentru asta? Știa ce groaznic era să fie căsătorită cu un bărbat care își detesta soția, care o învinovățea pentru că îi transformase viața în ceva ce nu își dorise niciodată... Care avea să o părăsească. O, Doamne, nu ar mai fi suportat să treacă din nou prin așa ceva! Și nu cu Grey, dintre toți bărbații. Singurul bărbat pe care îl iubise și pe care avea să-l iubească de-a pururi.

– Emily!

Vocea lui profundă o făcu să se înfioare. Deschise ochii și îl observă intrând cu pași măsurați. Când îl văzu, i se tăie răsuflarea. Era îmbrăcat la patru ace în acea după-amiază, cu o jiletcă maronie din mătase, pantaloni arămii și cu un sacou negru extrem de fin, făcându-i de râs pe tipii spilcuiți de teapa lui Beau Brummel, întrecându-i categoric pe toți, cu părul lui auriu și cu chipul arătos. Majordomul se chinuise ore întregi cu eșarfa, cu bărbieritul și cu lustruitul cizmelor. O mai fermecase și în trecut, chiar și pe jumătate gol și cu barbă de două zile. Dar acum... Doamne, nu era pregătită! Părea un adevărat gentilom, nu un orfan, așa cum îi hărăzise soarta.

Însă, când îi zâmbi, în privire i se citi o afecțiune profundă, ce-i făcu inima s-o ia la goană, spunându-i că trecutul lui nu însemna nimic. Conta doar viitorul. Și ea avea să facă orice era necesar pentru a se asigura că lucrurile aveau să stea întocmai așa.

Chiar dacă însemna un viitor fără ea.

Grey se holbă la ea, nereușind să își dezlipească privirea. Toată noaptea se foise prin cameră, tot gândindu-se și exersând ce să-i spună. Acum, că sosise clipa, nu își mai amintea nici un afurisit de cuvânt. Agitația îi era sporită de inima care îi duduia în piept, de palmele ce îi transpiraseră atât de tare, că nici nu îndrăznise să își dea jos mănușile, precum și de greutatea cutiei cu inelul din buzunarul de la piept, care îi amintea că viața lui urma să se schimbe pentru totdeauna. Și nu îl ajuta nici că Emily stătea pur și simplu în capătul îndepărtat al încăperii, fără a schița vreun gest care să îi dea de înțeles că ar fi vrut să vină într-un suflet la el așa cum sperase. Se încruntă, simțind o vagă urmă de nesiguranță.

– Emily! Păși înainte. Ești bine?

– Da.

Dar, în loc să vină în brațele lui, așa cum își dorea, se îndepărtă.

El încremeni. Îl copleși panica. Nu, nu era bine. Deloc.

Ea își feri privirea în timp ce mai făcea un pas îndărăt, și Grey văzu că îi tremurau mâinile, înainte să și le ascundă în poalele rochiei. Era agitată, temătoare... „Fir-ar să fie!“ Își încleștă furios

maxilarul. Dacă Thomas îi spusese despre intenția lui de a-i cere mâna, avea să îl bată măr, în ciuda rănii.

Cum ea se dădu iar în spate în clipa când el mai făcu un pas, Grey se opri. Se uită lung la ea. Uimirea înlocui imediat furia. Oare o judecase greșit? După cum se agățase cu o zi în urmă de el când fusese nevoit să plece, de parcă acea despărțire i-ar fi frânt inima, fusese sigur că ținea la el. Însă nu îndrăznea să spere că îl iubea. Ar fi prea ușor acum, iar soarta nu fusese niciodată de partea sa. Dar atitudinea ei, de parcă ar fi vrut să fugă din încăpere – și de el – dacă ar fi reușit să se apropie de ușă...

– A vorbit Thomas cu tine? o întrebă cu jumătate de gură, căci nu știa dacă să fie mânios pe Thomas sau îngrijorat în privința ei.

Ea clătină din cap.

– Nu i-am zis nimic despre căsnicie, răspunse cu glas stins și cu privirea ațintită în jos. De parcă nu avea curajul să se uite la el. Am zis că mai bine aștept câteva zile, dat fiind că a trecut prin multe.

El strânse din dinți.

– Nu la asta mă refeream.

– Ah, începu ea, tot neavând curajul să îl privească. Te referi la...

Da. Grey simțea cum îi creștea furia în piept, chiar sub cutia cu inelul.

– Sigur că nu, zise ea repezit, roșind rușinată. Dar cred că bănuiește ce s-a întâmplat între noi.

Grey se uită cu gura căscată la ea. Credea că se referea la drumul de la Yorkshire. Nu știa nimic despre cererea în căsătorie, nu-i spusese Thomas nimic... Așa că de ce naiba se purta atât de ciudat?

Apoi își ridică încet privirea, și Grey o auzi icnind înfundat când îi văzu vânătaia urâtă de la ochi. Rămase cu gura căscată în timp ce zise pe nerăsuflate:

– Dar *tu* ai discutat cu el.

– Da.

Își mușcă buza de jos, iar grija ei pentru el îi încălzi sufletul.

– Te-a lovit.

– O, *da!*

Ridică trist dintr-o sprânceană.

– Îmi pare tare rău.

Cu îngrijorarea întunecându-i chipul, întinse o mână tremurătoare ca să îi atingă vânătaia de pe chip, apoi se opri deodată și se trase înapoi. De parcă se pierduse cu firea. Sau îi era frică să nu se ardă. Ea își drese glasul și își coborî din nou privirea, dar nu înainte ca el să-i vadă durerea din ochi. Și vinovăția. Vocea sâcâitoare din cap care îi spunea că se comporta ciudat deveni mai puternică.

– L-ai văzut azi? Își tot mișca mâna prin fustă ca să nu o mai întindă spre el. Sunt sigură că își va cere iertare.

El trase adânc aer în piept, decis să ignore ce o supăra – momentan – și să o ceară de soție. Și, odată ce se asigura că avea un loc în viața ei, urma să o ducă departe de locul acesta și de orice o neliniștea atât de mult... departe de suferință.

– Nu am venit ca să mă văd cu Thomas. Stomacul i se făcuse ghem de atâta tensiune. Doamne sfinte... era pe cale să îi ceară mâna, ceva ce nu crezuse că avea să facă vreodată. Am venit la tine.

– A, da? Se strădui să aibă un ton relaxat, dar nu prea îi ieșea la cum stătea așa agitată, tremurătoare și palidă. Sunt bine. Am dormit, am mâncat din bucatele delicioase ale bucătăresei și m-am înzdrăvenit.

El își miji ochii, iar uimirea și agitația i se prefăcură în iritație. Mințea. Din nou.

– Ai avut dreptate. Se chinui să zâmbească. Locul meu e aici, acasă, cu familia.

Măiculiță, dar ce mai mințea! Dar de ce?

Făcu încet un pas spre ea, ostoindu-și frustrarea din ce în ce mai mare.

– Ieri am luat o hotărâre, îi zise el cu calm, în ciuda pulsului rapid, și am vrut să vorbesc cu tine.

Ea se retrase în spatele unui scaun, punând piesa de mobilier între ei de parcă îi era teamă că s-ar putea năpusti asupra ei. Grey zâmbi, știind că exista această posibilitate.

– Mă bucur că ai venit. Însă în vocea ei tremurătoare nu se simțea nici o urmă de fericire că îl vedea. N-am avut până acum prilejul să îți mulțumesc cum se cuvine pentru...

– Emily, o întrerupse el pe un ton scăzut. Nu ne mai jucăm. Căsătorește-te cu mine!

Ea se uită cu ochii mari la el, iar în adâncimile albastre se ghicea o emoție pură care îi tăie răsuflarea. Preț de o clipă, nu făcu altceva decât să îl privească, cu buzele puțin depărtate, nevenindu-i să creadă, respirând sacadat... Apoi începu să tremure atât de tare, că Grey se temu ca nu care cumva să se prăbușească la podea.

– Draga mea, stai jos! Reuși dintr-un singur pas să vină lângă ea și să o ia de braț ca să o ajute să se așeze pe scaun. Apoi îngenunche lângă ea și îi luă ambele mâini într-ale lui. Doamne, cum mai tremura. Îi zâmbi larg, îi duse mâinile tremurătoare la buze și le sărută. Te-am surprins, nu-i așa?

– Mai mult decât crezi, îi zise ea atât de încet, încât abia o auzi.

El chicoti. Ochii ei străluceau, iar el simți o strângere de inimă când îi văzu lacrimile. Măcar de data aceasta erau lacrimi de fericire. Se uita neîncrezătoare la el.

– De ce? Rosti cuvintele aproape fără suflare, din cauza surprizei. De ce ai vrea să te însori cu mine?

El se căută în buzunarul sacoului – Doamne, acum lui îi tremurau mâinile! – și scoase cutia cu inelul.

– Am jurat să vă apăr pe tine și pe copil, și exact asta vreau să fac.

Rămase complet nemișcată și tăcută în timp ce el deschise cutia și îi puse pe deget inelul cu safire și diamante pe care îl cumpărase pentru că piatra avea aceeași culoare ca a ochilor ei. Mâna ei tremura și mai mult în timp ce se uita la inel, de parcă nu îi venea să creadă că era aievea.

– Căsătorește-te cu mine, puștoaico, repetă el, rostind cuvintele cu greu în timp ce i se punea un nod în gât. Fă un bărbat cinstit din mine.

În loc să râdă la așa o tachinare, cum se așteptase el, ea clătină din cap foarte serioasă.

– Dar... dar plecai în Spania... promovarea...

– O să refuz. Chiar și acum îl sfâșia această decizie. La asta aspirase de când fugise de la orfelinat, la zece ani, și se chinuise și îndurase atâtea ca să aibă o viață mai bună. Dar știa că făcea o alegere bună. Pentru că acum o avea pe Emily. Ai avut dreptate, puștoaico. Nu te pot apăra din Spania.

Ce naiba, nu putea să o apere nici din partea cealaltă a zonei Mayfair. Și de aceea trebuia să se însoare cu ea, ca să o aibă aproape, cu tot cu copil.

– Acesta e motivul? șopti ea, tot uitându-se la inelul de pe deget. Vrei să te însori cu mine doar ca să mă aperi?

Zâmbetul lui păli.

– Cred că-i un motiv al naibii de bun. Oare chiar se așteptase la dragoste? Cu o noapte în urmă nu exersase și discursul prin care îi spunea că o iubea. Abia se obișnuise cu ideea de însurătoare. Dacă mai punea și dragostea la socoteală... Doamne sfinte! Însă trase aer adânc în piept, îl ținu acolo și recunoscu:

– Emily, te...

– Nu! Clătină din cap și își scoase inelul de pe mână cu degetele tremurându-i atât de tare, încât el se întreba dacă nu cumva avea să-l scape pe jos. I-l dădu înapoi. Nu pot, Grey. Nu mă căsătoresc cu tine!

Grey simți un cuțit în inimă auzind cuvintele ei. Se uită lung la ea fără răsuflare, complet uluit. Cât timp fuseseră împreună, văzuse cât de mult ținea la el... Era sigur! Nici o femeie nu putea să mimeze afecțiunea cu care îl atingea, vulnerabilitatea când i se dăruise atât de deschis sau pasiunea când obținuse plăcere de la el. Cu două zile în urmă, în vreme ce stătea în patul cald după repriza lor de amor, micuța obraznică își dorise să se mărite cu el, fusese sigur.

Dar acum...

– Emily.

În numele ei rostit în șoaptă se ghiceau o durere și o nesiguranță fără margini.

Își puse mâna peste a ei în timp ce îi lipea inelul de piept, ca să îi țină degetele înfășurate în jurul lui. Pentru că, dacă i-l dădea înapoi... Doamne! Fiecare bătaie a inimii părea un dangăt de clopot funebru. Refuzul îl uluise la fel de mult cum o uluise

pe ea propunerea lui. Și îl nedumerea. Lumea se cutremura în jurul lui și nu mai știa nimic.

Clătină din cap, căci nu voia să creadă....

– Nu vrei să fii cu mine?

Ea încremeni, însă minți în ciuda durerii covârșitoare din ochii ei și spuse:

– Nu, Grey... nu, nu vreau.

– De ce naiba nu? mârâi el. Era mânios... furios la culme... Cum să îl mintă tocmai acum? Iar furia mocnită se împletea cu durerea respingerii. Emily, țin la tine mai mult decât știi. Sunt dispus să-mi risc viața ca să vă apăr pe tine și pe copil.

Ea clătină din cap.

– Nu e...

– Atunci ce? vru el să știe.

Cum ea nu răspunse, el îi luă fața în mâna liberă. Închise ochii de parcă atingerea lui îi provoca suferință. Fu din nou copleșit de sentimentul îngrozitor că îi ținea ceva secret, ceva ce l-ar putea distruge.

– Puștoaico, ne simțim atât de bine împreună, murmură el, atingându-i buzele cu ale lui și simțind-o cum trage tremurător aer în piept. Atât, atât de bine... Și nu doar în dormitor, o știi foarte bine. O sărută din nou. Dacă nu mărturisea adevărul de bunăvoie, atunci avea să o seducă până când o să fie nevoită să spună tot, asediată de o ploaie de sărutări chinuitoare. O mușcă ușor de colțul gurii, iar cu limba trecu peste buzele ei strânse, pentru a o convinge să le depărteze. N-am mai întâlnit o femeie ca tine.

Când ea deschise șovăielnic gura, cedând în fața insistențelor lui Grey, își vârî cu blândețe limba înăuntru, crescând intimitatea sărutului până când ea se cutremură, până când mâna de pe piept nu îl mai respingea, ci se agăța de el. Îl copleși un fior victorios urmat de un val imens de ușurare. Oftă lung. Era a lui... în cele din urmă.

– Dacă știam acum cinci ani ce femeie vei deveni, îi șopti el în timp ce își trecea gura de-a lungul maxilarului ei până la ureche, nu te-aș fi lăsat să-mi scapi. Nici măcar atunci. Îi zâmbi în timp ce ea se cutremura, iar el îi lingea lobul urechii. Deși cariera

ar fi avut cu siguranță de suferit. Râse în sinea lui în timp ce îi luă lobul urechii între dinți și îl dezmierdă cu blândețe. Când ea tremură drept răspuns, Grey simți cum i se încălzește inima. Era căldura posesiei. N-aș mai fi devenit maior, pentru că mi-ai fi distras atenția.

Ea încremeni, iar trupul îi înghețǎ în timp ce își trăgea sufletul. Apoi se îndepărtă. El se întinse, urmând-o ca atras de un magnet, dar ea întoarse capul și îl împinse. Suficient de tare de data asta încât reuși să se retragă și să se ridice de pe scaun, mărind distanța dintre ei înainte ca el să întindă mâna uluit după ea.

Se uită la palmă, complet surprins. Simți o nouă rană în suflet și tresări de durere. Îi lăsase inelul în mână.

– Grey, te înșeli în privința noastră, îi zise ea, clătinând din cap cu putere. A fost minunat tot ce am trăit împreună. M-ai făcut să mă simt femeie, dorită..., recunoscu ea în șoaptă. M-ai făcut să mă simt specială.

Își miji ochii furios în timp ce vocea supărătoare din cap i se prefăcu într-un urlet. Nu erau motivele pentru care îl dorea, ci un raționament prin care își motiva refuzul.

– Dar nu mai suntem aceiași de acum cinci ani. Ai o carieră, planuri de viitor... Se înecă, și lui i se păru că aude un suspin în vocea ei. Facem parte din lumi diferite.

Inima ei se opri și, în acea scurtă clipă când crezu că moare, își dori cu ardoare să nu fi auzit bine. Cu siguranță nu voia să zică... Dar o făcuse. Nu era atât de prost să se mintă. Și, când inima începu să îi bată din nou, durerea resimțită îi tăie răsuflarea.

O cunoștea pe femeia asta mai bine ca oricine, însă nu o crezuse atât de crudă încât să îi spună așa ceva în față... Căldura dinăuntru dispăru imediat, fiind înlocuită de o rece amărăciune.

– Te rog să înțelegi că trebuie să mă gândesc la copilul meu acum. Își puse mâinile pe abdomen, însă nu își ridică privirea ca să o întâlnească pe a lui. Și, oricât de mult am ține unul la altul, indiferent dacă ne iubim... Simți un nou nod în gât în timp ce cuvintele se împotmoliră, alt suspin. Trase aer și să grăbi să isprăvească: Dacă ne căsătorim, nu ne poți apăra nici pe mine, nici pe copil de înalta societate. Nu mi se va oferi nici o oportunitate, oamenii vor șușoti și mă vor bârfi în față, nu voi mai fi bine

primită nicăieri în Mayfair... Li s-a întâmplat multor femei pentru lucruri mult mai insignifiante decât iu... apropierea dintre noi.

„Iubirea." Voise să spună iubirea. Pieptul îi ardea din cauza trădării și se simțea de parcă l-ar fi pălmuit.

Emily clătină din cap.

– Nu pot permite una ca asta, nu când viitorul copilului meu e atât de important.

Se uită cu asprime la ea.

– Așadar, asta e tot? întrebă cu ranchiună, cu pumnii încleștați pe lângă trup, ca să nu o zgâlțâie. Vrei să cred că refuzi să te măriți ca să valsezi la baluri?

Fața ei palidă se împurpură.

– Nu e ceva atât de neimportant cum faci să pară.

– Să te ia naiba! îi zise el încetișor.

Ea icni uluită.

– Grey!

– Să te ia naiba că mă minți din nou! O văzu tresărind la auzul cuvintelor lui... Ce bine! Merita să simtă durerea șfichiuitoare care îl copleșea. Chiar și acum, după toate prin câte am trecut împreună...

Ea înghiți în sec, iar el putu vedea chiar și de la depărtare mișcarea din gâtul ei.

– Nu, nu e cazul...

– Te cunosc foarte bine, puștoaico. Se îndreptă spre ea încet, mai degrabă ca să își țină furia în frâu decât de teamă că o va face să fugă din nou. Nu-ți pasă deloc de ce crede lumea bună.

Se uită la el tăcută, cu ochii împăienjeniți de lacrimi și cu gura deschisă... Era atât de limpede că minciuna îi fusese descoperită, dar ea tot se agăța cu disperare de ea. Însă lacrimile erau aievea și la fel și durerea ce se ascundea în spatele lor. Venise aici cu inelul de logodnă pentru că voia să o apere și să o facă să nu mai plângă, dar reușise să o facă el însuși să izbucnească în lacrimi. Dar nu voia să o lase fără apărare, chiar dacă trebuia să o ia pe sus și să meargă cu ea călare până la Gretna Green.

– De ce mă respingi... care e motivul adevărat? insistă el. Îi cuprinse fața în mâini ca să nu se poată trage. Ce vrei? Spune-mi și îți voi îndeplini orice dorință.

– Vreau să faci ce ai plănuit de multă vreme, zise ea printre buzele tremurânde, ce mi-ai zis că vei face din prima zi petrecută împreună în trăsură... Că mă vei iubi și mă vei părăsi.

Lui Grey i se frânse inima când văzu durerea de pe chipul ei. Când îi spusese acele lucruri, le crezuse. Dar ea îl schimbase, și acum el nu își mai dorea acea viață. Acum o voia pe ea.

– Nu te părăsesc, nu înțelegi? Nici acum, și niciodată!

– Vreau să te duci în Spania.

– Nu plec...

– Pleacă! exclamă ea cu lacrimile șiroindu-i pe față. Te rog să pleci!

Se simți copleșit de un val de durere amestecată cu furie și trădare. Iar îl mințea crunt, și să găsească o asemenea scuză...

– Nu plec nicăieri, îi zise el printre dinții încleștați.

Își ridică mâna să își șteargă lacrimile în timp ce șopti:

– Atunci, o voi face eu.

Fără să se uite în urmă, ieși grăbită din încăpere.

Grey trânti cu furie ușa din față a casei sale închiriate de la oraș, ceea ce îl făcu pe Hulston, omul lui, să se oprească brusc în hol în timp ce se chinuia să îi deschidă ușa.

– Domnule maior, v-ați întors, zise Hulston surprins și roșu la față, știind ce intenționa să facă Grey în acea după-amiază, căci făcuse eforturi să îl îmbrace. Și așa repede.

Bălmăjind mai multe înjurături, Grey își scoase haina, pălăria și mănușile pe care le trânti în brațele lui Hulston. Apoi puse și cutia cu inelul în vârf.

– Să te descotorosești de asta!

– Domnule? făcu Hulston uimit, neîndrăznind să ceară mai multe lămuriri.

– Și spune-i doamnei Smith să-și ia liber la noapte, îi porunci Grey, pășind furios spre scări. O să iau cina în oraș.

– Domnule, dar...

– Și apoi plănuiesc să-mi petrec restul nopții la club.

– La care club? Hulston se înroși și mai mult la față în timp ce ținea cutia cu inelul departe, într-o zadarnică încercare de a i-o înapoia.

– Oricare mă primește, mormăi el, iar adevărul era prea crud ca să fie amuzant.

– Domnule, dar...

Mai scoase o înjurătură care se referea de data asta la rudele lui Hulston.

– Nu-mi pasă ce faci cu inelul. Lasă-l naibii zălog și dă banii pe băutură și curve...

– Domnule maior, aveți un musafir care vă așteaptă, apucă Hulston să zică înainte ca Grey să îl întrerupă. I-am spus că vă întoarceți peste câteva ore, dar a insistat.

„La naiba!“ Ultimul lucru pe care voia să îl facă acum era să discute cu vreun musafir, mai ales dacă era de sex feminin. După ce se întâmplase în după-amiaza aceasta, nu avea deloc chef să aibă de-a face cu femei și nu voia decât să se îmbete până nu mai știa de el.

– Nu am timp de musafiri. Se îndreptă spre scări. Și poți să-i spui cui așteaptă că poate să-și ia umbrela și să și-o bage în...

– Nathaniel.

Vocea de femeie matură îl opri în timp ce făcea primul pas, iar piciorul plana acum deasupra treptei. Știa cine era înainte să se întoarcă.

– Lady Henley, zise el repezit, dar politicos, întorcându-se spre femeia care rămăsese în pragul salonului.

Ultima persoană pe care voia să o vadă acum era bătrâna severă din tinerețe. Emily îl trimisese în iad cu refuzul ei, iar diavolul apăruse acum în carne și oase.

Neavând de ales, își înghiți furia și coborî scările. Făcu o plecăciune bățoasă.

– Vicontesă.

Ea încuviință din cap ca o regină.

– Maior Grey.

El făcu semn spre salon. Fusese mereu inexplicabil de generoasă cu el, deși văduva severă era rareori generoasă cu cineva care nu făcea parte din familie. Nu avea să îi insulte generozitatea

și să îi ceară să plece, deși în acel moment ar fi preferat să se împuște decât să stea la taclale cu un musafir.

– Să-i spun lui Hulston să pună de un ceai...

– N-o să stau până vine ceaiul.

Îl scrută cu ochii ei bătrâni, dar ageri, și Grey avu impresia ciudată că îl măsura cu privirea. Ca pe un adversar înaintea unei lupte. Prea bine. Ar simți nevoia unei lupte, căci furia provocată de refuzul lui Emily îl ardea cu puterea unui fier înroșit.

Se întoarse cu ajutorul bastonului pe care el bănuia că bătrâna îl folosea mai mult ca armă decât la mers și se duse glonț în salon.

O urmă scrâșnind din dinți. Era ultima persoană pe care voia să o vadă acum... când nu își dorea decât să bea pe nerăsuflate o sticlă cu whisky.

Nu se așeză – se pare că nu voia să stea mult. Se opri în mijlocul încăperii, cu fața la el, lovind ritmic podeaua cu bastonul.

– Cărui prilej îi datorez această onoare, doamnă? întrebă el, deși vocea nu îi trăda nici un fel de plăcere în timp ce se chinuia să pună întrebarea, trecând direct la subiect.

Nu avea nimic de câștigat dacă încerca să facă acum conversație de complezență cu ea.

Ridică din sprâncene cu trufie. Vicontesa avusese mereu un aer intimidant, chiar și când o întâlnise prima oară, cu douăzeci de ani în urmă. Aerul ei imperial ursuz îi plăcuse cel mai mult, și foarte puțini oameni aveau aroganța – sau curajul – să o sfideze.

– Numele ți-a fost menționat la petrecerea lui Lady Agnes Sinclair.

Ei bine, era o minciună sfruntată. Lady Agnes Sinclair era o fată bătrână, sora răposatului conte St. James, mătușa contelui de acum, și, dacă se putea da crezare zvonurilor, favorită a lui Wellington. Nici unul nu s-ar fi gândit de două ori la unul ca Grey. Deși își putea închipui anumite prilejuri cu care să apară numele lui în cadrul unei întâlniri între femeile din lumea bună, cu siguranță nu era cazul la petrecerea lui Lady Agnes. Și cu siguranță nu într-o împrejurare în care să fie implicată Lady Henley.

– Da? Încercă să nu trădeze nici un fel de emoție, căci nu-l interesa ce spuseseră hoaștele alea la un ceai, dar se simți dator să întrebe, pentru că ea se aștepta să o facă: În ce împrejurare?

– O, doar bârfe.

Își flutură mâna înmănușată cu nonșalanță, ceea ce confirma minciuna și îl irita și mai tare.

Își încrucișă brațele la piept. Dumnezeu îi era martor că, dată fiind starea lui de spirit de acum, avea să sară la gâtul ei dacă nu afla curând motivul vizitei.

– Și?

– Îmi amintesc că ai muncit la grajduri în Henley Park. Voiam să te mai întâlnesc o dată, să văd cu ochii mei ce bărbat ai ajuns.

Altă minciună. Aflase, prin oamenii de la Ministerul de Război că bătrâna fusese cu ochii pe el de când plecase la Henley Park ca să ajungă în peninsulă. Tare ciudat! De ce ar veni Lady Henley la el acasă, ca apoi să ascundă motivul? Îi dăduse o slujbă când murise de foame și nu avea un acoperiș deasupra capului și mai târziu îl ajutase să intre la Primii Dragoni. Avea să-i fie mereu îndatorat. Dar asta nu însemna că avea încredere în ea. Sau că îi permitea să își bage nasul în viața lui.

Se cam săturase de femeile mincinoase din lumea bună. Buzele i se răsfrânseră într-un surâs sardonic în timp ce își întindea mâinile, delectându-i privirile.

– Milady, v-ați satisfăcut curiozitatea?

Ignorând sarcasmul lui, ea îi cercetă chipul cu luare-aminte.

– Te-a lovit cineva.

Grey își duse din reflex mâna la ochiul vânăt, care nu îl mai durea.

– Da.

– Sper că ai meritat-o.

El făcu o grimasă.

– Chiar da.

– Și ai întors favorul? vru ea să știe.

– Nu.

Pufni dezamăgită. El înclină capul, răbdarea ajungându-i cam la limită.

– Pe viitor, doamnă, vă voi încânta pocnind cu orice prilej un bărbat care nu e de acord cu mine.

– Ce impertinent ești, îl certă, însă simțea în chip ciudat că era de acord cu mânia lui. Își ridică bărbia, trase de mânecile rochiei de modă veche și schimbă repede subiectul: M-am bucurat să aud că ai fost făcut maior. Măcar atât putea să facă Arthur pentru tine.

– Arthur?

Doamne, ce enervantă era!

– Wellesley. Clipi, vizibil nedumerită că nu știa la cine se referea. Cine altcineva?

– Desigur, făcu el sec, de parcă toată lumea folosea numele de botez al lui Wellington.

– Și acum ești la Ministerul de Război.

Pe chip i se citea un amestec de mândrie amuzată care îl ului.

– Da, răspunse el precaut. „Pentru moment." Dacă Bathurst auzise de planul de a se însura cu Emily și de a nu mai pleca în Spania, probabil nu avea să mai stea acolo multă vreme. N-ar fi fost cireașa de pe tort? Fără soție *și* fără carieră.

– Ți-ai croit o viață bună pentru un grăjdar.

– Mulțumesc. „Cred..." Nu știa dacă să considere remarca ei un compliment sau o insultă. Și era prea frustrat ca să îi pese. Oftă enervat, nereușind să își mai înfrâneze nerăbdarea. Milady, de ce ați...

– Maior Grey. Îl pironi cu privirea ei glacială. Am înțeles că ai tot întrebat prin satul Trovesbury de familia dumitale.

El se îndreptă de spate. Deci acesta era motivul pentru care văduva îi făcuse o vizită.

Dar de ce îi păsa dacă le scrisese sergentului și bătrânului vicar de la parohie, cerându-le informații despre o femeie necăsătorită și însărcinată din urmă cu treizeci de ani? Sau că se obosise să se uite prin arhivele bisericii când fusese în Surrey, iarna trecută. Umblase după cai verzi pe pereți. Și nu era treaba ei. Fusese curios, atâta tot, apoi o lăsase baltă și nu își mai bătuse capul.

Până acum. Acum era mirat.

– De ce v-ar păsa...

- Nathaniel, trebuie să încetezi! Era un ordin? O rugăminte? Sau un avertisment? Nu își dădea seama din tonul sever și ciudat al vocii sau din hotărârea de pe fața ei ridată. N-ai ce să găsești.

El își miji ochii. Se săturase de femeile din lumea bună care îi dictau cum trebuia să fie viața lui.

- N-aveți de unde ști, izbucni el.

- Ba da. Am pus oameni să afle tot despre tine când ai venit prima oară la Henley Park, la fel cum am procedat cu toți servitorii. Una din sprâncenele cenușii i se înălță ușor. Tatăl tău n-a fost fierar. Ai fost lăsat pe pragul unei case parohiale când aveai doar câteva zile, iar vicarul te-a dat la orfelinat. Nimeni nu știe cum o cheamă pe mama ta și așa va rămâne.

Încercă să rămână impasibil, dar nu reușea să nu își încleșteze discret maxilarul și să nu încordeze pieptul în timp ce furia creștea în el. Știa... îi știa trecutul. Și bănuia că îi ascundea ceva.

- Lady Henley, se răsti el, dacă știți...

- Dă trecutul uitării, Nathaniel! Lasă lucrurile cum sunt. Își sprijini brațul în baston. Ți-ai croit o viață bună, mai bună decât speram. N-are rost să scoți la iveală durere și suferință.

„Mai bună decât speram..." Era complet nedumerit.

- De ce v-ar păsa, fir-ar să fie?

Femeia nici măcar nu clipi la auzul înjurăturii. În schimb, își ridică privirea indignată și, preț de o clipă, Grey văzu femeia puternică din tinerețe, femeia care se ocupase de Henley Park fără ajutorul soțului ei afemeiat și al fiului.

Femeia care îl făcea și pe cel mai impunător gentilom să tremure și probabil i-ar fi zis prințului regent „micuțul Georgie" dacă Maiestatea Sa ar fi intrat cumva în discuție. Rareori întâlnise un adversar mai redutabil.

Dar pierduse deja o bătălie pe ziua de azi cu o femeie puternică și nu mai voia să piardă încă una.

- Pentru că Henley Park *este* satul Trovesbury, îl anunță. Toți cei care locuiesc aici fie lucrează în casa mare, fie sunt arendași. Dacă pui întrebări, o să dai naștere la speculații, și nu voi tolera tot felul de zvonuri despre copii nelegitimi legate de Henley.

„Copii nelegitimi?" Se simți năpădit de furie. După minciuna lui Emily din această după-amiază cum că nu era îndeajuns

de bun pentru ea, nu mai accepta cu îngăduință să audă că își depășise condiția. Își miji ochii cu răceală.

– *Niciodată* n-am acordat...

– Permite-mi să fiu foarte explicită. Își ridică bărbia, iar în ochi i se citea severitatea. Nathaniel, mereu am ținut la tine și mereu am vrut ce e mai bine pentru tine, inclusiv să-mi folosesc influența ca să-ți fac viața mai ușoară.

Se uită urât la ea, neștiind ce să spună. Nu avea idee dacă trebuia să îi mulțumească sau să îi dea pe ușă afară fundul ei osos de aristocrată.

– Dar nu o să las pe nimeni să îmi terfelească numele familiei și reputația împrăștiind zvonuri. Nici măcar pe tine, Nathaniel.

– Dar nu împrăștii..., dădu el să rostească, printre dinții încleștați.

Ea lovi cu bastonul în podea.

– Numele de Henley este nepătat și intenționez să rămân așa până îmi dau ultima suflare! Se întoarse și ieși valvârtej din încăpere, oprindu-se în prag ca să-i arunce o ultimă privire și să îl avertizeze pentru ultima oară. Lasă trecutul în urmă și bucură-te de ce ai.

El o privi cu ură, auzind zgomotul făcut de baston în hol înspre ușa din față, pe care Hulston se grăbea să o deschidă.

Despre ce naiba fusese vorba? Lăsă să îi scape o înjurătură care ar fi făcut-o pe văduvă să o ia cu călduri. Una care îl făcu pe Hulston să icnească în hol.

Ieși vijelios din salon și urcă iute câte trei trepte deodată. La naiba cu aristocrații și cu aerele lor de sclifosiți! La naiba cu aroganța lor! Și de ce erau așa speciali, cu excepția faptului că erau scoși din pântecele mamei potrivite în ordinea corectă? Bogății și rang nemeritate. Complet nemeritate. Însă credeau că aveau dreptul de a trona deasupra altora, de a-i forța să facă numai ce vor ei. Desfăcu nasturii de la jiletcă, rupând doi în timp ce și-o dădea repede jos și apoi începu să se dezbrace de cămașă. Vicontesa fusese mereu generoasă cu el. Dar să fie al naibii dacă avea să permită el cuiva să dețină controlul asupra vieții lui, să îi spună ce putea sau nu putea face. Lucru valabil și pentru Emily.

Urma să se căsătorească cu el, iar el avea s-o apere. Nu îl interesa ce trebuia să facă pentru a o convinge, nici cât va dura; nu avea de gând să se dea bătut prea ușor.

Capitolul 12

Iunie 1816
Trei luni mai târziu

Reynard Crenshaw duse ceașca la buze.

– Să știți că m-au mirat evenimentele recente.

„Și pe mine", se gândi Emily cu răceală, ținându-și ceașca pe genunchi din care nu gustase, în timp ce stătea în fața lui în salonul de la reședința Chatham. Deși, ca să fie sinceră, era mai degrabă șocată și îngrozită. Chiar și acum, când era însărcinată în opt luni, nu se obișnuise cu ideea că ar putea fi mama unui marchiz.

De parcă îi citise gândurile fiicei sale îngrijorate, mama ei întinse mâna de-a lungul canapelei și o strânse de braț în chip de consolare.

Emily nu dorise să stea la ceai cu domnul Crenshaw, vărul de gradul doi al lui Andrew și acum presupusul moștenitor al marchizului de Dunwich. Ultimul lucru pe care voia să îl facă era să rememoreze din nou de clipele îngrozitoare petrecute la Snowden Hall sau să își aducă aminte în ce mare pericol erau ea și copilul, deși nu mai avuseseră loc atacuri de când sosise la Londra. Dar mama ei insistase, amintindu-i că avea nevoie de tot ajutorul și sprijinul familiei Crenshaw odată ce se năștea copilul, mai ales dacă era băiat.

Și totuși, bărbatul i se părea surprinzător de plăcut date fiind circumstanțele jenante.

– Sunt doar bancher, îi lămuri cu modestie, iar pe buze îi înflori un surâs autoironic. Totul mi se pare un pic copleșitor.

Emily nu se putu abține și zâmbi, pentru că și ea fusese oarecum copleșită. Și cu siguranță și el dusese un trai liniștit până

când fusese înștiințat, cu șapte luni în urmă, că Andrew Crenshaw murise și că întreaga sa viață urma să se schimbe pentru totdeauna, numai ca să i se spună apoi că un copil nenăscut stătea între el și moștenire.

– Așadar, reluă, sper să mă scuzați dacă mă arăt nedumerit sau nu pricep totul cum trebuie.

Mama ei zâmbi.

– Doar dacă ne iertați și dumneavoastră pe noi.

El râse pe înfundate la auzul vorbelor, iar Emily își dădu seama că îi plăcea de acest bărbat distins de aproape cincizeci de ani, cu păr alb la tâmple și cu un aer umil.

– Mă îndoiesc că va trebui să fac una ca asta, Excelență.

În ciuda unui viitor la fel de nesigur ca al lui Emily, nu îi lăsa impresia că era invidios pe ea și nici ea nu vedea nimic care să îi dea de bănuit că se făcea vinovat de moartea lui Andrew sau de atacul asupra ei și asupra lui Grey.

Însă pe Harold, fiul lui, nu îl putea citi la fel de ușor. Tânărul stătea tăcut într-un colț al încăperii și își petrecea timpul uitându-se pe fereastră. Plictisit.

Fiind singurul fiu, în ultimul an la Cambridge, Harold nu se hotărâse pe ce drum să o apuce. După ce mama ei îi pusese câteva întrebări la începutul ceaiului, ca să se simtă bine-venit, aflaseră că nu era interesat să intre în armată sau în rândurile preoțimii. Și nici nu părea încântat să devină bancher ca tatăl lui, deși aceasta părea singura alegere care îi mai rămânea dacă Reynard nu moștenea nimic.

Părea ursuz, distant și deloc încântat că trebuia să stea la ceai în loc să își petreacă ziua cu prietenii pe St. James Street, iar Emily se simți ușurată când se retrase într-o parte a camerei.

– Iar acum, Lady Emily... Reynard îi zâmbi cald și prietenos, făcând-o atentă la el și nu la fiul lui. Așteptăm să sosească copilul dumitale pe lume. Între timp, mă voi bucura să vă cunosc atât pe dumneavoastră, cât și pe familia dumneavoastră.

– Da, încuviință mama ei oftând ușurată și relaxându-se puțin la auzul acestor cuvinte. Până la urmă, nu avem motive să nu ne purtăm frumos, indiferent de ce va urma.

„Indiferent de ce va urma..." Mama ei se referea la contestarea moștenirii dacă Emily năștea un băiat. Chiar și acum își făcea griji în privința asigurării unui viitor fiicei sale. Emily se uită rușinată în altă parte...

Și îl văzu cu coada ochiului pe Harold, care o privea cu răceală. Apoi tânărul se uită iarăși pe fereastră, plictisit de conversație.

– Sunt de acord, excelență. Reynard puse ceașca deoparte. Lady Emily, vreau să vă asigur că nu voi depune la Comisia pentru Privilegii o petiție pentru rang dacă veți avea un fiu. Nu ar ieși nimic bun din asta.

– Cât de amabil din partea dumneavoastră. Mama ei se relaxă, vizibil încântată că nu avea să fie nevoită să ducă o bătălie. Nu-i așa, Emily?

– Da, încuviință fata, deși fu mai degrabă ușurată să afle că era măcar un lucru legat de nașterea copilului ei pentru care nu trebuia să-și facă griji; rangul și averea erau chestiuni care o interesau prea puțin. Sunteți foarte amabil.

Simți o furnicătură la ceafă. Ridică privirea și îl văzu pe Harold uitându-se la ea cu răceală. Și de data aceasta nu își întoarse privirea.

– Pe deasupra, Lady Emily, continuă Reynard, atrăgându-i din nou atenția, dacă veți naște o fetiță și moștenirea îmi va reveni mie, copila va avea parte de o rentă frumoasă, ca să ducă o viață îndestulată, voi plăti pentru a-i asigura o educație aleasă și în cele din urmă o zestre.

Emily clipi, mirată de bunătatea neașteptată a bărbatului.

– Ce generos sunteți, domnule Crenshaw!

– Într-adevăr, interveni mama ei, aproape la fel de surprinsă ca Emily.

– Dar... Emily se încruntă, observând de această dată cum privirea de gheață a lui Harold se fixase asupra tatălui său. De ce ați face una ca asta? Nu aveți nici o obligație.

– Dumneata și copilul sunteți familia noastră. Îi zâmbi cu blândețe. Acum, că a murit Andrew, familia dumitale ar trebuie să te ajute și mai mult.

– Vă mulțumesc, șopti ea, simțind cum i se pune un nod în gât de emoție.

Bărbatul se ridică.

– A sosit clipa ca eu și Harold să plecăm. Excelență, vă mulțumim pentru ceaiul minunat.

Reynard făcu o plecăciune către mama ei, apoi către Emily. La semnul făcut de tatăl lui, Harold se ridică și schiță o singură plecăciune scurtă în direcția ei, care i se păru lui Emily mai mult o batjocură decât un semn de politețe. Și dumneavoastră, Lady Emily, pentru o după-amiază încântătoare. Sper să ne vedem cât de curând.

Ridicându-se cu burta înainte, încercând să fie și grațioasă în același timp, Emily zâmbi sincer.

– De abia aștept.

– Să vă conduc, domnule Crenshaw? îl întrebă mama ei.

– Vă mulțumesc, Excelență, zise și îi oferi brațul.

Când cei doi bărbați și mama ei părăsiră salonul, Emily răsuflă ușurată că totul decursese bine și întinse mâna după clopoțel ca să îl cheme pe Jensen să strângă ceștile de ceai. Apoi începu să se plimbe agitată, cum făcea în ultima vreme, ducându-și mâna la burta rotundă. Se rotunjise tare mult în ultimele trei luni, după sosirea la Londra. Mica umflătură care abia se vedea la cinci luni chiar și când era goală înflorise acum. Nu... *a înflori* însemna ceva delicat, ca o floare. Ea era...

Doamne, se simțea mare cât casa!

Dar nu era, desigur, iar Yardley, care ajunsese în Londra la două zile după ea, remarca adesea că ar fi trebuit să fie de fapt mai mare. Că avea o burtă mică. Dar pentru Emily schimbările prin care trecea corpul, agitația și modificările bruște de dispoziție amplificau totul de o sută de ori pe măsură ce se apropia de naștere și pur și simplu nu se închipuia mai mare.

Oprindu-se din mers, se chinui să respire, încercând să își încetinească bătăile nebunești ale inimii. Se simțea sufocată. Probabil de aceea simțea dorința nebunească de a se mișca, pentru că măcar în acele clipe nu se simțea atât de copleșită de vestea nașterii, care se răspândise prin Londra ca un incendiu, și de o liotă de musafiri care voiau să vadă cu ochii lor dacă zvonurile erau adevărate. Doamne respectabile din înalta societate, filfizoni bătrâni și curioși, cârduri chicotitoare de fete tinere se năpustiseră asupra

ei ca un roi de lăcuste. Cele mai groaznice erau cunoștințele pe care nu le mai văzuse de ani buni care deodată voiau să lege noi prietenii strânse, dar în care ea nu avea deloc încredere. La urma urmei, Andrew îl cunoscuse pe cel care îl ucisese. Ucigașul putea fi în Londra acum cu ea, cineva care fusese invitat în casa ei. Nici nu îi plăcea să plece din casă în ultima vreme, iar asta nu făcea decât să-i sporească senzația de apăsare. Cu cât îi creștea burta, cu atât mai conștientă devenea de atenția pe care i-o acordau oamenii. Și se simțea mult mai vulnerabilă. Chiar și în timpul unei plimbări prin Hyde Park nu se simțea în siguranță dacă nu îl avea pe Thomas lângă ea, pentru că era în continuare îngrijorată că ar putea cineva încerca să îi facă rău copilului.

Apoi veniseră cei de la Comitetul pentru Privilegii pentru a analiza ei înșiși situația, așa că o duseseră în bibliotecă și o asaltaseră cu tot soiul de întrebări incomode și intime legate de copil, căsnicie, relații maritale... până când rușinea o copleșise. Thomas mai că îi dăduse afară din casă.

Slavă cerului că îl avea pe Thomas acolo. Ce s-ar fi făcut fără el? Deși se întreba adesea cine ajuta pe cine să își revină din chinurile îndurate în ultimele luni.

– Doamnă.

Jensen făcu o plecăciune în timp ce intră în cameră. Emily trase adânc aer în piept, își reveni repede și se forță să zâmbească de parcă nu avea nici o grijă pe lume.

– Da, Jensen.

– A venit poșta de după-amiază. Îi întinse o tavă de argint pe care era altă scrisoare, cu scrisul cunoscut al lui Grey. Simți un junghi de frustrare în inimă. De ce nu o lăsa afurisitul acela în pace? Nu se dusese în Spania, așa cum îi ceruse. O, nu... rămăsese aici în Londra, să-l ia naiba! Și refuzase să o lase în plata Domnului. Aproape în fiecare zi din ultimele trei luni îi trimisese flori și cadouri pe care ea i le înapoiase și scrisori la care nu voia să răspundă. Ba, mai rău, venea de câteva ori pe săptămână la reședința Chatham nu pentru Thomas, ci ca să întrebe de ea, doar ca să o constrângă să refuze să îl vadă. Era o dulce tortură, de parcă o putea face să se răzgândească insistând în asemenea hal. Singura concesie făcută era să păstreze un trandafir din fiecare buchet

înainte de a-l înapoia, știind că nu avea să observe mica amintire care lipsea din duzinile pe care i le trimitea.

Dar nu putea să îl vadă. Dacă îl vedea, l-ar fi implorat să o țină în brațe, și, dacă făcea asta....

Își atinse pieptul cu podul palmei. Doamne, cât mai suferea!

Chiar și în timpul călătoriei de la Yorkshire, în vreme ce stătea în brațele lui în acea primă noapte, știuse că trebuia să renunțe la el când ajungeau în Londra. Dar nu se gândise niciodată că durerea avea să fie cu adevărat îngrozitoare. Sau că avea să fie nevoită să îl alunge cu scuza aceea detestabilă cum că nu îl considera îndeajuns de bun pentru ea. Cât de departe de adevăr! Însă l-ar lăsa din toată inima să creadă ce era mai rău legat de ea și să își reverse furia asupra ei dacă asta însemna să îi asigure viitorul la care el visase.

Și, dată fiind alegerea, ar prefera ca Grey să o urască acum decât mai târziu, când și-ar fi dat seama că pierduse totul însurându-se cu ea.

– Doamnă? repetă Jensen cu blândețe.

Îngrijorarea îi întuneca fața.

– Mulțumesc, șopti ea. Trase cu hotărâre aer în piept, luă scrisoarea și o puse pe măsuța de ceai, căci nu avea puterea să o citească acum. Mai târziu, când se putea încuia în cameră unde putea plânge, așa cum făcuse și când le citise pe celelalte... Umerii i se lăsară de epuizare. Își frecă fruntea în timp ce o durere ascuțită îi pulsa în spatele ochilor.

– Sunteți bine, doamnă? întrebă Jensen încruntat. Să trimit după Yardley?

Ea zâmbi slab, emoționată de grija lui Jensen.

– Nu-i nevoie. Sunt doar puțin obosită.

Pe chipul lui se citea îngrijorarea, dar nu mai insistă.

– Aveți și un musafir, doamnă.

– Un musafir.

„Grey." Din nou. Simți un gol în stomac, iar oboseala i se amplifică până când că îi veni să plângă. Doamne, cât să mai suporte? Nu știa care din ei avea să reziste cel mai mult în această încleștare a voințelor în care se avântaseră. Oftă și dădu același ordin ca în fiecare zi în ultimele trei luni.

– Te rog să-i spui maiorului Grey că nu primesc oaspeți.

– Mă scuzați, doamnă, dar este Excelența Sa ducesa de Strathmore.

„Kate!“ Emily zâmbi. Pentru prima oară se înviora și nu mai simți așa o apăsare pe umeri.

– Te rog să o conduci aici.

Slujitorul încuviință din cap și părăsi încăperea.

Katherine Westover, ducesă de Strathmore, fusese prima care venise la reședința Chatham după ce Emily se întorsese la Londra. Deși Kate și Edward, soțul ei, veniseră pentru Thomas, ducesa roșcată cu zâmbet cuceritor și ochi verzi strălucitori o salutase călduros, iar ele două deveniseră prietene foarte bune. Evident că fusese de folos și faptul că ambele erau însărcinate. Kate era cu trei luni în urma lui Emily, dar se împrieteniseră datorită sarcinilor, și lui Emily i se păreau un dar de la Dumnezeu sfaturile legate de copii, prietenia și loialitatea ei. Și ajunsese să îl admire și pe duce. Din ziua când se îndrăgostise de soția lui, Edward o iubea nespus, iar Emily nu își putea înfrâna sentimentul supărător de invidie ori de câte ori îi vedea împreună. Își dorise același gen de căsnicie plină de iubire cu Grey, dar nu putea avea parte de așa ceva.

– Emily! Kate Westover intră în încăpere, fluturând din mână când îl văzu pe Jensen că încerca să o anunțe. O luă pe Emily de mâini și i le strânse cu căldură în timp ce se întindea să o sărute pe obraz, însă, când Emily se trase îndărăt, tânăra ducesă se încruntă. Te simți bine?

– Sunt bine, o asigură ea. Doar puțin obosită, atâta tot.

Dar, în ciuda asigurărilor, Kate tot era îngrijorată.

– Ar trebui să plec și să te las să te odihnești...

– Nu! Te rog să rămâi! Îi strânse mâinile lui Kate mai tare în timp ce o conducea spre canapea, de parcă voia să o împiedice astfel să plece. Kate nu avea idee cât de mult conta pentru Emily vizita ei. O discuție cu tine mă va binedispune mai mult ca orice.

– În regulă, fu de acord Kate, însă privirea nedumerită de pe chip îi spunea lui Emily că nu era convinsă. O să stau doar puțin.

– Da. Ușurată că o avea pe Kate să îi distragă atenția de la Grey, Emily îi oferi un zâmbet strălucitor. L-ai văzut pe Thomas

în după-amiaza asta? S-a recuperat aproape complet. Viața o să-i intre pe făgașul normal, sunt sigură.

Kate ezită, de parcă nu prea era de acord cu previziunea optimistă a lui Emily, dar încuviință.

– El și Edward s-au dus la călărit prin parc și ne-au lăsat pe noi aici să clevetim. Scoase un borcan mic din poșetă. L-am adus pentru tine. E o cremă pe bază de ierburi. Să te dai pe burtă de două ori pe zi, și o să ai pielea moale și fermă.

– Mulțumesc. Emily se uită la burta lui Kate, care începea să i se rotunjească, fiind de aproape două ori mai mare decât a ei la șase luni. Tu cum ești?

– Mă simt umflată și balonată, din cauza greții stau în cameră în fiecare dimineață până după prânz și sunt de două ori mai mare decât acum o lună. Un zâmbet strălucitor i se întinse pe chip în timp ce întinse mâna ca să se frece cu drag pe burtă. Și nu am fost niciodată mai fericită!

Emily o îmbrățișă, în ciuda sentimentului puternic de invidie din inimă. Kate îl avea pe Edward cu care să împartă fericirea acestui moment minunat din viața ei, dar Emily îl pierduse pe singurul bărbatul cu care voia să împartă momentul.

– Îi tot spun lui Edward că sigur am gemeni... fete! râse Kate, iar în priviri îi licărea o doză de răutate. Ar merita colonelul să fie înconjurat de o casă plină cu femei cărora să nu li se spună ce să facă.

Emily se chinui să zâmbească, deși era mâhnită în sufletul ei. Edward urma să fie un tată minunat, era sigură de asta. Dar copilul ei nu avea nici un tată, iar acest gând o întrista și o îngrijora peste măsură.

– Emily, îmi fac griji în privința ta!

Kate se încruntă îngrijorată, îi luă ambele mâini și i le așeză pe perna dintre ele. Emily clătină din cap, încercând din răsputeri să îi alunge grijile lui Kate.

– Chiar sunt bine, sincer. Știu că n-am burta mare, dar promit să mănânc mai mult. Bucătăreasa și Yardley se vor asigura de asta. Și o să mă pot odihni mai mult, pentru că refuz toate invitațiile în societate. Se forță să zâmbească. Cu excepția unei plimbări prin

parc, nu intenționez să fac altceva decât să mă odihnesc, să citesc și să înfulec biscuiți.

Însă Kate se încruntă și mai tare.

– Mă refeream la faptul că pari atât de... tristă.

La auzul acelor cuvinte, Emily își feri privirea. Ce prostuță era! Cât de stupid din partea ei să creadă că putea să o amăgească pe Kate să creadă că era fericită când în sufletul ei se simțea copleșită de durere.

Kate ezită, apoi spuse pe un ton scăzut:

– E din cauza maiorului Grey, nu?

Emily se uită cu ochii plini de lacrimi la Kate în timp ce inima îi bătea dureros de tare.

– Ce știi de Grey?

– Edward și Thomas vorbesc, o lămuri ea cu blândețe. Nu-i lăsa să te amăgească... bărbații ăștia sunt mai ceva ca niște cațe bârfitoare când se întâlnesc. În timp ce Emily făcea ochii mari de jenă, Kate îi strânse mâna într-un gest consolator. Doar își fac griji în privința ta și a lui Grey. Nu știu totul și chiar nu e treaba mea, dar... se pare că maiorul este extrem de deznădăjduit în ce te privește. Edward susține că nu l-a mai văzut niciodată pe Grey atât de aprins după o femeie. O privi cu blândețe. Și nu cred că e singurul care suferă.

Emily se uită la mâinile sale în timp ce o lacrimă i se prelingea pe obraz.

– O, Emily! Cu fața marcată de compasiune, Kate scoase o batistă din poșetă și i-o dădu. Dacă ești așa nefericită, de ce i-ai refuzat cererea în căsătorie?

Emily își tamponă ochii cu batista și se lansă în același discurs exersat pe care i-l oferise și lui Thomas.

– Pentru că de-abia acum îmi găsesc drumul în înalta societate, și, dacă mă căsătoresc eu el, totul ar fi zădărnicit. Nu vreau asta nici pentru mine, nici pentru copilul meu, mai ales dacă se va naște marchiz. Viața îi va fi îndeajuns de grea oricum. N-are nevoie și de alte probleme.

Ochii i se luminară de veselie, iar Kate îi zâmbi radios și se uită la burta ei.

– Crezi că o să ai băiat?

– Sunt sigură. Emily oftă îndurerată în timp ce bebelușul se mișca și simți o lovitură ascuțită în coaste. Doar un bărbat îi putea face atâtea probleme fără să se fi născut încă.

– Grey n-ar face nimic care să-ți provoace suferință, Emily, știi foarte bine. Ți-ar apăra copilul...

– Știu, șopti ea, ferindu-și din nou privirea. Nu îi era deloc mai ușor să o mintă pe Kate decât îi fusese în cazul lui Grey și al lui Thomas. Dar îl am pe Thomas acum. Nu mai am nevoie de protecția lui.

– Poate nu e doar protecție. Poate că... Grey te iubește.

Emily clătină din cap în timp ce simțea din nou o durere în piept din pricina suferinței. Grey își dorise să se însoare cu ea pentru că voia să o protejeze, datorită prieteniei cu Thomas, datorită momentelor intime din timpul călătoriei... Avea foarte multe motive, dar dragostea nu era unul dintre ele.

– Emily, trebuie să vorbești cu el, o îndemnă Kate. Mai dă-i o șansă.

Dar ce mai era de spus? Cunoștea sentimentul de pustiire și suferință care se făcea simțit când bărbatul după a cărui iubire tânjea ajungea să o deteste și nu mai voia să treacă niciodată prin așa ceva. Desigur, Grey ar pretinde că nu ar face niciodată una ca asta. Chiar credea că ar putea să renunțe la acea slujbă... Dar ea știa adevărul. Ce viitor puteau avea împreună odată ce Grey devenea conștient de cât de mult îi lipsea viața de burlac?

– Nu, zise ea cu fermitate, ștergându-și ultimele lacrimi. L-am refuzat. Nu mă mai răzgândesc.

Kate clătină din cap.

– Nu puteți continua așa. Nu e bine nici pentru el, dar nici pentru tine sau copil.

– De aia i-am zis să plece în Spania și să-și vadă de planurile lui. Dar enervantul ăla nu se urnise, lua-l-ar naiba! Și, atâta vreme cât stătea prin Londra, rana din inima ei era proaspătă și sensibilă. Pentru că îl iubea. Și asta nu avea să se schimbe.

Kate o strânse de mână.

– Hai să-l rog pe Edward să discute cu Grey...

– Nu, te rog! Kate încerca să ajute, iar Emily aprecia acest lucru, dar intervențiile ei ar înrăutăți lucrurile. Dacă Grey ar ști că te amesteci... Nu, Kate, nu vreau să te bag la mijloc.

– Bine, nu mă amestec, îi promise Kate fără tragere de inimă, deși, atunci când își mușcă buza, Emily ar fi putut să jure că părea... vinovată. Însă nici nu poți sta așa amărâtă. Vino cu mine la cumpărături în după-amiaza asta, o imploră ea cu un entuziasm exagerat, iar Emily știa că nu urmărea decât să-i facă ei pe plac. O să ne prindă bine o ieșire. Hai să mergem pe Bond Street să ne luăm o pălărie sau două. Sau șase!

Emily șovăi.

– Nu cred...

– Te rog! De ce să irosești o după-amiază splendidă stând înăuntru? Kate îi strânse mâinile cu îngrijorare. De dragul meu...

Emily încuviință cu un oftat.

O oră mai târziu, cele două femei mergeau braț la braț pe Bond Street, uitându-se la obiectele expuse în vitrină și admirând toate priveliștea și zgomotul de pe strada înțesată de lume. Emily trebuia să admită că era o idee minunată. Cu siguranță îi prindea bine să își mai dezmorțească picioarele, chiar dacă mergea mai mult legănat, iar aerul proaspăt și soarele o înveseliră.

În cei doi ani cât lipsise, uitase cât de amuzant era doar să te plimbi pe stradă și să arunci o privire prin vitrine ca să vezi noile materiale și moda, pantofii și cizmele din magazinul cizmarului, chiar și înșiruirea de borcane de la tutungerie. Și nimic din ce se vedea în vitrine nu se putea compara cu parada de filfizoni care se plimbau țanțoș cu hainele lor scumpe, cu jiletcile în culori vii și cu aroganța cu care zâmbeau superior lumii prin monoclurile lor.

Își înăbuși un chicot. Slavă cerului că Grey nu era ca ei!

– O, uită-te la asta! Kate îi arătă o bonetă din vitrina unei modiste. Penele de struț de un roșu-aprins și portocaliu se înălțau asemenea unor limbi de flăcări peste marginea purpurie a pălăriei decorate cu paiete aurii. Nu e interesantă?

– Ba da. Se uită șmecherește cu coada ochiului la draga ei prietenă. Dar te cunosc, Kate Westover, și nu-ți pasă deloc de pălării.

Kate îi zâmbi radioasă și o luă de braț, apoi începură să meargă din nou pe stradă.

– Așa e, o recunoscu ea, dar așa o pălărie... nu e doar o pălărie, ci o forță a naturii!

Emily râse. Aprecia tare mult încercările ei de a-i distrage atenția scoțând-o la cumpărături, pentru că funcționase până atunci. Astăzi se simțea mai bine decât în ultimele trei luni.

– Ar trebui să cumperi pălăria aia, o îndemnă Kate.

– Cine, eu? făcu ea șocată. Pălăria asta cu burta mea? Doamne, aș arăta ca un ou de struț sub penele din cuib!

– Emily, ești superbă, o certă Kate. Apoi adăugă cu blândețe: Și Grey te iubește așa cum ești.

Emily clătină cu tristețe din cap.

– Nu mi-a zis niciodată asta.

– Poate că nu. Însă, când l-am strâns cu ușa, nu a negat.

– Kate! Emily se opri icnind, umilită. N-ai făcut una ca asta!

– Am promis că nu mă amestec, recunoscu ducesa. Dar n-am zis că nu îl confrunt direct.

Emily oftă, dar se uită drept înainte, în ciuda durerii din piept provocată de dezamăgire ce creștea cu fiecare bătaie a inimii.

– De asta trebuie să mă agăț, că nu a negat că mă iubește?

Kate o strânse de braț.

– Emily, cu bărbații ăștia ai noștri... e ca și cum ar fi spus-o. Apoi adăugă mai blând: Pentru moment.

Mai merseră, iar Kate îi arătă diferite obiecte în vitrine, și Emily se prefăcea interesată, însă era tulburată, gândindu-se din nou la Grey.

– Uite! Kate îi arătă o vitrină, fiind pentru prima oară entuziasmată cu adevărat. Librăria. Hai să intrăm un pic, ce zici?

– Ți-am găsit slăbiciunea. Emily zâmbi atotcunoscătoare și o lăsă pe Kate să o ia înainte spre vitrina cu cărți.

– Sunt dependentă, oftă ea adânc. Un șoarece de bibliotecă, mai ales când vine vorba despre cărți de științe. Am devorat biblioteca de la Hartsfield Park iarna trecută. Se încruntă la cumpărătorii care treceau pe lângă ei și spuse încet: Sigur că Grey nu ar alege un asemenea magazin.

Emily se încruntă, simțind o furnicătură de avertisment în dosul genunchilor.

– Ce vrei să spui cu asta?

- Am promis că nu mă amestec, repetă ea, cu un surâs de încântare pe buze. N-am promis că nu pun la cale întâlniri care să vă constrângă să vorbiți.

- Nu cred!

Emily se uită la ea cu groază, căci își dădu seama de ce stăruise atâta Kate să meargă la cumpărături în această după-amiază.

Kate o privi cu severitate.

- Tot nu vrei să-l primești la reședința Chatham?

Emily dădu să răspundă, apoi închise gura. Nu putea să mintă.

- Așadar, n-am avut de ales, pentru binele amândurora. Și doar vorbiți, atâta tot. Orice s-ar întâmpla rămâne doar între voi doi. Kate vorbea pe un ton scăzut și secretos, de parcă era într-o misiune de spionaj pentru Ministerul de Război. Ne prefacem că ne uităm să cumpărăm, apoi dăm nas în nas cu Grey în fața unui magazin. Din moment ce e prieten bun cu Edward, va găsi o scuză să ne oprească să stăm de vorbă. Oricine se uită nu va da importanță întâlnirii. La momentul potrivit, o să observ o pălărie în vitrină, pantofi, funde – o carte, dacă am noroc – și o să mă îndepărtez să mă uit, suficient de departe ca voi doi să discutați fără să aud nimic. Oftă ca un romantic dezamăgit. Nu e ideal, dar e mai bine decât să te duc pe sus la reședința Strathmore și să risc să clevetească servitorii, așa că e cel mai bun aranjament pe care l-am putut pune la cale într-un timp atât de scurt.

- Pentru cineva care a promis că nu se amestecă, mormăi Emily sec, știind că nu avea de ales dacă nu cumva voia să o ia la sănătoasa până la trăsură și nu credea că putea să meargă îndeajuns de repede cât să scape, te pricepi destul de bine.

Kate nu râse, după cum se aștepta Emily, și nici nu-i aruncă o căutătură dușmănoasă, ci afișă o expresie plină de blândețe și de compasiune.

- Ești nefericită fără bărbatul ăla, Emily. Și cunosc sentimentul. Pentru că și eu sunt deznădăjduită fără Edward. Vreau doar să fii la fel de fericită ca mine.

Emily simți cum i se umezeau ochii datorită grijii pe care i-o purta prietena ei, așa că îi strânse mâna lui Kate. Încuviință din

cap, nereușind să mai spună ceva din cauza nodului din gât, și se uită în altă parte... iar inima i se opri.

Pe cealaltă parte a străzii, Grey venea relaxat spre ele. Era îmbrăcat neprotocolar, de parcă nu voia decât să călărească prin parc cu cizmele sale prăfuite și cu pantalonii din piele de căprioară, vesta cafenie și haina de călărie maro, însă ieșea în evidență printre filfizonii spilcuiți. Un șoim printre păuni. Trase de mănușile de călărie, singurul semn că era la fel de agitat ca Emily de întâlnirea aranjată.

Și nu arătase niciodată mai fermecător.

Emily îi dădu drumul brațului lui Kate și se apropie de stradă ca să îl vadă mai bine, deși era conștientă că, de fapt, ar fi trebuit să o ia la sănătoasa. Îi tremurau mâinile din cauza neliniștii care o copleși și care se intensifica pe măsura ce el se apropia. Doamne, ce avea să-i spună? Dar el ei? Inima îi duduia în timp ce se chinui să respire. Oare putea să depășească momentul fără să i se arunce în brațe ca o disperată?

Zâmbind nesigur, mai fericită să îl vadă din nou decât voia să recunoască, Emily se opri la marginea străzii și așteptă ca el să ridice ochii și să o vadă. Îl fixă cu privirea. Nu dădea nici un semn din care să reiasă că știa că era acolo, însă iuți pasul, aproape imperceptibil.

Sunetul asurzitor al copitelor care tropăiau se dezlănțui în spatele ei. Strigăte furioase de bărbați și țipete speriate de femei despicau aerul. Se întoarse...

O trăsură venea în goană spre ei pe stradă. Cocoțat pe scaunul de sus, vizitiul pocnea din bici fără milă, trimițând caii direct spre ea.

– Ferește-te, strigă. O împinse cu putere pe Kate din drum în timp ce trăsura se năpusti asupra lor. Ducesa se duse în spate împleticindu-se, evitând impactul cu doar câțiva centimetri.

Dar Emily era prea aproape. Roata îi prinse fustele în timp ce caii treceau pe lângă ea, învârtindu-i rochia în jurul osiei, făcând-o să-și piardă echilibrul. Se învârti, trasă spre roata care strivea totul în cale. Auzi urletul ieșindu-i din gâtlej în timp ce cădea, văzu pământul cum se apropia de ea și simți o durere ascuțită în timp ce se izbea de pavaj...

Apoi deodată se făcu liniște deplină.

Închise ochii. Se auziră țipete înăbușite și urlete prin ceața din mintea ei, iar durerea îi radia din corpul lovit. Apoi simți cum era mângâiată pe față și cum două brațe puternice o ridicară... Își auzi numele prin întuneric.

Deschise ochii o clipă cât să vadă expresia îngrozită a lui Grey.

Apoi leșină.

Capitolul 13

Nici o oră mai târziu, Grey urca într-un suflet treptele din față ale reședinței Chatham și ajungea în hol.

– Unde-i Lady Emily? îl întrebă pe Jensen, uitându-se peste umărul majordomului.

Jensen privi în sus pe scări.

– Domnule maior, dacă așteptați în salon, o să întreb dacă e...

– Pe naiba, i-o tăie, iar Jensen se făcu alb ca varul la față.

Emily era acolo, o știa bine. O pusese chiar el în trăsura Strathmore și dăduse ordine vizitiului să le aducă pe ea și pe ducesă direct aici, apoi îl trimisese pe paj să îl cheme pe doctorul Brandon. Nu intenționa să stea să aștepte o oră în salon ca pe urmă să fie expediat. Nu în după-amiaza asta.

Nu... Emily era acolo, Thomas, la fel. Și nu pleca până nu vorbea cu amândoi.

– Grey! Thomas cobora grăbit scările, apoi ridică dintr-o sprânceană auzind zgomotul pe care îl făcea Grey. Te rog să nu-l înspăimânți de moarte pe majordom!

– Unde-i Emily? stărui Grey îngrijorat. Cum se simte?

Thomas îl lăsă pe Jensen să plece încuviințând din cap, iar majordomul fu recunoscător să se facă nevăzut cât mai repede.

– Acum e sus cu Kate Westover și cu doctorul Brandon. Când Grey se duse spre trepte, Thomas îl înșfăcă de braț și îl opri. E bine. Hai să bem ceva amândoi!

– Nu vreau să beau nimic, ce naiba? zise el cu agresivitate, trăgându-și brațul.

Voia să o vadă pe Emily și să se asigure că era bine, să vadă dacă avea cumva nevoie de el. „Doamne!“ Inima îi bubuia de îngrijorare, astfel că fiecare bătaie era ca o lovitură de ciocan.

– Prea bine. Imperturbabil, Thomas îl împinse spre salon. Atunci beau eu mai mult.

În ciuda dorinței disperate de a o vedea pe Emily, Grey îl urmă fără tragere de inimă, știind că nu avea să fie primit sus dacă Thomas nu voia și că acesta se înzdrăvenise îndeajuns încât să se opună cu forța dacă încerca să se ducă sus fără acordul lui.

Thomas turnă whisky în două pahare și îi dădu unul, apoi se trânti pe canapea și își rezemă picioarele de măsuța de ceai. Grey se puse pe scaunul din fața lui.

– Emily e bine. E un pic zguduită și are vânătăi, dar atât, îl asigură Thomas pe un ton înțelegător. Trebuie să se odihnească, dar îi spun că ai trecut pe aici.

Grey luă o gură de whisky. Era bucuros că nu refuzase să bea până la urmă, mai ales acum, că era limpede că lui Thomas nici nu îi trecea prin minte să îl lase să se apropie de sora lui în după-amiaza asta.

– Ți-a spus ce s-a întâmplat?

– Ducesa mi-a zis că a avut loc un accident în timp ce mergeau la cumpărături. A fost o trăsură scăpată de sub control, iar Emily a căzut și a leșinat. Îl pironi pe Grey cu privirea peste buza paharului. Însă n-a fost un accident, nu?

– Nu, răspunse el grav, simțind că i se pune un nod în gât. Cineva a încercat să o ucidă.

Thomas nu schiță nici un gest, însă Grey simți că încremenise. Stătuse – și aproape murise – cu omul acesta și îl cunoștea mai bine decât oricine pe lume, cu excepția lui Emily, așa că știa ce era în inima lui, deși se străduia să-și ascundă sentimentele. Și îl simțea deopotrivă neîncrezător și furios la culme. Grey știa pentru că și el simțise la fel. Momentul când văzuse trăsura năpustindu-se asupra ei și apoi clipa în care roata o atinsese și ea căzuse la pământ, țipătul ei sfredelindu-i timpanele... Și nu putuse face

altceva decât să se uite neajutorat... Nu se mai simțise atât de neputincios în viața lui.

Se uită în jos la mâinile sale, care-i tremurau acum de-a dreptul violent, făcând băutura să se clatine în pahar.

– Ai avut dreptate în privința lui Andrew Crenshaw, îi zise Grey fără tragere de inimă. Emily ar fi trebuit să fie cea care-i spunea lui Thomas, însă vremea secretelor luase sfârșit. Individul era un ticălos, care a părăsit-o la o lună după nuntă, ca să îi risipească zestrea pe jocuri de noroc și pe târfe. Emily te-a mințit – pe noi toți – prefăcându-se că totul mergea bine în căsnicia ei.

Thomas se uită cu asprime la Grey. Fața i se întunecă în timp ce încerca să înțeleagă tot ce îi spunea Grey, toate secretele pe care Emily nu i le împărtășise. Cu toată stăpânirea de sine, Thomas nu reușea să nu pară trădat și rănit și să nu își frece agitat încheieturile, un obicei pe care îl avea de când fusese împușcat.

– Și tu crezi că poate Crenshaw a intrat într-o situație fără ieșire, că datora prea mulți bani sau că a trișat la cărți? îl întrebă Thomas pe un ton scăzut, cu maxilarul încleștat. Nu zise nimic despre lipsa de încredere a lui Emily față de el, dar Grey nici nu se aștepta să o facă. Nu înainte de-a vorbi cu Emily. Crezi că persoana vinovată vrea bani?

Grey clătină din cap.

– De ce să o atace pe Emily? Se uită în paharul cu whisky. Ea crede că ucigașul lui Crenshaw vrea să îi omoare copilul.

– Mi-a zis de incendiu, de împrejurările morții lui Andrew... Thomas scoase o înjurătură feroce, învinovățindu-se. Credeam că e cineva din gospodăria de la Snowden Hall. Credeam că va fi în siguranță la Londra.

– Și eu la fel. Se încruntă în timp ce se uita în continuare în pahar. Dar Yardley era singura care știa de copil, iar Emily are încredere deplină în ea. Chiar se oferise să o ajute pe Emily să fugă în Glasgow.

– Crezi că Reynard Crenshaw e de vină?

Se uită cu îndârjire la Thomas.

– Da.

Dar Thomas se încruntă.

– Reynard n-are nimic cu copilul. A spus deja că nu va contesta moștenirea dacă Emily naște un băiat. Se apleca, sprijinindu-și coatele pe genunchi. Nu știa nici că era însărcinată până nu a ajuns în Londra.

Grey simți frustrarea familiară urcându-i prin corp. O luaseră de la capăt, fără a avea răspunsuri, iar Emily era în continuare în pericol. Se ridică și începu să se învârtă prin încăpere, incapabil să mai stea locului și să nu facă nimic.

– Atunci cine?

Thomas clătină din cap tăcut în timp ce îl urmărea pe Grey cum se plimba agitat.

– Oricine ar fi, o să-l găsesc și o să-l opresc. L-am pus pe Hedley să-l cerceteze pe vizitiu și sper să primesc ceva informații de la oamenii mei din Yorkshire. Dar, chiar în timp ce spunea asta, se simți cuprins de o neputință frustrantă. Își petrecuse ultima oră cu Hedley interogând martori în legătură cu trăsura, însă toate informațiile se băteau cap în cap. La fel și toate pistele din Yorkshire. Între timp, oamenii mei o să o păzească. Dacă are dreptate, atunci tentativele de omor ar trebui să înceteze după ce naște. Dacă naște o fată, vor înceta întru totul.

– Dacă e băiat, zise Thomas grav, devine moștenitor. Însă ar fi prea evident dacă cineva ar încerca să-l ucidă ca să moștenească totul.

– Și dacă e cineva care vrea să-și recupereze banii de pe urma datoriilor făcute de Crenshaw – Grey se strădui să ridice nonșalant din umeri, încercând din răsputeri să ascundă furia pe care o simțea față de soțul ei mort –, atunci va plăti orice datorează cu ajutorul moștenirii și nu va mai exista nici un motiv să îi ucidă pe amândoi. Dumnezeu să îl ajute pe ticălos, pentru că Grey era în stare să-l omoare înainte ca Emily sau copilul ei să aibă de suferit. Nu vreau să fie singură nici o clipă până naște.

Deși, dacă femeia aia încăpățânată i-ar fi acceptat cererea în căsătorie, n-ar fi singură acum.

– O să mă asigur că e Yardley cu ea, zise Thomas.

Yardley, când ar fi trebuit să fie el, nu slujnica. Fu copleșit din nou de durerea respingerii.

– O să mai fac cercetări cu Hedley, îl informă pe Thomas în timp ce se duse spre ușă. Spune-i lui Emily că am trecut pe aici și că mă întorc. Se uită cu înverșunare la Thomas. Și de data asta nu va mai putea să mă evite.

– Să știi că unul mai slab s-ar fi dat bătut până acum.

– Emily nu merită un bărbat mai slab.

Grey se răsuci pe călcâie și ieși valvârtej.

– Draga mea, ai niște vânătăi urâte pe spate, dar nimic mai mult, îi zise doctorul Brandon lui Emily în timp ce o bătea liniștitor pe o mână.

Emily răsuflă ușurată. Se temuse pentru copil când își recăpătase cunoștința în trăsură, în timp ce Kate o ducea în goană înapoi la reședința Chatham. Accidentul era acum un pic mai mult decât o amintire încețoșată. Și o vânătaie pe fund care îi pulsa.

Lângă ea pe pat era Kate Westover, care își pusese brațul pe umerii lui Emily, strângând-o în chip de consolare.

– Alte răni nu are?

– Altceva nu văd. Doctorul ridică din sprâncenele albe și stufoase în timp ce se uita la Emily. Cred că spatele a avut cel mai mult de suferit în urma căzăturii.

Ea se strâmbă de durere și își frecă șoldul.

– Eu *știu* sigur.

– Și copilul? interveni o voce profundă din partea cealaltă a încăperii.

Emily se uită la Thomas, care se sprijinea de perete lângă ușa deschisă, cu brațele încrucișate la piept și cu privirea plecată. În ciuda durerii de șold, o cărase pe scări din trăsură și o pusese cu blândețe pe pat, plecând doar când Kate îl alungase ca doctorul să o poată consulta. Iar acum se întorsese la post, neclintit ca o stâncă.

Lui Emily i se puse un nod în gât când îi văzu expresia de pe chip – un amestec de îngrijorare și frică. Se uită cu luare-aminte la doctor.

– A fost rănit copilul?

– Din câte îmi dau seama, nu, îi asigură doctorul Brandon în timp ce își închidea servieta și o ridica de pe pat. Dar ar trebui să o supravegheați câteva zile.

– Mulțumim, doctore Brandon. Kate se dădu jos din pat zâmbind recunoscătoare și atinse brațul doctorului. Vă conduc.

Thomas încuviință din cap spre doctor, în timp ce Kate îl însoțea afară din încăpere, și închise ușa în urma lor, tot uitându-se la sora lui cum stătea pe pat sprijinită de perne.

– Emily, chiar ești bine?

Deși ar fi trebuit să se simtă mișcată de grija lui, acum se simțea pur și simplu nelalocul ei. Simți cum i se ridică părul de pe brațe și cum un val de tensiune crescândă se insinua între ei. Ceva se schimbase în cele câteva minute de absență.

– Da.

Se forță să încuviințeze din cap. El se opri o clipă înainte de a o informa solemn:

– Grey a trecut pe aici.

– Da? Își mușcă buza, în așteptare. Ce a vrut?

– Să te vadă, desigur.

Simți cum inima îi bate mai tare. Faptul că îl văzuse azi o tulburase mai mult decât accidentul.

– Mai e aici?

– Nu. Thomas se dezlipi de lângă ușă și veni încetișor spre ea. S-a dus să-l găsească pe vizitiu.

Simți că rămâne fără aer în timp ce emoția se transforma în frică.

– N-a fost un accident, nu?

– Nu, îi răspunse el repede.

O, Doamne, se întâmpla din nou! În timp ce își atingea fruntea cu podul palmei, simți teama cunoscută în piept, aceeași pe care Grey i-o spulberase când o ținuse în brațe.

– Cine l-a ucis pe Andrew și a dat foc casei... Crede... crede că vine după mine aici?

– Nu știm asta sigur, încercă el să o liniștească, dar expresia întunecată de pe chip îi spunea altceva. O să aflăm mai multe mai târziu. Nu trebuie să te îngrijorezi.

„Nu trebuie să te îngrijorezi?" Își înăbuși un hohot de râs. O, dar avea multe motive să se îngrijoreze. Însă încercă să pară curajoasă în fața fratelui ei, la fel cum făcea și el, și încuviință din cap.

El se așeză pe pat lângă ea, la fel cum făcuse și în copilărie, iar în ochi i se putu citi o emoție puternică.

– Dar Grey mi-a zis și ce s-a întâmplat cu căsnicia ta.

Emily se simți năpădită de un val de furie.

– Nu avea nici un drept să-ți spună...

– Puștoaico..., șopti el implorator, nereușind să își găsească vocea, în vreme ce trădarea și durerea i se citeau pe chip.

Complet devastată de durerea lui pentru amândoi, ochii i se umplură de lacrimi de regret.

– Îmi pare atât de rău, Thomas, zise ea cu voce gâtuită și aproape în șoaptă în timp ce emoțiile o copleșeau. Te rog... te rog să mă ierți!

Cu un suspin i se aruncă în brațe și se agăță de el în timp ce plângea, dând frâu liber durerii, vinii și regretelor pe care le ținuse încătușate. Îi fusese frică de acel moment, întrebându-se temătoare ce urma să creadă despre ea când avea în final să-i spună adevărul, cât de rușinată avea să fie să admită că se înșelase atât de mult în privința lui Andrew... dar nu simțea nici o urmă de reproș și nici un fel de învinovățire venind din partea lui. Ci doar iertare. O ținea strâns, legănând-o în brațe până când nu mai suspina, ci doar își trăgea ușor nasul. Când se opri cu totul din plâns, se retrase și o privi.

– Emily, te iubesc. Îi cuprinse fața în mâini. Aș face orice ca să te ajut, și o știi bine.

Ea încuviință, nereușind să vorbească din cauza emoțiilor ce se învălmășeau în ființa ei.

– Te poți baza mereu pe mine pentru ajutor, puștoaico, indiferent de ce se întâmplă. Se uită încruntat la ea și îi șterse ultimele lacrimi cu degetele mari. Să nu te mai ascunzi niciodată de mine. Nu aș rezista să te pierd de două ori. Se forță să zâmbească larg în timp ce se uita la burta ei mare. Sau să fiu ținut departe de o asemenea proeminență.

Ea îi zâmbi, și toate îndoielile se risipiră. Thomas era un frate minunat și avea să fie un unchi pe cinste.

– Vrei să simți copilul?

În priviri i se citea deodată panica.

– Nu... nu... eu... Adică vorbești serios?

Emily râse. Fratele ei curajos care dăduse bătălii de-a lungul peninsulei era reticent în această privință! Îi luă mâna și i-o puse pe burtă.

– Îl simți? Îi zâmbi iubitoare. Se mișcă.

El își ținu răsuflarea și își apăsă ușor palma de burta ei. Emily se uită la el, așteptând să simtă...

„Iată!" O mișcare înăuntrul ei, sub mâinile lor. El tresări, uitându-se la ea cu ochii mari. Senzația apăru din nou, și râse uimit.

– E minunat, murmură el, cu ochii strălucindu-i.

– Nu-i așa? șopti ea, uitându-se zâmbitoare la burtă.

În cele din urmă, visurile ei se îndeplineau. Avea să fie mamă și să aibă familia pe care și-o dorise mereu. Rezolvase problemele cu Thomas și cu părinții ei, împăcându-se cu trecutul și ajungând să îi înțeleagă mai bine decât o făcuse vreodată în viața ei. Și își reluase pasiunea de a desena și de a picta din nou, creând în ultimele săptămâni unele dintre cele mai bune planșe pe care le făcuse vreodată.

Singurul care lipsea era Grey.

Emily simți un junghi în inimă. Doamne, cât îi ducea dorul! Crezuse că putea trece peste tot și să își oblojească rănile sufletești, însă până nu îl văzuse, nu își dăduse seama cât de dor îi era de el. Iar Grey nu renunțase, nici măcar după trei luni de respingere. Poate... poate o iubea cu adevărat? Sau, dacă nu o iubea, cel puțin ținea la ea îndeajuns cât să nu ajungă să regrete însurătoarea dacă ea accepta cererea lui în căsătorie?

– Thomas? îl întrebă ea pe un ton scăzut, simțind îndoială.

Dacă Grey tot insista să o curteze, în ciuda respingerii continue... oare înțelesese greșit ce conta pentru el?

– Da?

Fratele ei era încă fascinat de mișcările copilului. Ea vorbi pe un ton scăzut:

– Ce ai face dacă ar trebui să renunți la slujba de la Ministerul de Război? Dacă nu ai mai putea spiona?

El râse în timp ce copilul lovea din nou.

– Viața mea ar lua sfârșit.

Reynard Crenshaw intră relaxat în salonul casei modeste din Holborn și îl salută pe vizitatorul neașteptat.

– Maior Grey, ce plăcere să vă cunosc!

– Asemenea.

Grey îi strânse mâna, impresionat imediat de aerul lui cordial. Deloc genul de bărbat dispus să comită o crimă.

– Însă sunt destul de surprins. Se încruntă uluit în timp ce îi făcea semn spre scaunele din fața căminului. Care e motivul vizitei dumneavoastră din această după-amiază.

Grey refuză invitația de a se așeza. Nu voia să stea mult și nici nu avea răbdarea de a face conversație de complezență. Nu când încă era agitat în privința lui Emily, făcându-și griji și simțindu-se al naibii de frustrat că nu reușise să o vadă.

– Azi a avut loc un accident în care a fost implicată Lady Emily.

– Un accident? repetă Crenshaw, ridicând din sprâncenele stufoase. A fost rănită?

– Nu a pățit nimic. Grey își miji ochii în timp ce se uita cu luare-aminte la reacția bărbatului, observând că părea cu adevărat mirat să audă veștile și sincer îngrijorat în privința lui Emily. Nu i se citea nici o urmă de vinovăție pe chip.

– Și copilul? îl întrebă el repede.

– Nici el n-a pățit nimic. Nici de data aceasta nu văzu vreo urmă de vinovăție, vreun licăr agitat în privire sau vreun mușchi care să i se încordeze pe față.

– Vă rog! Crenshaw îi arătă din nou scaunul și se așeză chiar el, părând profund îndurerat. Ce s-a întâmplat?

Fără tragere de inimă, Grey se supuse și se așeză, sprijinindu-se cu coatele pe genunchi în timp ce se apleca, prea agitat pentru a se relaxa.

– Cineva a încercat să o calce cu trăsura pe Bond Street. S-a dat la o parte în ultimul moment, dar a fost doborâtă la pământ.

Nu are decât niște vânătăi, slavă cerului. Însă inima îi bătea chiar și acum de teamă și de grijă pentru ea. Știa că așa avea să fie mereu. Grey se uită lung la Crenshaw. Dar ar fi putut fi ucisă.

- Ucisă? repetă el nevenindu-i să creadă.

- La fel ca soțul ei.

Crenshaw se făcu alb la față, iar buzele i se răsfrânseră. Părea complet uluit.

- Andrew. Crezi... crezi că a fost ucis?

Când Grey încuviință scurt din cap, Crenshaw închise gura. Dar furia la care se aștepta Grey nu întunecă fața bărbatului. În schimb, se uită la Grey cu o indignare solemnă.

- Și de asta ești aici, nu-i așa? Crezi că sunt vinovat.

- Aveai un motiv, îl acuză Grey. Andrew Crenshaw a fost ucis, și tu erai următorul care să moștenească Dunwich.

- Lucru de care am aflat abia la o lună după ce a murit Andrew, îl informă pe un ton iritat în care se ghicea surprinderea. Clătină din cap. Domnule maior, sunt bancher, nu ghicitor. Și nici asasin. N-am vrut să-l omor pe tânăr.

- Dar cineva da, mormăi Grey. Își încleștă mâinile ca să nu tremure în timp ce adăugă: Și acum o vrea pe Emily moartă.

Crenshaw se făcu și mai palid la față și se rezemă în scaun, copleșit de tot ce îi spusese Grey. Judecând după reacția sinceră și după groaza nedisimulată din priviri la gândul că cineva voia să îi facă rău lui Emily, Grey știa că acest bărbat nu era ucigașul lui Andrew Crenshaw și nici nu era în stare să lovească o femeie însărcinată. Simți o mare ușurare, deși frustrarea rămase. Ceea ce însemna că ajunsese în alt punct mort. „Fir-ar să fie!“

- Cine ar face ceva așa îngrozitor?

Crenshaw clătină uluit din cap.

- Nu știu. Dar, când avea să dea de ticălos, urma să îl facă să plătească pentru toată suferința pricinuită lui Emily, pentru fiecare lacrimă care cursese din ochii ei de culoarea safirului. Grey își cuprinse degetele și se aplecă. Speram că mă poți ajuta dumneata.

Crenshaw clătină uluit din cap.

- Avea dușmani Andrew Crenshaw – sau familia ta? Grey insista, nereușind să își înăbușe frustrarea crescândă. Ar fi vrut cineva să îl omoare pe el și pe copilul lui, ca să se răzbune?

– N-aș avea de unde să știu, răspunse el sincer, trecându-și o mână tremurătoare prin părul albit. Nu l-am mai văzut pe Andrew de ani buni, de când era la școală în Winchester, apoi am avut o singură întâlnire scurtă. Îi știam pe ceilalți veri din familie legați de marchizat, dar tata făcea parte din altă ramură. Nu eram importanți... pentru rang. Nu înțeleg de ce vreo rudă ar vrea să îi facă rău lui Andrew sau lui Lady Emily.

Grey simți un ghem în stomac. Dacă Crenshaw nu putea să îi dea un indiciu, nu mai avea piste de urmat. Dar nici în ruptul capului nu avea de gând să stea și să aștepte o altă tentativă de omor asupra lui Emily. Grey se ridică și îi întinse mâna.

– Îți mulțumesc pentru timpul acordat. Dacă-ți vine în minte ceva... ceva ce ar putea să ne aducă informații în plus... poți trimite un mesaj la reședința Chatham. Chesney știe cum să dea de mine.

– Desigur, domnule maior. Îl conduse pe Grey până la holul principal în care abia puteau sta cei doi și majordomul, care venise cu haina și cu pălăria lui Grey. Te rog să-i transmiți toate cele bune lui Lady Emily.

– Desigur. Grey se opri, nesigur dacă să îl jignească pe Crenshaw aducând vorba despre moștenire, însă Emily era convinsă că acesta era motivul pentru uciderea lui Andrew și pentru atacurile asupra ei. E convinsă că va avea un băiat.

Crenshaw se uită cu blândețe la Grey.

– Sper doar să se nască sănătos, domnule maior.

„Și eu..." Dacă se întâmpla ceva cu copilul, Emily nu avea să supraviețuiască. Se cutremură cu gândul la iubirea nețărmurită pe care i-o purta ea copilului, deși nu se născuse încă. Și avea să facă orice îi stătea în putere să se asigure că bebelușul îi ajungea teafăr în brațe.

– Chesney mi-a spus că nu intenționezi să contești moștenirea.

Bărbatul confirmă încuviințând din cap și zâmbind vag.

– N-am fost menit să fiu moștenitorul și nici nu ar fi fost cazul dacă soarta crudă nu ar fi decis altfel. Dacă are un băiat, așa să fie.

Recunoscător pentru mărinimia bărbatului, știind că asta îi mai ușura lui Emily din poveri în următoarele săptămâni, Grey se îmbrăcă.

– Lady Emily rămâne acasă până naște. Sunt sigur că i-ar plăcea să o vizitezi. Se opri, adăugând în ciuda nodului din gât: Familia înseamnă totul pentru ea.

– Desigur. Aș fi onorat să trec pe la ea. Crenshaw se opri întristat. Mă doare să o știu în pericol. Cum ar putea cineva să-i facă rău unei femei tinere atât de gingașe?

Grey își trase mănușile și răspunse pe un ton hotărât ce părea să nu fie nimic mai mult decât un mormăit scăzut:

– Intenționez să mă asigur că nimeni nu o să mai aibă prilejul.

De cealaltă parte a ușii care făcea legătura între camera de zi și salon, Harold Crenshaw își lipi urechea de gaură și ascultă discuția între tatăl lui și bărbatul care o adusese pe femeie din Yorkshire. Își strânse pumnii pe lângă corp. Așadar, stricata aia mică era convinsă că urma să aibă un băiat, nu? Un ticălos mic care să se pună între tatăl lui și rang, ca să îi fure dreptul la avere.

Ar fi trebuit să se ocupe de ea în Yorkshire, la fel cum făcuse și cu fanfaronul acela de soț al ei. Fusese așa ușor să îl omoare... mai că nici nu depusese pic de efort. Nu trebuise decât să se apropie de Crenshaw când călărea pe un câmp pustiu, să îl convingă să coboare de pe cal sub pretextul că al lui nu mai avea o potcoavă – pe care o smulsese el însuși cu câteva minute în urmă – și apoi, în timp ce Crenshaw era aplecat și cerceta copita, să ia o piatră și să îi sfarme capul. Îl lăsase unde căzuse.

Două luni mai târziu, aflase că era gravidă ca o cățea în călduri. Dar se consolase că urma să dispară din Glasgow odată ce burta i se mărea de la plod, că era prea speriată să *nu* fugă ca să își salveze viața.

Și ar fi trebuit să îi fie teamă. *Tare* teamă.

Soțul ei era mort, dar veștile despre copil nu ajunseseră în Londra. Nu știa nimeni. Tot ce trebuia să facă era să aștepte moartea bătrânului marchiz, pentru ca tatăl lui să devină moștenitor, iar iepuroaica speriată cu plodul nenăscut s-ar duce repede în Scoția, unde ar dispărea fără urmă. Trebuia doar să pună la cale

un accident, două o dată la câteva luni, ca să o țină îndeajuns de speriată pentru a rămâne ascunsă, și, în câțiva ani, chiar dacă făta un băiat, nimeni nu ar fi crezut că era copilul soțului ei dacă încerca să emită pretenții la titlu. Ar fi fost considerată o curvă pricopsită cu un copil din flori în urma unei relații cu altul, în timp ce soțul ei trăia la York, departe de ea.

Tatăl lui ar fi devenit marchiz și, după moartea acestuia, averea și titlul ar fi fost ale lui. Plănuise totul în detaliu... până când hoțul acela afurisit îl împușcase pe Chesney și maiorul fusese trimis să o aducă la Londra. Planul i se destrăma cu repeziciune și nu avea timp de pierdut. Ticăloasa trebuia să fete curând. O fetiță ar fi complet uitată, deși era mânios pe tatăl lui fiindcă promisese o rentă și zestre din banii care ar trebui să fie numai ai lui. Dar un fiu ar strica totul. Una era să omori un bebeluș încă în pântece, iar alta să îl ucizi după naștere, în condițiile în care și tatăl fusese omorât.

Nu... trebuia să se asigure că acel copil nu se năștea și singura soluție era să o ucidă pe mamă. Vizitiul pe care îl plătise să o calce în această după-amiază îi zădărnicise și ultimul prilej pentru un accident. Acum trebuia să ia situația în propriile mâini.

Trebuia să îi curme viața cu orice preț.

Capitolul 14

Nereușind să doarmă în acea noapte, Emily stătea în fotoliul din camera ei și se uita în cămin la focul care se stingea și la cărbunii care răspândeau doar o lumină slabă și chiar și mai puțină căldură. Casa din jurul ei era întunecată și tăcută, părinții ei dormeau în apartamente separate în cealaltă aripă și Thomas era în camera lui de la capătul holului. În afara casei, orașul era la fel de cufundat în tăcere, întunecat și nemișcat.

Se gândi tulburată la Grey. Era pe acolo pe undeva pe străzile întunecate luminate de felinare. Oare era și el treaz, prea chinuit pentru a se lăsa în mrejele somnului? Sau era ușurat acum

că Thomas avea să o protejeze și nu mai trebuia el să se obosească, dormind adânc fără să se gândească la ea? Sau, Doamne ferește, era acum în brațele altei femei? Una care nu îi cerea nimic, care nu avea să-i fure libertatea sau viitorul...

La fereastră se zări deodată o umbră.

Inima i se opri în piept. Ridică privirea în timp ce un fior rece de groază îi străbătea șira spinării. „O, Doamne!" Era cineva acolo.

Se ridică din fotoliu cu burta înainte cât putu de repede, apucă peria de pe măsuța de toaletă și o ținu ca pe un cuțit în timp ce canatul se cutremură și se deschise cu un scârțâit. O siluetă întunecată se strecură în camera ei. În timp ce intrusul se întoarse să închidă fereastra, ea ridică peria ca să o azvârle...

- Emily, eu sunt.

„Grey." Simți o durere în inimă pe de o parte fiindcă îl crezuse un intrus și pe de altă parte fiindcă era chiar *el*. Scutură peria în direcția lui.

- Nu trebuie să fii aici, zise ea furioasă, atentă să nu ridice tonul în timp ce se apropia de el. Nu știu cum ai urcat aici, dar...

El îi zâmbi larg.

- Am coborât de pe acoperiș cu o frânghie.

Ea rămase un pic mirată, cu gura întredeschisă, uitându-se sceptic la el. Își pusese viața în pericol ca să escaladeze casa și să se furișeze în camera ei? Acum îi bătea inima din cu totul alt motiv.

Dar, indiferent cât de îndrăzneț fusese, nu avea nici un drept să fie aici.

- Atunci poți pleca în același fel. Se uită urât la el. Arogant, egoist, încăpățânat... Să-l ia naiba! Oftă iritată, își puse mâinile în șolduri și se întoarse spre ușă. Și repede. Înainte să strig după Thomas...

Grey îi astupă gura, șoptindu-i la ureche:

- Trebuia să te văd, puștoaico. Când ea ezită, îi atinse mâna și îi strânse ușor degetele. Îi mângâie ușor brațul, și ei i se făcu pielea de găină. Te rog!

Vocea lui profundă i se strecură prin spate, ajungând la sâni. Sfârcurile i se întăriseră pe sub cămașa de noapte, dând-o de gol,

și nu reușea să se îndepărteze de căldura lui. Încuviință din cap, și el își luă mâna de la gura ei.

- Ce vrei? întrebă pe un ton ce nu suna amenințător în timp ce îl lăsa să îi ia peria din mâini și să o așeze pe măsuța de toaletă, cel mai probabil ca să o împiedice să i-o mai fluture prin fața ochilor.

- Voiam să mă asigur că ești bine după ce s-a întâmplat după-amiază, răspunse el cu blândețe. Apoi îi întoarse fața către el. Ești bine?

Ea înghiți în sec.

- Trebuie să pleci...

- Emily! Îi dădu părul peste umăr, trecându-i cu gingășie o șuviță rebelă pe după ureche, apoi repetă tare îngrijorat: Ești bine?

Amândoi știau că nu se referea la accident.

Îi tresăltă inima. Cum să răspundă la așa o întrebare? Dacă i-ar spune adevărul, și anume că i se frânsese inima din cauză că fusese nevoită să respingă cererea lui în căsătorie, ar compătimi-o. Nu ar putea să suporte așa ceva. Și, dacă ar minți, el ar pleca, și Dumnezeu îi era martor că nu voia să plece.

- De ce ești aici, Grey? îl întrebă ea, răsuflând ușor. Încercă să se dea în spate, dar el făcu un pas în față, micșorând distanța dintre ei, apucând-o de umeri cu ambele mâini ca să o țină aproape. Ai fost aici mai devreme. Sunt sigură că Thomas ți-a zis că nu am fost rănită. Cât despre celălalt lucru... Ridică brațele ca să îi împingă pieptul, dar, în loc să îl îndepărteze, îl apucă de reverele hainei cu mâinile ei fragile. Te-am refuzat cât se putea de limpede. Nu mai e nimic de zis.

- Mai sunt multe lucruri nespuse între noi, zise el cu glas tărăgănat și ridicând neîncrezător dintr-o sprânceană.

- Nu, tu...

- Fir-ar să fie, puștoaico! Îi cuprinse fața în mâini, trăgând-o spre el în timp ce cu o mână o cuprindea de talie. Nu te pot pierde. Nu înțelegi?

O sărută apăsat și lacom, ca un om înfometat care voia să o devoreze. Ea se cutremură în timp ce îl lua de gât și îi primea sărutarea.

- Nu te voi pierde, o asigură, frustrat și înflăcărat în timp ce gura i se dezlipea de buzele ei pentru a-i dezmierda maxilarul și gâtul.

- Grey, nu vreau să te rănesc. Își înfipse degetele în mușchii lui tari de pe umeri și spate în timp ce căuta să îl tragă mai aproape, deși știa că trebuia să îl îndepărteze. Și exact asta se va întâmpla dacă mă căsătoresc cu tine.

- Emily, cum ai putea să mă rănești când să fiu cu tine îmi aduce atâta bucurie? gemu el în timp ce scoase limba ca să îi lingă zona de la baza gâtului unde-i zvâcnea pulsul.

Ea întoarse capul ca el să aibă acces mai ușor la gâtul ei, apoi își înfrână geamătul de plăcere ce îi înflori pe buze când el trase de funda de la decolteul adânc al cămășii de noapte și dădu materialul la o parte ca să își plimbe buzele pe umărul ei gol. O potopi un val de căldură și simți un fior între coapse.

O excitare de nestăvilit luă naștere în ființa ei. Nu îl mai sărutase și nu îl mai atinsese de multă vreme, de prea multă vreme... Cum de supraviețuise ultimele săptămâni fără el? Doamne, cum avea să reziste după ce el pleca?

- Grey, șopti ea implorator, nereușind să găsească puterea de a se ține departe.

- Doar tu, Emily. Simți cuvintele gâdilându-i gâtul, urechea, obrazul în timp ce îi dezmierda din nou buzele cu gura, gemând de plăcere. N-am mai fost cu nici o femeie. O sărută atât de tandru și de iubitor, încât gemu la atingerea buzelor lui. Și nu mai vreau să mai existe altcineva vreodată.

Simți un suspin delicat și înțelese că era pierdută. Se lipi cu putere de trupul lui, primindu-i mâinile care o mângâiau în timp ce se mișcau cu prudență prin cameră în direcția patului. Palmele lui pluteau deasupra sânilor și coborau spre șolduri. Căldura îi pulsa pe sub piele oriunde o atingea, tânjind după trupul lui care să o posede, după inima lui care să o iubească.

El o luă în brațe și o lăsă pe pat, apoi îngenunche deasupra ei, îi atinse obrazul și coborî pe gât până la scobitura dintre sâni.

- Oricât de mult aș încerca, nu pot să mi te scot din minte, puștoaico. Ea se înfioră, scâncind înfierbântată de dorință în timp

ce el desena cercuri ispititoare în jurul sânilor ei. Grey zâmbi când îi văzu reacția. Și nici tu nu reușești.

Inima îi bătea deopotrivă de dorință și de o durere dulce-amăruie. Știa că trebuia să îl îndepărteze și să pună capăt la ceea ce se întâmpla, dar simțea o nevoie prea mare. Astăzi îl voia – cu *totul*... râsetul și zâmbetul, brațele lui puternice care să o țină aproape, trupul care să i se miște încântător în ea. Avea să facă față durerii a doua zi.

Cumva.

Se aplecă ușor ca să îl descheie la pantaloni și să îl elibereze, ca să îl cerceteze cu privirea și să îl atingă. Fu străbătută de un fior când îl văzu. Era deja întărit pentru ea, mare și fierbinte, iar în noaptea asta era al ei pentru ultima dată. Când îl cuprinse cu degetele, din gâtlejul lui ieși un sunet gutural de plăcere pură.

Fără urmă de rușine, începu să îl mângâie, cu o mână frecându-l de sus în jos, în timp ce își rotea cealaltă palmă în jurul capului mărit. Se strânseră câteva picături de sămânță la vârf. Le întinse cu degetele mari pe piele până când deveni lipicios în mâinile ei și mai ușor de mângâiat, mai vârtos, așa cum știa că tânjea. Îi strânse mai tare mădularul gros și mângâie pielea subțire cu palmele până când corpul lui deveni mai rigid și se cutremură.

Era pregătit și, cum ea era caldă și umedă între coapsele încleștate, cu durerea delicată a dorinței fremătând în ea, era mai mult decât gata pentru el.

– Grey, te rog, șopti ea în timp ce își trase cămașa de noapte până în dreptul șoldurilor, dezvelindu-și șoldurile tremurânde în aerul răcoros al nopții. Am nevoie de tine...

– Copilul... Clătină din cap. Nu vreau să te rănesc.

Simți cum inima îi zvâcnește de emoție. Nu voia să o rănească, dar nu avea habar câtă durere i-ar pricinui dacă nu i-ar oferi această ultimă noapte împreună. E în regulă, îl asigură, mângâindu-i pieptul ca să desfacă repede nasturii de la jiletcă și să i-o dea jos.

El se uită nesigur la ea.

– Doar dacă... Degetele i se opriră și înghiți cu putere ca să scape de nodul din gât și șopti... Doar dacă nu cumva nu mă mai găsești... atrăgătoare... așa.

- O, puștoaico! Îi cuprinse fața în mâini și o sărută apăsat și adânc, de parcă încerca să îi dovedească astfel cât de mult o dorea. Am vorbit serios când am zis că ești frumoasă. Îi dezmierda buzele, obrazul, maxilarul și gâtul cu gura. Ești cea mai încântătoare femeie pe care am cunoscut-o, Emily, atât trupește, cât și sufletește. Copilul e parte din tine și te face și mai frumoasă.

Ochii o înțepau de la lacrimile fierbinți. Se îndrăgosti din nou de el, dacă era posibil. Îi împinse cu blândețe umerii și îl trânti pe spate. Poate că îl dorea cu trupul, dar inima *avea nevoie* de el.

Îi găsi din nou bărbăția cu mâinile și, de data asta, se folosi de gură ca să îi aducă plăcere, așa cum își dorise de când merseseră cu trăsura și el o sărutase cu perversitate și dăruire între coapse. Dacă ea simțise atâta plăcere când o sărutase acolo, atunci, dacă îl săruta și ea *aici*... Îl cuprinse cu mâna ca să îl țină locului în timp ce îi săruta delicat vârful.

Grey scoase un geamăt tăcut, iar asta îi dădu curaj să continue. Îl cuprinse cu buzele ca să îl atragă în căldura umedă a gurii și începu să îl sugă cu blândețe. Când el se cutremură la atingerea limbii ei, se simți încântată că lui îi plăcea ce făcea ea la fel de mult pe cât o încânta pe ea să-i ofere plăcere. Îl strânse mai tare, urcând și coborând de-a lungul mădularului în timp ce gura îl trăgea mai adânc, savurând gustul lui dulce-sărat, esența vieții, a iubirii și a masculinității. Gustul de Grey.

- Emily, zise el gâtuit, zâmbind slab și reținut.

Erecția îi pulsa în gură, iar ea gemea în jurul lui. Drept răspuns, se umezise și toți mușchii din interiorul faldurilor se încleștară într-un spasm ce o făcu să icnească de parcă el s-ar fi mișcat înăuntrul ei, stimulând-o cu propriul lui corp.

- Vino aici, iubito! Cu mâini nesigure, încordat și tremurând, o apucă de șolduri și o puse cu grijă deasupra lui. Trebuie să fiu înăuntrul tău. Acum.

Fără să își mai deja jos hainele, cu cămașa de noapte în jurul mijlocului și cu pantalonii lui coborâți doar până la genunchi, Emily îl încălecă. Îi ghidă șoldurile cu mâinile lui puternice în timp ce se lăsa mai jos, intrând în ea încetișor, până când fu înghițit complet de trupul ei.

Oftă de plăcere și închise ochii. Cu o mână sub burtă pentru sprijin și cu mâna cealaltă pe pieptul lui ca să îi simtă pulsul care gonea nebunește, începu să își miște ușor șoldurile spre el. Nu era nici o grabă să termine și să ajungă în zori, iar ea voia să savureze acest moment cât mai mult posibil.

Intră cu blândețe în ea, și ea se balansă înainte și înapoi de-a lungul mădularului lui pentru a simți fiecare împunsătură, pentru a se retrage ușor înainte ca el să se afunde în ea din nou. În timp ce excitarea din ea creștea, îi luă cămașa între degete și își încordă coapsele mai tare. Buzele îi erau depărtate într-un icnet slab, iar trupul și-l simțea tensionat în jurul lui...

Eliberarea crescu în ea nu ca o dorință disperată pe care o simțise, ci ca o acumulare de căldură ce radia din ea pentru a o umple cu putere și cu înflăcărare. Își dădu capul pe spate în timp ce sexul îi tremura în jurul lui, numele lui fiind o șoaptă domoală pe buze în întuneric.

- Emily... dulcea mea Emily, gemu el în timp ce se elibera, iar ea oftă din nou în vreme ce esența vieții curgea în ea, revendicând-o din nou.

După ce răsuflarea îi reveni la normal, Grey se rezemă de perne și o trase cu posesivitate în brațe în timp ce ea se dădea încetișor jos de pe el și se cuibărea la pieptul lui. Trupul lui masiv tremura lângă al ei, iar ea era încântată că stârnise o asemenea reacție, că reușise să îi provoace o asemenea plăcere zguduitoare.

Închise ochii în timp ce o mângâia iubitor și îi atingea ușor spatele, șoldul, chiar și burta. Momentul fusese deosebit și atât de copleșitor, că nu își dădu seama că avea lacrimi în ochi până când el nu i le sărută.

- N-ai idee cât de greu a fost să stau departe de tine, puștoaico, murmură el lângă buzele ei fierbinți, când voiam doar să dărâm ușa, să intru aici ca o furtună și... ei bine, să fac asta.

Când el îi zâmbi pervers, ea râse. Se simțea umplută de o căldură liniștitoare din vârfurile degetelor până la picioare, și își strecură o mână pe sub cămașa lui pentru a-i simți bătăile inimii. Așa voia să rămână, să găsească o cale de a amâna ivirea zorilor ca să stea aici cu el pentru totdeauna. O sărută delicat pe tâmplă.

– Și eu voiam să te țin în brațe și să-ți spun că mi-a fost dor de tine. Mi-au lipsit râsetul și zâmbetul tău strălucitor. Țin la tine și la pruncul din pântecele tale. Apoi vocea i se prefăcu într-un murmur tremurător. M-am îndrăgostit de tine undeva pe drumul dinspre Yorkshire.

Inima ei se opri. Grey o *iubea*? Se uită lung la el cu ochii mari, neîndrăznind să creadă... și, când inima începu să îi bată din nou, prostuța nu știa dacă să sară de bucurie sau să se frângă în o mie de bucăți.

– Grey, zise ea gâtuită în timp ce degetele ei trădătoare îi trasau cercuri pe piept, iar inima lui o lua la goană sub buricele degetelor ei. Nu poți...

– Ba da. În fiecare noapte stau treaz și mă gândesc la tine, Emily, și nu numai la cât de bine e să fiu înăuntrul tău, ci îmi imaginez că te însoțesc la operă, că dansăm un vals la baluri și că ne plimbăm prin parc. Îi cuprinse fața în mâini și o sărută cu atâta blândețe și afecțiune, că o lăsă fără suflu. Vreau să întemeiem un cămin respectabil, să încep o viață cu tine și să facem copii. Inspiră tremurat și făcu o pauză să se adune. Recunosc... sunt tare înspăimântat. Nu m-am gândit la însurătoare înainte, însă acum... Îi mângâie buza de jos cu un deget și zâmbi slab când aceasta tremură. Acum nu pot concepe să nu mă însor cu tine.

Emily încremeni o clipă în timp ce cuvintele rostite o asaltară, făcând-o să tremure de iubire, cu inima tresăltându-i de bucurie. Dar durerea sfâșietoare reveni câteva momente mai târziu, pentru că nimic nu se schimbase cu adevărat. Însă oferta lui era prea ademenitoare, și, dacă nu punea acum distanță între ei, avea să își piardă și puțina voință pe care o avea când venea vorba de el. Așa că se retrase din îmbrățișare și se ridică, mâinile tremurându-i într-atât încât abia reușea să își îndrepte cămașa boțită.

– Dar n-am ce să-ți ofer...

„Doar suferință și regret."

– Emily, ești tot ce îmi doresc, o asigură el.

Ea clătină din cap în timp ce suferința creștea în ființa ei. Dacă ar fi așa simplu, ar porni numaidecât la drum, de data aceasta spre Scoția. Nunta ar fi ușoară, dar căsnicia – o corvoadă.

– Însoară-te cu mine, Emily, o ademeni el.

Cât de mult ar fi vrut să o facă! Voia să se mărite cu el, să îi ofere o familie și un cămin, să îmbătrânească împreună înconjurați de copii și de nepoți... Dar cu ce preț pentru viitorul pe care îl merita Grey? Și cu ce preț pentru inima ei? Supraviețuise după ce o părăsise primul soț, care ajunsese să o urască, însă n-ar rezista dacă s-ar întâmpla la fel cu Grey.

- Nu pot, zise ea, apăsându-și pieptul cu mâna, de parcă ar fi putut să își împiedice inima să se frângă.

- Pentru că nu sunt suficient de bun pentru tine, zise el încetișor, pe un ton egal.

Ea încuviință, incapabilă să adauge vreun cuvânt la acea minciună.

- Iar vii cu aceeași minciună, puștoaico? Oftând obosit, se dădu jos din pat și se apropie încetișor de ea. Nu am crezut-o prima oară și nu o cred nici acum.

- Dar e adevărat! Suntem diferiți. Îl împinse ca să îl țină la distanță, dar afurisitul veni mai aproape, până când o ținea din nou în brațe. Nu te-ai născut în lumea bună...

El ridică din umeri.

- Dar am ajuns acolo.

- Nu întru totul.

- Sunt pe aproape.

În ochi îi licărea hotărârea.

Ea tremura de groază, știind că el era pregătit de luptă acum.

- Ești ofițer de armată...

- Sunt maior.

- Dar toți din lumea bună cred că ești un fiu de fierar care are îndrăzneala de-a se ridica la același rang cu ei.

- Și tu ești o văduvă care are îndrăzneala de a face ce vrea. Inclusiv să te măriți cu fiul unui fierar care a devenit maior.

Inima o durea, rănită de argumentele lui.

- Ești un aventurier înnăscut. Pentru numele lui Dumnezeu! Arătă cu hotărâre spre fereastră. Ai venit pe fereastră atârnând de o funie. Orice om normal ar fi venit anunțat pe ușa din față.

Zâmbindu-i șmecherește, își plecă ușor capul și își plimbă buzele pe gâtul ei.

– Nu puteam să fac dragoste cu tine dacă veneam anunțat pe ușa din față.

Ea scăpă un mormăit frustrat în timp ce Grey trasa un cerc deasupra decolteului, apoi trase de material ca să își plimbe buzele pe sânii ei.

– Grey, îl imploră ea, știind că pierdea bătălia.

Și, dacă o mai atingea așa – icni în timp ce el își vârî limba pe sub cămașa de noapte ca să îi lingă sfârcurile –, o, Doamne, avea să piardă războiul!

– Cine vrea să fie normal? toarse el. Mai trase o dată de cămașa ei de noapte și eliberă un sân complet, ca să îl expună privirilor sale lacome și buzelor cercetătoare, iar cu limba îi necăjea sfârcul la fel cum vorbele lui o necăjeau pe ea. E plictisitor să fii normal. Normalul e pentru moșierii de la țară și pentru nătângii din lumea bună care n-au nimic mai bun de făcut decât să valseze pe la baluri.

El încremeni, iar buzele i se opriră din dezmierdat.

Când își ridică privirea pentru a se uita în umbrele întunecate din ochii ei, lui Emily i se tăie răsuflarea când văzu expresia acuzatoare ce se citea pe chipul lui Grey. Acest bărbat își dăduse seama care era adevărul, el care mereu o citise cu atâta ușurință – Dumnezeu îi era martor că știa!

– Emily? o întrebă, iar în glas i se ghicea un amestec de neîncredere și groază. *Spune-mi te rog că mă înșel. Spune-mi* că refuzul tău nu e ceea ce cred că e.

Își feri rușinată privirea și clătină din cap în timp ce se retrăgea din brațele lui calde. În ciuda durerii ce-i pârjolea sufletul, nu putea să nege.

– Grey, nu te pot prinde în capcană.

– În *capcană*? Căsnicia nu ar fi o capcană pentru mine. Te-am cerut de soție pentru că voiam să mă însor cu tine și atâta tot. Apoi își miji bănuitor ochii și o întrebă încetișor: Dar nu la genul acela de capcană te referi, nu? Ci la căsnicia însăși.

Ea încuviință, conștientă de faptul că nu doar se îndepărta de el, ci pur și simplu lăsa să se caște un hău pe care să nu îl poată depăși vreodată.

– Vei regreta că te-ai însurat cu mine. Nu în primul an, poate nu în al doilea... dar o vei face când îți vei da seama în cele din urmă la ce a trebuit să renunți.

Se uită uluit la ea.

– Dar nu renunț la nimic ca să mă însor...

– Va trebui să renunți la promovarea din Spania și la slujba de la Ministerul de Război. Cuvintele ei nu erau o întrebare. Nu poți fi agent de teren și să ai și o soție, nu?

El ezită, și, în acea pauză de o clipă, Emily văzu că fața i se întunecase.

– Pot să muncesc și altfel decât pe teren.

Ea clătină din cap în timp ce tristețea o cotropea, făcând-o să tremure.

– Chiar dacă nu te dau afară, o să primești o funcție administrativă, o să stai să completezi rapoarte și nu va mai fi nimic din ce iubeai la munca ta, tot ce te-ai chinuit să realizezi se va nărui. Lacrimile îi încețoșau privirea, și nu mai vedea amestecul de emoții de pe chipul lui, iar asta o bucura, pentru că nu credea că putea suporta durerea și neîncrederea din ochii lui. Tu însuți mi-ai zis că libertatea și munca înseamnă totul pentru tine. Și, dacă ți le iau... O, Doamne, Grey, o să mă urăști!

– Puștoaico, cum să te urăsc? ripostă el cu hotărâre și îndârjire. Te iubesc.

Ea inspiră iute și tremurat ca reacție la declarația lui îndrăzneață. Durerea era orbitoare. Ar fi trebuit să fie cel mai fericit moment din viața ei, cuvintele pe care așteptase să le audă de la șaisprezece ani, când îl sărutase prima oară. În schimb, acum îi sfâșiau inima și așa însângerată. Clătină din cap.

– O să mă urăști, și n-aș mai suporta să trec încă o dată prin așa ceva.

– Încă o dată? Își miji ochii, iar o acuzație zdrobitoare i se citea în privire. De asta mă refuzi? Crezi că o să fiu la fel ca Crenshaw?

Ea închise ochii și clătină din cap.

– Grey, te rog...

O apucă de umeri.

– Nu sunt Andrew Crenshaw! Nu sunt ticălosul ăla, zise el printre dinții încleștați și cu maxilarul atât de strâns, încât mușchii

gâtului îi zvâcniră. Nu te-aș folosi niciodată cum a făcut-o el și nu te voi părăsi niciodată.

Ea clătină din cap scoțând un strigăt înăbușit de durere.

- Nu-mi poți promite așa ceva... Nu ai de unde ști...

- Emily, iubita mea..., rosti el cu durere. Îi cuprinse fața în mâini și îi dădu capul într-o parte ca să o poată săruta, iar atingerea înțelegătoare a buzelor lui o lăsă îndurerată și chinuită. Îi șopti promisiunea aproape de gură: Nu te-aș răni și nici nu te-aș abandona... Mi-aș da viața pentru tine.

Trupul ei încremeni din cauza valului de durere și suferință care o copleși.

- Atunci, dăți-o, șopti ea atât de ușor, că buzele nici nu i se mișcară. Dar știa că o auzise după cum i se încordase trupul, iar cuvintele îi reverberară până în suflet. Renunță la viața pe care am fi avut-o împreună și du-te în Spania! O singură lacrimă îi brăzdă obrazul. Grey, dacă mă iubești, vei renunța la mine.

Capitolul 15

- Încă unul, îi ceru Grey bufetierului pe un ton poruncitor, referindu-se la încă un pahar de whisky.

Nu era îndeajuns de beat cât să uite complet de Emily, însă exact asta intenționa. Și repede.

Ce femeie îngrozitor de încăpățânată! Nu mai întâlnise în viața lui așa o femeie frustrantă și provocatoare, însă atât de atrăgătoare, atât de încântătoare – putea să se considere nebun de legat pentru că se ținea după ea de atâtea săptămâni, când ar fi putut să renunțe, să îi creadă minciuna și să plece în Spania. Poate chiar ar fi făcut-o dacă nu și-ar fi dat seama, după primele două săptămâni când o curtase de la distanță, că, oricând îi trimitea doisprezece trandafiri, se întorceau doar unsprezece.

Apoi, cu două nopți în urmă, după ce făcuseră dragoste, înțelesese adevăratul motiv pentru care îl mințise... Vulpița chiar îl iubea... atât de mult că era convinsă că i-ar fi mai bine fără ea.

Ea ajunsese să creadă în mod stupid că voia mai mult o aventură și să lucreze la Ministerul de Război decât o dorea pe ea.

Se apucă de tejghea ca să își înăbușe sentimentul de frustrare ce creștea în el. La naiba! Nu ar răni-o niciodată și nu ar folosi-o, nici nu ar disprețui-o cum o făcuse nenorocitul de Crenshaw. Și, dacă ar fi constrâns să ia o decizie, ar renunța fericit la carieră dacă asta însemna să se bucure de o viață alături de Emily. Cum de nu își dăduse seama fetișcana aia enervantă? Doamne, nu ar părăsi-o niciodată.

Dar nu voia să asculte, nu voia să îl creadă. Îl iubea, era clar... Îl iubea și voia să ajungă în infern.

Iar acum era într-o tavernă împuțită de lângă Drury Lane, cu mult înainte de prânz, încercând să bea până uita de toate și întrebându-se ce putea face pentru ca ea să îl creadă.

Bufetierul puse paharul cu whisky în fața lui, iar el îl dădu pe gât dintr-o înghițitură. În timp ce arsura îi cobora pe gâtlej, îi făcu semn bărbatului și îi zise pe un ton răgușit:

– Din nou.

– Două, se auzi o voce gravă din spatele lui.

„Doamne." Dintre toți oamenii...

– Domnule colonel, plecați, mormăi el.

– Nu după ce am stat toată noaptea să te caut.

Se uită pieziș la Edward Westover. Chiar și aici, într-un iad plin de fum, înconjurat de hoți, bețivi și târfe, avea un aer distins, un duce în toată puterea cuvântului – până și disprețul iritat care i se citea pe chipu-i maiestuos. Nimeni nu ar fi crezut că nu avea sânge albastru sau că nu era un ofițer de armată care purtase multe bătălii.

– Atunci spuneți ce aveți de spus și plecați.

– În regulă. Kate m-a trimis după tine cu un mesaj.

– Ducesa? Informația neașteptată îi străpunse mintea încețoșată de băutură. Ce mesaj să aibă ducesa...

Edward îl plesni peste ceafă.

– Ce naiba?

Se uită urât la fostul lui colonel care stătea acolo uitându-se la el cu mâinile încrucișate la piept.

-A vrut să fiu delicat când transmit mesajul, îi mărturisi Edward sec.

Grey se frecă la ceafă.

-Și *asta* a fost ceva delicat?

-Am interpretat cum am vrut.

Edward se așeză lângă el și murmură o mulțumire în timp ce bufetierul puse două pahare cu whisky în fața lor.

- Ce am făcut ca să o jignesc pe ducesă? mormăi el.

Doamne sfinte, nu era de ajuns că o femeie era supărată pe el?

-Nu știu foarte bine. Că ești prea nătâng să îți dai seama de adevăr sau cam așa ceva. Dar soția mea e îngrijorată, Grey, și eu la rândul meu. Sorbi din poșirca de whisky, dar era antrenat, așa că nu se strâmbă simțind gustul dezgustător. Se opri, vorbind pe un ton scăzut și înverșunat. Își face griji în privința lui Lady Emily.

Și el la fel. Dar Grey nu scoase o vorbă, ci dădu pe gât jumătate de whisky fără suflare.

- Plânge de două zile.

I se strânse stomacul la gândul că Emily plângea. Fiecare lacrimă din ochii ei era ca un cuțit în inima lui. Dar nu reuși să își înfrâneze furia și frustrarea care îl făcură să spună:

-Spune-i soției tale să discute cu Emily. Ea nu vrea să se mărite cu mine. Ridică paharul într-un toast ironic. Mi-a spus că Ministerul de Război e mai important pentru mine decât ea.

-Nu-i adevărat, zise Edward încetișor. Am văzut cât ții la ea.

-Știu. Strânse degetele în jurul paharului în timp ce se întinse peste bar. Dar nu pot să o fac să mă creadă.

-Emily nu mai vrea să vadă pe nimeni, nici măcar pe Kate. Cred că de asta m-a prevenit să fiu delicat în transmiterea mesajului. Și asta pentru că nu poate să coboare pe o funie în camera lui Emily, bombăni el.

Grey făcu o grimasă. Cum de naiba aflase ducesa?

-Ministerul de Război își irosește timpul cu Thomas și cu mine. Se uită încruntat la pahar. Whisky-ul ieftin era prea diluat ca să se îmbete atât de rapid și de zdravăn cum voia. Ar fi trebuit s-o angajeze pe ducesă.

– Te rog să nu-i dai idei. Edward se strâmbă în timp ce dădu în lături paharul nedorit de whisky. Trebuie să existe o cale prin care să o convingi pe Emily să se căsătorească cu tine.

Clătină din cap din cauza zădărniciei încercării. Analizase toate posibilitățile în mintea lui din clipa când cuvintele îi ieșiseră de pe buze, de când ea îl implorase să o părăsească și să se ducă în Spania. Se tot chinuise căutând o cale de a-i dovedi că se înșela în privința lui. Dar nu avea cum să își demonstreze dragostea sau că era dispus să renunțe la tot ca să fie cu ea... Nu exista nici un răspuns cu excepția unor zeci de ani de căsnicie fericită.

Iar ea refuza să se mărite cu el.

– Emily te iubește, zise el încetișor.

Credea că așa era, dar...

– N-a zis-o niciodată, recunoscu el fără tragere de inimă, uitându-se în paharul cu whisky.

Nici măcar ultima oară când făcuseră dragoste, nici după ce el recunoscuse că o iubea.

– Te iubește, repetă Edward la fel de sigur ca mai înainte. Dar anii petrecuți cu ticălosul ăla față de câteva luni cu tine... Clătină din cap. N-a avut suficient timp la dispoziție ca să vadă adevărul. Crede-mă, știu ce spun.

Grey era convins că așa stăteau lucrurile, dat fiind prin ce trecuse ducele ca să se însoare cu Kate.

Dar timpul nu era deloc de partea lui. Bathurst îl amenințase deja că avea să revoce postul din Spania dacă Grey nu își făcea rapid apariția în Sevilla. Dacă aștepta ca Emily să își dea seama cât de mult o iubea, și nu avea să se întâmple așa ceva niciodată, urma să își rateze cariera și să rămână și cu inima frântă. Și atunci ce s-ar alege de el?

– Dar, dacă îi las timp, dacă nu mă crede niciodată... „Dacă o pierd"... Scutură din capul zăpăcit de whisky. Vocea aproape i se pierdu în zarva din jurul lor în timp ce zise printre dinții încleștați: Atunci ce rost are dragostea?

– Dacă mă întrebi pe mine, îi răspunse Edward pe un ton scăzut, totul.

Își puse mâna scurt pe umărul lui Grey, apoi plecă.

Bufetierul luă moneda pe care Edward o lăsase pe bar, apoi arătă întrebător spre paharul gol. Grey îi făcu semn să plece. Nu era de-ajuns whisky în lume pentru a-i ostoi durerea.

- Doriți ceai, milady? Yardley duse o tavă în camera lui Emily și o puse pe masa de lângă scaunul de citit. Mă gândeam că ați vrea o gustare.

- Mulțumesc, bâigui Emily amorțită, nedezlipindu-și privirea de la fereastră.

Stătea în fața ferestrei și se uita la grădina de jos în timp ce soarele după-amiezii arunca umbre întinse de-a lungul tufelor de trandafiri și a copacilor sculptați care mărgineau zidurile și potecile, de parcă Grey ar fi putut apărea ca prin miracol. Dar nu venea. Și, după cum se despărțiseră ultima oară, se îndoia că avea să-l mai vadă vreodată.

Îndurerată, lăsă umerii să îi cadă. Nu mai avea lacrimi, căci plânsese până la epuizare după ce Grey plecase, în timp ce stătea singură în patul care încă îi purta mirosul. Simțea un gol în piept. Nu mai avea nimic ce să îi ofere cu excepția dragostei pe care avea să o poarte mereu în suflet în timp ce căuta o cale de a merge mai departe fără el.

Și trebuia să o facă. Nu putea altfel, mai ales când urma să aducă pe lume un prunc de care să aibă grijă. Chiar și acum simțea cum o lovea cu un piciorus în coaste – astăzi era la fel de agitat ca ea. Dar copilul era viața ei acum și urma să facă orice ca să îl apere și să aibă grijă de el. Trebuia să iubească pruncul și avea să fie răsplătită cu dragostea lui, iar ea se baza pe asta pentru a găsi puterea în zilele ce stăteau să vină. Acele zile lungi și pline de singurătate fără Grey.

Yardley îi turnă ceai, adăugând cantitatea potrivită de lapte și zahăr, după cum îi plăcea lui Emily, apoi o luă de braț și o ajută cu blândețe să se așeze în fotoliu. Îi dădu ceașca, zâmbindu-i afectuos.

- Plimbarea de dimineață a fost plăcută?

Ea încuviință cu un aer pierdut și sorbi din ceai la îndemnul lui Yardley.

Deși nu voise să se dea jos din pat în acea dimineață, Thomas insistase să se îmbrace și să îl însoțească la o plimbare prin parc. Era frumos și însorit afară, vântul adia blând și plăcut, dar ea nu observase nimic. Avea privirea plecată, iar gândul la Grey nu îi dădea pace. În timp ce mergeau, Thomas o întrebase ce planuri avea pentru copil, dar acum nu își mai amintea nimic din ce spusese. Nici măcar nu mai era sigură cum de reușise să meargă pas după pas pentru a înainta.

Își duse mâna la frunte. „O, Doamne!" Cum o să se miște, să respire și să trăiască fără el? Avea să găsească o cale... sigur că urma să găsească, dar se îndoia că tristețea o s-o părăsească vreodată.

– Este totul în regulă cu ceaiul? îi întrerupse Yardley șirul gândurilor.

– Poftim? Se pare că zăpăceala i se citea pe chip, pentru că Yardley se încruntă. O... e bun, mulțumesc.

– Mai beți. Ceaiul face bine copilului.

– Serios?

Se chinui să zâmbească slab în timp ce Yardley îi făcu semn să bea repede jumătate de ceașcă pe care o umplu imediat. Slavă cerului că avea grijă Yardley de ea. Ce s-ar fi făcut fără ajutorul femeii în ultimii doi ani?

Slujnica încuviință, făcându-i șmecherește cu ochiul.

– Îl face englez, milady.

Emily luă o gură zdravănă de ceai. Era diferit la gust și avea o aromă vagă de lemn dulce. Dar tot era plăcut și cald și nu ar fi îndrăznit să refuze și să riște să fie certată că trebuia să mănânce mai mult. Yardley îi zâmbi încurajator, așteptând-o să bea ceaiul și să ronțăie un biscuit, deși i se părea că avea gust de rumeguș.

– Casa e liniștită în după-amiaza asta, remarcă ea în timp ce Yardley se tot agita prin camera de zi, îndreptând pernele și, straniu, ducând la loc teancurile de cărți și setul de culori pe care Grey i le trimisese cu câteva săptămâni în urmă ca să încerce să îi topească rezistența și să îi câștige inima. Fusese singurul dar pe care îl ținea cu egoism doar pentru ea.

– A plecat toată lumea. Yardley nu ridică privirea spre Emily, căci aranja cerneala, penele și hârtiile de pe măsuța de scris.

Ducele este la Camera Lorzilor, iar ducesa e în vizită la Lady St. James și Lady Agnes Sinclair.

Mai sorbi un pic din ceai.

- Și fratele meu?

- Lord Thomas a primit un mesaj de la Excelența Sa ca să viziteze reședința Strathmore.

Hmm... cam ciudat! Thomas se întorcea de la casa familiei Westover când fusese împușcat, iar Edward și Kate păreau foarte înțelegători în ceea ce privea reținerea fratelui ei de a-i vizita după-amiaza, pentru că ar fi însemnat să fie pe drumul spre casă la lăsarea serii, atunci când îl atacase hoțul. Poate îi ceruseră să îi viziteze pentru că erau încredințați că se vindecase – și nu doar fizic. Sau poate că... poate că însemna...

Doamne, nu era sigură ce însemna! Dintr-odată se simți moleșită, fiindu-i greu să înțeleagă.

Somn. Avea nevoie să tragă un pui de somn, cum făcea după-amiaza. Avea să-și termine ceaiul și să se întindă. Dar mâna îi tremura în timp ce ducea ceașca la buze și clipi de multe ori ca să nu i se închidă ochii. În timp ce zăpăceala și somnolența se pogorâră asupra ei ca un nor, Emily se uită cum Yardley se așeză la măsuță, băgă pana în cerneală și scrise un bilet pe o bucată de hârtie în susul căreia erau în relief literele EMC gravate cu aur.

Emily se uită lung la ea, nereușind să se concentreze din cauza minții încețoșate. De ce stătea Yardley la măsuța ei și folosea hârtia ei?

- Ce sunt... Își simțea buzele grele, abia reușind să pronunțe cuvintele. Ce faci...

Yardley făcu o pată de cerneală și clătină din cap, plină de regret.

- De ce n-ai vrut să mergi la Glasgow cum am plănuit? Aș fi luat banii, și nimeni n-ar fi fost rănit. Își trecu dosul palmei peste ochi, împături hârtia cu grijă și se ridică. Ai fi fost în siguranță. N-ar mai fi fost nevoie să fac nimic acum. Puse biletul pe policioara de deasupra căminului. Când se uită în sfârșit peste umăr la Emily, lacrimile îi brăzdau obrajii femeii mai în vârstă. Aș fi avut grijă de tine ca de propria fiică. Dar, vezi tu, am nevoie de bani. Pentru sora mea. E grav bolnavă, și nu-mi permit să plătesc

doctori, nu pot să țin magazinul de rochii pe picioare... Am fi putut să o ajutăm amândouă dacă m-ai fi ascultat.

Emily clătină din cap în timp ce pământul se învârtea cu ea. Ceva nu era bine, nu era bine deloc.

– Ceaiul, zise ea cu buzele tremurătoare în timp ce încerca să vorbească. Tu... ceaiul...

Își simți trupul împietrit. Avea respirația întretăiată în timp ce se chinuia să își țină ochii deschiși. Ceașca de ceai îi căzu din mâinile amorțite și se vărsă pe podea.

– Dar a trebuit să-l lași pe bărbatul ăla în casa noastră, o certă furioasă Yardley. Când a venit, ai și uitat de plecare, nu? Acum n-avem de ales, și trebuie să procedăm așa.

Lui Emily i se învârtea atât de rău capul, că stomacul îi bolborosea și i se făcuse greață. Preț de clipă, se gândi că ar putea să verse ceaiul otrăvit. Întinse mâinile amorțite după scaun în timp ce în fața ochilor îi apăreau puncte negre în ritm cu inima care îi bubuia în piept, iar vederea începea să îi slăbească.

Făcu un efort suprem și se ridică din scaun, deschizând gura ca să țipe. Dar nu se auzi nimic... Se lăsă în jos înspre covorul pătat de ceai.

Yardley o prinse.

– Nu-ți face griji, milady! Își petrecu brațul lipsit de vlagă al lui Emily peste umeri și o duse spre ușă. Totul o să se termine repede, și-ți făgăduiesc că n-o să simți deloc durere.

Emily clipi rapid. Camera din jur i se limpezea în fața ochilor în timp ce ceața i se ridica de pe ochi. Capul îi pulsa de durere în vreme ce încerca să își aducă aminte cine era, unde era, ce se întâmplase...

– Se trezește. O voce cunoscută răzbătu prin învălmășeala din capul ei, iar Emily reuși să distingă fața îngrijorată a lui Yardley în lumina slabă a lumânării.

– În sfârșit. Se auzi o voce de bărbat în întunericul din spate, pe care însă nu o recunoscu. Ai pus prea mult din praful ăla afurisit în ceai.

– Trebuia să mă asigur că adormea. Nu voiam să țipe după ajutor în timp ce o scoteam din casă, nu?

Mintea ei încețoșată percepea cu încetineală ce spuneau. Îi puseseră un somnifer... de aia ceaiul avea gust de lemn dulce, de aceea se simțise deodată atât de obosită.

Iar făptașa fusese Yardley.

– Tu... Cuvântul îi amorți pe limbă în timp ce se chinuia să își limpezească mintea și să articuleze cuvinte. Tu...

Ceața i se ridicase acum complet de pe ochi, dar nu avea idee unde se afla. Încăperea era aproape goală, cu excepția câtorva gunoaie și resturi înșirate pe podea – se aflau probabil într-o clădire abandonată, un depozit vechi sau un birou din orașul zgomotos. Și lângă fluviu, după cum duhnea a pește putrezit. Ultimele raze roșietice ale apusului se strecurară prin găurile din acoperiș, iar zgomotul infernal făcut de căruțe și de cai venea de jos prin ferestrele sparte. Un șobolan fugea într-un colț îndepărtat.

Emily era așezată pe un scaun de lemn din mijlocul încăperii, cu încheieturile prinse de picioarele scaunului. Avea picioarele libere, dar membrele îi erau prea slăbite de la somnifer ca să poată merge. Chiar dacă s-ar fi putut ridica, s-ar fi prăbușit pe dată.

– Yardley. Buzele o furnicau în timp ce începea să le simtă, și se concentră asupra femeii din fața ei, străduindu-se să gândească limpede și să își recâștige controlul asupra trupului. Ce... ce se întâmplă?

Slujnica clătină din cap, iar durerea i se citi limpede pe față.

– Am încercat să te ajut când eram la Snowden Hall. Am încercat să te fac să înțelegi că trebuia să-i convingi pe bărbații ăia să plece, îi zise Yardley pe un ton scăzut, dar n-ai vrut să mă asculți.

Simți un sloi de gheață în suflet, iar groaza îi tăie răsuflarea.

– Incendiul... Tu ai dat foc casei?

– N-am avut de ales. Aveau să afle în curând de copil și...

– Taci din gură!

Bărbatul care era cu ea o împinse pe Yardley și se uită cu răutate în ochii lui Emily. Aceasta făcu ochii mari când îl recunoscu – era Harold Crenshaw, tânărul plictisit care venise cu tatăl lui la ea acasă pentru a lua ceaiul.

– *Tu*... tu ai fost de la început, șopti Emily înfricoșată, știind că se uita în ochii unui ucigaș. Tu l-ai omorât pe Andrew.

– Desigur, recunoscu el cu trufie, iar un zâmbet batjocoritor îi înflori pe buzele subțiri. Credeai că o să las pe cineva să stea între mine și averea cuvenită? După ce o să scap de tine și de bastard, tata o să devină marchiz, și, când o să moară, totul o să-mi revină mie... proprietățile, rangul, fiecare liră și centimă. *Mie.*

Ochii îi străluceau reci în lumina lumânării. Emily își dădu seama cu o groază infinită că nu exista pic de milă sau de empatie în el. Îl ucisese pe Andrew fără milă și încercase să facă la fel cu ea – și încă plănuia să îi omoare pe ea și pe copil. Dacă nu găsea o cale de a scăpa.

– N-am reușit să fac să pară un accident, ca atunci, cu soțul tău, deși Dumnezeu ne e martor că am încercat, nu, Yardley?

Incendiul, trăsura...

Slujnica își tot muta tăcută greutatea de pe un picior pe altul, simțindu-se stânjenită sub privirea lui scrutătoare, de parcă nu era întru totul convinsă că nu avea s-o ucidă și pe ea.

– Din fericire, murmură în timp ce își trecu degetele peste obrazul lui Emily, iar ea tremură scârbită, sunt și alte metode.

Emily înghiți în sec, teama crescândă făcând-o să tremure.

– Nu trebuie să mă omori. Se ruga să îl poată convinge cu vorba bună sau să tragă de timp îndeajuns cât să poată fugi. Dacă o să am fată...

– Atunci, o să-mi ia o parte din moștenire cu alocația și zestrea pe care i le-a promis tata. Râse amar. Dar nu pot să risc, iar tu să naști un băiat și să pierd tot. Oricum, dacă se naște și pățește ceva, atunci o să fiu învinovățit și o să atârn în ștreang. E mai bine să înăbușim totul din fașă.

– Nu cred că vrei să rănești un copil nevinovat. Încercă din nou să îl convingă să fie rezonabil. Dacă ai fi vrut să mă omori, ai fi făcut-o până acum, cât eram inconștientă.

Un zâmbet malefic se lăți pe fața bărbatului. El clătină din cap și plescăi.

– Și unde mai era distracția?

O cuprinse panica, iar gustul metalic al fricii îi umplu gura, îngrețoșând-o. Distracția... O cuprinse un fior de groază. Îi făcea plăcere ticălosului.

El îi atinse încheieturile legate și îi lipi brațele și mai mult de scaun, până când ea icni de durere, și se apropie chicotind ușor.

– Normal că vreau să te omor, ticăloaso. Dar, dacă aș fi făcut-o când erai la reședința Chatham, cineva ne-ar fi întrerupt. Iar în trăsură n-ar fi părut un accident.

Lui Emily i se uscă gura.

– De ce trebuie să fie un accident?

Nu îi păsa – Doamne sfinte, cum să o intereseze în ce mod voia să o omoare –, dar, dacă putea să tragă un pic mai mult de timp, până când își dezmorțea mușchii picioarelor, poate ar putea să aibă o șansă de a fugi. Uitându-se fix la el, încercă să miște din degete... și se mișcară. „S-au mișcat!“

Acum, dacă ar fi reușit să desfacă legăturile și să se ridice de pe scaun... Nu ar trebui să alerge prea mult ca să scape, doar atât cât să ajungă pe stradă în aglomerație, strigând după ajutor, atrăgând atenția...

Ridică din umeri.

– Accident, sinucidere... nu contează atâta timp cât ești moartă, și nimeni nu mă bănuiește pe mine.

Bătăile inimii îi bubuiau în ureche.

– Nimeni n-o să creadă că m-am omorât.

– Ai fost foarte nefericită în ultima vreme, toată lumea a văzut asta. Yardley va mărturisi și ea, nu?

Yardley își încrucișă agitată brațele la piept și încuviință rigid din cap, uitându-se în jos și evitând să o privească pe Emily în ochi din cauza vinovăției.

– De fapt, a scris deja biletul pe care l-ai lăsat înainte să-ți iei viața și l-a pus în dormitor, ca să-l găsească familia ta. Scutură din cap prefăcându-se îndurerat. Sărmana de tine... erai îndurerată după moartea soțului, pe care l-ai iubit enorm, iar gândul că va trebui să crești copilul de una singură te-a copleșit. Nu puteai să trăiești și să îți vezi mereu soțul mort în ochii copilului.

– N-o să creadă nimeni așa ceva. Nici Thomas și cu atât mai puțin Grey. În ciuda groazei care creștea în ea, se consola cu acest gând – Grey nu avea să creadă ce scria în bilet și nu urma să aibă liniște până nu îl găsea pe Harold și îl ducea la spânzurătoare.

-Ce netoată ești! oftă el iritat, dându-și ochii peste cap. Nu trebuie să creadă, ci e de ajuns un plan foarte bun ca să nu fiu învinuit.

-Cum? vru ea să știe, simțind cum furia înlocuia teama din ea. El credea despre ea că era slabă și neputincioasă, că o putea controla și manipula. Însă refuza să moară fără a se împotrivi. Cum o să mă omori?

-Erai atât de deznădăjduită, că ai luat un cuțit de la bucătărie, ai plătit o birjă să te ducă până aici și ți-ai tăiat venele.

„O, Doamne..."

-Dimineața, un vânzător de vechituri o să intre în clădirea asta să caute gunoaie pe care să le vândă și o să-ți găsească cadavrul. Râse sinistru. Să sperăm că se pricepe mai bine să raporteze că a găsit un cadavru decât la condus trăsuri.

Își dorea să o sperie, dar reușise, în schimb, să o înfurie.

-Vrei să îi tai venele unei femei legate, repetă ea, strângând pumnii fără să vrea, deși era legată de scaun. Ce ticălos laș!

Strigând și dezvelindu-și dinții, el dădu mâna în lături ca să o lovească - apoi se opri în ultima clipă, înainte să o lovească peste față.

Înfuriat, încercă să lase mâna pe lângă corp.

-Aproape ai reușit să mă întărâți. Dacă te-aș lovi, ți-aș lăsa o vânătaie, un semn că te-a forțat cineva să faci asta. Se aplecă spre ea amenințător și îi spuse pe un ton glacial: Asta e singurul lucru care mă împiedică să te bat așa cum mi-am dorit de când am aflat că ești borțoasă și ai stricat tot. Vreau să te pocnesc peste față, să-ți trag șuturi în burtă... Se opri să își lingă buzele, iar ea își dădu dezgustată seama că se excita la gândul că ar putea să îi facă rău. Pariez că ai cerși îndurare, nu? Suspine tăcute și rugăminți fierbinți...

-Încetează! îl certă Yardley furioasă... Nu te mai juca! A sosit momentul. Întinse mâna tremurândă. Dă-mi banii pe care mi i-ai promis!

Uitându-se la ea cu o privire însetată de sânge, Harold luă un săculeț din haină. Banii din aur scoteau un clinchet când se atingeau.

-Dacă sufli o vorbă, o avertiză în timp ce îi trânti săculețul în palmă, o să-ți pescuiască numaidecât careva cadavrul din Tamisa.

Yardley își vârî încetișor săculețul în buzunarul de la fustă și îi dădu cuțitul. Chiar și în lumina difuză a lumânării, Emily văzu monograma gravată pe mâner din care reieșea că aparține ducelui de Chatham. Un cuțit luat de la bucătărie, așa cum îi spusese.

Harold îi desfăcu atent funia din jurul încheieturilor ca să nu lase nici o urmă suspectă pe piele. Nici o vânătaie din care să reiasă că fusese ucisă, constată ea îngrozită.

Înghiți în sec, iar inima îi duduia în piept. Avea o singură șansă de a scăpa, o singură șansă...

Ultima legătură căzu. Emily îl lovi cu genunchiul între picioare cât putu de tare. El urlă de durere și se încolăci pe jos.

Ea se ridică nesigură, îl împinse în lături și alergă spre ușă cât putu de repede, ținându-se disperată cu mâinile de burtă. Strada! Trebuia doar să ajungă pe stradă și avea să fie în siguranță. Ajunse la ușă, o deschise larg...

O mână o apucă de umăr și o trase înapoi. O trânti cu spatele de perete atât de tare, încât simți prin tot corpul o durere arzătoare și gâfâia după aer.

Îi puse antebrațul la gât, zdrobindu-i traheea. Ea își înfipse unghiile în mușchiul de sub mâneca de la haină ca să se elibereze, într-o ultimă încercare de a-și salva viața. Dar fața lui Harold plana amenințător deasupra ei cu o expresie sălbatică și cu dinții dezveliți ca ai unui leu care se pregătește de atac. Văzu cu colțul ochiului cum saltă cuțitul peste umăr ca să o înjunghie...

Un foc de armă străbătu clădirea, iar glonțul îi intră bărbatului în braț în timp ce scăpa cuțitul din mână. Emily strigă și se trase în spate, împleticindu-se. Făcându-se mică, ridică privirea și îi văzu pe Thomas în prag, cu un pistol din care ieșea o dâră de fum, și pe Grey, care se năpusti furios cu trupul lui uriaș spre Harold.

Grey îl lovi cu atâta forță, încât cei doi se răsturnară spre scaunul din lemn, strivindu-l în timp ce se prăbușeau la pământ. Îi trase lui Harold câțiva pumni în față și în stomac cu atâta forță,

încât Emily îl auzi gemând la fiecare lovitură. Din fața tăiată și vânătă a lui Harold se prelingeau sânge și scuipat după fiecare pumn furios al lui Grey.

– Grey!

Emily se duse spre el, însă fu cuprinsă de două brațe puternice și trasă înapoi.

– Nu încă, îi zise Edward Westover cu calm din spate, uitându-se cum Grey continua să îl bată pe Harold.

Trecură secunde lungi și chinuitoare până când forța pumnilor slăbi, până când fiecare pumn era dat cu un mare efort ce părea să îl secătuiască. Când nu își mai putu ridica pumnul ca să îi mai croiască una, se dădu în spate și trase de câteva ori aer în piept, căci furia i se ostoise.

Edward îi dădu drumul lui Emily, care se duse într-un suflet și îl strânse pe Grey în brațe, îngropându-și fața în scobitura gâtului. Tremura după încleștarea cu Harold, care gemea acum lângă el într-o baltă de sânge, însă își ridică mâinile ca să o îmbrățișeze.

Emily închise ochii și îl strânse tare. Era așa concentrată să îi simtă bătăile inimii și respirația, să se asigure că erau amândoi în viață și teferi, că nu îl observă încuviințând peste umărul ei sau că Hedley și un alt om de-al lui Grey îl luaseră pe Harold din încăpere.

– Puștoaico, șopti el răgușit, schimbându-și poziția ca să stea jos și să o pună în poala lui. Ești bine?

Ea încuviință sprijinită de umărul lui.

– Dacă te-a rănit ticălosul ăla...

– Nu. Îi cuprinse fața în mâini iar se întinse să îl sărute, nepăsându-i că Thomas și Edward erau în încăpere și se uitau la ei. Tot ce conta era că o îmbrățișa, iar coșmarul se încheiase. Datorită ție.

O strânse mai tare în brațe, iar ea nu mai voia să îi dea drumul.

– Cum m-ați găsit? Își plimbă degetele peste buzele lui. Nu se putea abține să nu îl atingă ca să se asigure că era cu ea și că erau amândoi teferi.

– Oamenii mei te țineau sub supraveghere. Își întoarse capul să îi sărute palma. Hedley a văzut-o pe Yardley că te scoate din casă. Te-a urmărit și a trimis după mine.

Privirea i se încețoșă din cauza furiei că fusese trădată.

– Yardley m-a drogat. N-am putut s-o opresc...

– Știu, iubito. Îi zâmbi încurajator. Dar ți-am zis că te voi apăra mereu, acum și pentru restul vieții mele. Și am vorbit serios.

Știa că nu se referea doar la faptul că avea să o apere de Harold și de Yardley.

– Dar munca ta..., zise ea cu glas gâtuit. Este importantă pentru tine.

– Da, o aprobă cu un aer solemn. Dar tu ești și mai importantă pentru mine, Emily. Voi găsi o modalitate de a-mi vedea de carieră odată ce ne căsătorim, astfel încât să mă asigur că familia noastră o să fie în siguranță.

„Familia noastră." Ea simți un fior de încântare auzind această posibilitate.

– Dar nu voi trăi fără tine, puștoaico! Simți puterea hotărârii și a iubirii lui strecurându-i-se în inimă. Pur și simplu n-o s-o fac.

Ea încuviință printre lacrimi, conștientă de profunzimea iubirii pentru ea și de hotărârea lui de a nu o părăsi. Iar inima îi înflori.

– Te iubesc, Grey, îi șopti ea și se întinse să îl sărute din nou. Te-am iubit de la primul sărut...

O străbătu o durere sfâșietoare și urlă. Mușchii burții i se contractară, iar crampele bruște și dureroase erau atât de intense, că îi tăiară răsuflarea.

El o prinse de umeri ca să o împiedice să se prăbușească.

– Emily! Pe chip i se citea îngrijorarea. Ești rănită?

– Cred... Era albă ca varul când își atinse burta. Cred că nasc.

El făcu ochii mari.

– *Acum?*

– O, Doamne, șopti ea în timp ce o cuprinse groaza. Copilul ar trebui să se nască peste o lună. E prea devreme!

– O să fie bine, o consolă în timp ce se ridică și o luă în brațe. Te duc acasă, și totul va fi bine.

Dar, în timp ce o scotea din clădire, iar ea își îngropă fața în umărul lui, Emily nu putea găsi alinare în asigurările lui. Pentru că era ceva în neregulă. Tare în neregulă.

Capitolul 16

– Dacă te mai miști atâta încoace și încolo, o să trebuiască să înlocuiești covorul, îi zise Thomas pe un ton tărăgănat în timp ce se uita la Grey cum se fâțâia în susul și în josul sălii de biliard.

Grey se uită urât la el, dar nu își încetini pașii, ci pur și simplu continuă să meargă.

– Lasă-l în pace, îl certă Edward pe un ton scăzut, în timp ce luă sticla din cristal cu coniac pe care o adusese Thomas din biroul tatălui său cu două ore în urmă și umplu paharul fiecăruia.

Oprindu-se brusc, Grey se întoarse spre fostul colonel și încuviință recunoscător. Thomas îl tachinase fără milă toată noaptea, și se simțea bine că îi luase cineva apărarea.

– Mulțumesc...

– Până la urmă, continuă Edward pe un ton sarcastic și lipsit de expresie, e pe cale să devină tată.

– Du-te naibii, mormăi el la auzul șicanelor, aruncându-le o privire urâcioasă, și începu să se agite din nou.

În seara aceasta nu avea chef de glumițele lor.

Cinci ore. Trecuseră cinci ore de când o salvaseră pe Emily și o aduseseră la reședința Chatham. Cinci ore de când mama ei și Kate Westover o duseseră într-un suflet într-o cameră de oaspeți care urma să devină sală de nașteri și trimiseseră după o moașă, iar Thomas și Edward îl duseseră în sala de biliard ca să aștepte. Și să aștepte.

Și să tot aștepte.

În timp ce Grey își petrecea fiecare clipă plimbându-se agitat încoace și încolo, iar Thomas și Edward îl șicanau fără milă ca doi frați, ca să îi distragă atenția, Emily era în cealaltă aripă a casei. Kate Westover venea din când în când ca să îi asigure pe cei trei bărbați că totul mergea bine, iar asta îl mai liniștea. Așteptarea era înnebunitoare.

La un moment dat în timpul serii – pierduse noțiunea timpului –, venise doctorul Brandon, la solicitarea lui Edward. Dezgustul bătrânului doctor fiindcă fusese chemat pentru o problemă

femeiască era evident, dar nici măcar strălucitul doctor Brandon nu putea refuza când prezența îi era solicitată de către ducele de Strathmore, așa că își petrecu seara discutând despre vânătoare și politică împreună cu tatăl lui Emily jos în biroul acestuia, în timp ce moașa și ducesa se îngrijeau de Emily.

Mama ei se plimba și ea agitată, stând de veghe pe hol.

Hedley trimisese vești că Harold Crenshaw fusese cusut de un chirurg și apoi dus la Newgate în așteptarea procesului. Yardley reușise să scape, însă oamenii o găsiseră fugind spre nord, în Scoția, și o aduseră înapoi la Londra, aruncând-o în aceeași închisoare cu Crenshaw.

Emily și copilul ei erau în sfârșit în siguranță.

Dacă nașterea decurgea bine. În ciuda optimismului ducesei, Grey îi văzuse îngrijorarea din privire în timp ce le dădea vești, pe ultima în urmă cu două ore. Copilul era prematur, iar Emily era atât de slabă, avea burta mică...

Se opri din mers ca să închidă ochii pentru scurtă vreme. „Nu copilul... te rog, Doamne, nu copilul!" Dacă s-ar întâmpla ceva cu copilul, nu știa cum ar reuși Emily să suporte.

– Coniac. Edward îi întinse un pahar. Nu era o întrebare. Doar colonelul era în stare să facă un ordin din oferirea unei băuturi.

Mormăi o mulțumire, luă paharul și văzu cum Thomas se ducea spre capătul îndepărtat al mesei de biliard ca să tragă. El și Edward jucaseră biliard toată noaptea, pe lângă faptul că îl șicanau pe Grey. Dar se părea că, în ciuda răutăților și bravurii lor aparente, erau la fel de îngrijorați în privința lui Emily, pentru că Grey putea număra pe degetele de la o mână numărul bilelor pe care reușiseră să le bage în gaură toată seara.

– Ești îngrijorat? îl întrebă Edward, întrerupându-i șirul gândurilor.

– Nu. Se încruntă cu ochii în paharul cu coniac. Îngrozit.

– Ai și de ce. Nu era vreo urmă de șicanare sau de sarcasm în vocea fostului colonel. Ești pe cale să te alegi cu o familie.

În timp ce se uita la Thomas cum se apleca peste masa de biliard ca să mai tragă o dată, Grey simți cum i se pune un nod în gât de emoție. Visase la acest lucru de când era mic, dar nu crezuse niciodată că s-ar putea adeveri. Să aibă o familie cu o soție, frate,

copil – deși nu era tatăl pruncului, simțea de parcă era copilul lui, iubindu-l la fel de mult ca orice tată. Doamne, tremura de măreția acelui gând.

– Dacă-ți faci griji în legătură cu Chatham și ducesa, ar trebui să știi că se dau pe brazdă, îi zise Edward pe un ton atât de scăzut, ca să nu audă Thomas că vorbeau despre părinții lui.

Grey se uită la el peste buza paharului.

– Da?

Edward încuviință.

– Tatăl ei nu mai vrea să te omoare.

– E bine. Mai luă o gură și răspunse sec: Bănuiesc că e ceva.

– Însă va fi mai puțin interesant la cinele de familie. Edward îl atinse pe umăr. N-o să-ți mai stea în cale.

Nimic nu-i mai stătea în cale acum. Urma să se asigure el de asta. Avea să se însoare cu Emily și să aibă o familie cu ea.

Și totuși....

– Știu că mințea înainte în ceea ce privește motivul pentru care mi-a respins cererea, dar fir-ar să fie! Edward, nu era departe de adevăr, recunoscu el cu glas scăzut, uitându-se în pahar. Trecutul meu poate cauza probleme pentru ea și copil.

– Nu-i adevărat.

– E fiica unui duce...

– E văduvă, îi reaminti Edward.

– Care s-ar putea să-l nască pe viitorul marchiz de Dunwich chiar acum, i-o întoarse Grey supărat. Și eu sunt un fost ofițer de armată, fără vreun nume însemnat, și am o reputație bine cimentată de crai.

– Ești maior. Contează foarte mult.

Grey făcu o grimasă.

– Nu e de-ajuns când asta e tot ce sunt. Dacă aș avea un nume de familie care să meargă cu rangul, dacă eram al doilea sau al treilea fiu al unui duce ori al unui gentilom care posedă pământ...

Își trecu frustrat mâna prin păr. Nu avea rost să se gândească la ceva ce nu urma să fie niciodată. Vicontesa Henley avea dreptate – își croise o viață bună, una mult mai bună decât ar fi fost de așteptat, și nu avea dreptul să ceară mai mult. Dar ceea ce își

dorea cel mai mult era să o facă fericită pe Emily și voia să îi arate că o merita. În toate felurile.

Însă îl durea sufletul că nu avea cum să facă așa ceva. Un om nu își putea schimba trecutul. Dumnezeu îi era martor că își petrecuse întreaga viață încercând să înfăptuiască asta.

– Însemni mai mult decât crezi. Ești maior, cu suficienți bani cât să îi asiguri confort, ești eroul care i-a salvat viața...

– Un orfan, recunoscu fără tragere de inimă. Am mințit că sunt fiu de fierar.

Pe fața lui Edward apăru o lumină întunecată, căci era uluit. Doar o clipă, însă în acea secundă Grey văzu mâhnirea provocată de trădare în ochii prietenului său.

– N-am avut de ales. Se uită la Thomas, aflat în colțul îndepărtat al camerei, evitând expresia acuzatoare care se întipărise, cel mai probabil, pe chipul lui Edward. A trebuit să vă mint și pe tine, pe Thomas... pe toată lumea, pentru că era singura cale prin care să-mi fac o viață bună. N-aș fi intrat niciodată în rândul Primilor Dragoni dacă recunoșteam că sunt orfan.

– Pentru mine n-ar fi contat, să știi. Sau pentru prietenia noastră.

Grey clătină din cap.

– N-aș fi ajuns în Spania dacă aș fi spus adevărul. Ar fi rămas să țesale cai la grajdurile familiei Henley. Nu... ar fi murit pe străzi până să împlinească cincisprezece ani. Thomas nu știe.

– Emily știe?

El încuviință scurt, și un zâmbet slab îi înflori pe buze fără voia lui.

– Știe exact cine sunt, dar puștoaica mă iubește oricum. Îți vine să crezi?

Și de asta o iubea mai mult decât orice.

– Atunci, nici nu-ți trebuie altceva.

Edward se uită sugestiv la el și ciocni paharul de al lui Grey. Thomas veni cu pași repezi prin cameră.

– Despre ce vorbiți acolo?

– Mă pregăteam să-l fac pe Grey mincinos afurisit, îl informă Edward pe un ton nonșalant.

– Înțeleg. Sprijinindu-și tacul de coapsă, Thomas se rezemă de brațul unuia din fotoliile roșii de la perete și își flutură impunător mâna. Atunci vă rog să continuați.

Mormăind, Grey își dădu ochii peste cap.

– Dacă nu vă opriți...

Casa fu zguduită de un strigăt. Un țipăt de femeie ascuțit și plin de durere. Lui Grey îi înghețã sângele în vene și o porni spre ușă.

Thomas întinse tacul și îi blocă drumul.

– Nu, zise el încetișor, dar cu fermitate.

Dădu tacul în lături furios.

– Dă-te din...

– Nu. Thomas se ridică pentru a fi la aceeași înălțime, iar Grey își aminti de ofițerul de cavalerie încăpățânat și nesăbuit pe care îl știa din Spania. Înainte să se ia la ceartă într-un bar. Nu te miști de aici.

Privirea întunecată a lui Grey oscila între cei doi bărbați, observând cum Edward se mutase ca să stea între el și ușă. De aceea insistaseră să li se alăture în sala de biliard cu cinci ore în urmă. Nu doar ca să îi țină mintea ocupată, ci și ca să nu năvălească în încăperea unde năștea Emily. L-ar fi ținut și cu forța dacă era nevoie.

– Grey, îi zise Edward cu un calm imperturbabil, dându-i lui Grey paharul lui plin cu coniac și luându-l pe cel gol al lui, de ce nu te mai plimbi prin cameră?

Tresări când se auzi un alt strigăt, apoi încuviință în timp ce se făcea alb ca hârtia la față. Dar picioarele îi tremurau cu fiecare pas, iar afurisita aia de încăpere nu era îndeajuns de mare pentru a merge cum trebuia, fiind forțat să încetinească frustrat ori de câte ori se întorcea.

În timp ce minutele chinuitoare se scurgeau lent, își trecu o mână prin păr și se gândi să dea totuși buzna pe ușă. Dar Thomas și Edward stăteau de fiecare parte a ușii, și, cu ei doi stând de pază, nu avea nici o șansă să ajungă la Emily.

Cum naiba de suportau femeile să treacă prin așa ceva? Nu își putea aminti un singur moment din bătălie când fusese așa tensionat, îngrozit, cu inima bătându-i nebunește în piept.

„Niciodată." Nu voia să mai treacă vreodată prin așa ceva. Nu credea că ar mai putea supraviețui.

Apoi liniștea se pogorî asupra casei. Se opri, încremenind în timp ce mergea, iar tăcerea îngrozitoare și liniștea care urmară se dovediră mai înfricoșătoare decât țipetele ei. Își ținu răsuflarea, forțându-se să audă fiecare sunet, să simtă fiecare mișcare din casă...

Și apoi se făcu auzit un sunet așa blând și slab, că mai că îi fu greu să priceapă ce auzea... „Un copil." Țipetele crescură în volum și-n intensitate până când nu mai era nici un dubiu că pruncul venise pe lume.

Thomas îl bătu pe spate și zâmbi larg.

– Felicitări, Grey, îi zise el cu afecțiune. Ești tată.

Grey se trânti pe un fotoliu din apropiere, trase adânc aer în piept și se uită la mâinile lui, doar ca să își dea seama că tremura mai tare decât atunci când auzise pentru prima oară țipetele. „Doamne sfinte!" Un prunc. Pruncul lui Emily.

Chiar era tată.

Kate Westover apăru în prag, obosită și trasă la față. Se uită prin încăpere și își văzu soțul, iar schimbul iubitor de priviri îl făcu pe Grey să tresară. Era același gen de privire pe care i-o aruncase Emily în clipele liniștite când credea că nimeni nu o vedea. Fără să scoată o vorbă, Edward se duse la ea și o strânse iubitor de mână.

Apoi istovirea de pe chipul ducesei se prefăcu într-un zâmbet slab în timp ce se uita la soțul ei.

– Băiețelul e mic, dar sănătos, le spuse. Va fi bine.

„Băiețelul..." Emily născuse un fiu până la urmă. Dar abia înțelese semnificația celor auzite, că îl și năpădiră grijile. Sări ca ars din fotoliu și veni într-un suflet spre ea.

– Cum e Emily? o întrebă.

– Istovită. Kate se uită un pic îngrijorată la el, iar Edward îi strânse mâna într-a lui. Au fost niște complicații.

„O, Doamne!" Dacă se întâmpla ceva cu Emily...

– Ce fel de complicații? stărui Grey.

Nu îi dădu drumul mâinii lui Edward, dar îl apucă pe Grey de braț cu mâna liberă.

– Emily e mică, și a fost primul copil, îi zise cu blândețe pe un ton calm. A fost o naștere dificilă pentru ea, dar va fi bine.

Grey răsuflă cu putere, iar umerii i se lăsară de ușurare. Emily urma să fie bine... Emily și copilul aveau să fie bine. „Slavă Domnului!“

Inima i se umplu de iubire, și tânjea să o țină în brațe. Trecu pe lângă Kate ca să ajungă în hol, dar ea își înteți strânsoarea pe brațul lui și îl opri.

– Las-o pe Emily să se odihnească. Îi zâmbi încurajator. Când e pregătită, sunt sigură că va cere să te vadă.

Grey ezită, uitându-se pe hol. Nu mai voia să aștepte, nu când aștepta deja de cinci ore.

– Să stați aici, cu *toții*, zise ea și ridică amenințător dintr-o sprânceană, arătând că îi cunoștea foarte bine pe cei trei bărbați strânși în jurul ei și știa cât de multe probleme ar putea aceștia să creeze. Mai ales când erau împreună. O să vin să te iau când e pregătită.

Strângându-l iubitoare de braț, Kate se întoarse la Emily. Edward puse mâna pe umărul lui Grey și îl duse înapoi în cameră.

– Zic că e cazul să sărbătorim puțin. Scoase niște trabucuri din buzunarul de la piept al hainei și le dădu lui Thomas și lui Grey.

Thomas luă cuțitul de pe policioară și tăie capătul trabucului.

– Colonele, în curând va veni rândul tău să fii un tată agitat care să se plimbe neliniștit prin cameră.

Îi aruncă cuțitul. Edward îl prinse cu o singură mână.

– Cu siguranță o să mă descurc mai bine decât Grey.

Abătut, Grey nu făcu nici un comentariu. Aveau să continue să îl șicaneze toată noaptea, era sigur. La fel cum era convins că merita fiecare ironie pentru cât se fălise în trecut cu refuzul de-a se așeza la casa lui, pentru cât îl șicanase pe Edward când se îndrăgostise de Kate și apoi când aflase că așteptau primul copil. Dar acum se gândea la Emily.

Își aprinse absent trabucul de la flacăra lumânării și văzu cum vârful se face de un roșu rubiniu. Nașterea luase sfârșit, iar Emily născuse un marchiz. Nimic nu avea să mai fie la fel pentru ea. Viața ei nu mai putea fi doar a ei. Acum nu mai era responsabilă doar pentru titlul ei, ci și pentru rang, proprietăți, avere... și pentru toți

cei trei sute de ani de istorie de familie și așteptări care însoțeau totul. Și nu merita ca această responsabilitate să fie îngreunată de umbrele trecutului lui.

– Ai de gând să fumezi trabucul, Grey sau doar o să stai acolo să vezi cum se face scrum?

Își ridică privirea și îl văzu pe Thomas zâmbind larg, așa că puse trabucul între dinți. I se încălzi pieptul la gândul că Thomas urma să fie fratele lui cu adevărat, odată ce se însura cu Emily.

– Nu pot să pricep cum de te suportă Emily.

– În mod ironic, să știi că mă gândeam la același lucru în ceea ce te privește, i-o întoarse Thomas zâmbind ironic în timp ce se rezema de perete.

Grey mușcă din trabuc. Deși nu asta fusese intenția, remarca lui Thomas îl duruse nespus. Ce putea să îi ofere un fost ofițer de cavalerie și agent la Ministerul de Război care să-i fie ei necesar acum? Emily pretindea că îl iubea așa cum e, dar merita mai mult.

Și, la naiba, avea de gând să îi ofere mai mult. Aruncând trabucul în cămin, porni spre ușă cu pași repezi.

Thomas se îndreptă de spate, nedumerit.

– Unde te duci?

– Afară, îi răspunse scurt. Trebuie să mă văd cu cineva.

– În seara asta și la o asemenea oră?

– Da. Se uită în urmă la cei mai buni prieteni ai lui, în timp ce ieșea valvârtej din încăpere. Și spune-i lui Emily că nu plec nicăieri.

Grey bătu furios în ușa din față a casei întunecate de la oraș.

– Ce maniere grosolane! Majordomul în vârstă deschise ușa și se uită urât la el în lumina lumânării. Neașteptându-se la oaspeți, bărbatul încercase să își pună partea de sus a uniformei, dar încă avea pe el pijamaua și papucii în picioare. Ați trezit toți morții, ce naiba!?

– Trebuie să vorbesc cu vicontesa, îi ceru Grey.

– E trecut de miezul nopții. Bărbatul ridică din sprâncenele sale albe și stufoase, supărat că fusese trezit, și începu să închidă ușa. Reveniți dimineață, la o oră decentă!

– Trebuie s-o văd *acum*. Punând mâna pe ușă ca să o țină deschisă, Grey îi aruncă o privire întunecată majordomului. Spune-i că maiorul Nathaniel Grey este aici. Sunt sigur că va dori să mă vadă.

Majordomul șovăi. Grey știa că bărbatul se gândea dacă să îl alunge până dimineață, temându-se însă că venise totuși pentru ceva important, sau să se ducă sus și să o trezească pe văduvă. Nici una din alegeri nu era potrivită la o asemenea oră din noapte.

– Doamna e în pat, protestă majordomul. Dacă poate aștepta până dimineață...

– Nu este posibil. Trecu pe lângă majordomul bătrân în anteul pardosit cu marmură. Trimite-o pe slujnică să o trezească. Aștept aici.

– Domnule, insist! Trebuie să vă întoarceți dimineață.

– Grimsby, cine e? se auzi o voce de femeie de pe palier.

Grey se întoarse să se uite la scara ușor spiralată în capătul căreia apăruse Lady Henley. Chiar și în toiul nopții, cu un halat pe ea, văduva avea un aer regal care ar fi uluit jumătate din lumea bună. Și asta sigur se întâmplase în cei optzeci de ani de viață.

Ce ciudat că Grey era probabil unul dintre puținii din Londra pe care bătrâna nu îl putea intimida.

– Trebuie să vorbesc cu dumneata.

– Suntem în toiul nopții. Își strânse mai tare cordonul în jurul taliei. Chiar trebuie acum?

– Da.

Ridică elegant dintr-o sprânceană.

– Un domn adevărat ar veni la o oră rezonabilă.

– Păi, eu nu sunt un domn adevărat, nu-i așa? O străpunse cu o privire de oțel. Asta dacă nu cumva sunt totuși, până la urmă.

Șovăind și înțelegând insinuarea din vorbele lui, femeia își țuguie buzele și încuviință scurt din cap.

– Poți aștepta în salon. Cobor imediat.

Dispăru iar în întunericul de la primul etaj, probabil să se îmbrace cum trebuia înainte de a porni bătălia care o aștepta, era de părere Grey.

– Pe aici, domnule.

Îl urmă pe Grimsby în salon și așteptă în timp ce bătrânul majordom aprinse lumânările și ațâță focul. Era limpede după fiecare mișcare anevoioasă că nu îi plăcea să fie trezit în toiul nopții.

– Mulțumesc, zise Grey încetișor în timp ce majordomul se îndepărtă de cămin și apoi ieși din cameră târșâindu-și picioare, grăbindu-se probabil spre camera lui înainte ca doamna să îl trimită după ceai și biscuiți.

Dar pe măsuța din colț era o sticlă cu scotch, și avea să fie mult mai potrivită decât ceaiul, după ceea ce avea să îi spună. Fără să aștepte o invitație, își turnă în pahar.

– Toarnă-mi și mie, îi porunci vicontesa în timp ce intra cu un aer regal în cameră.

Nu îi luase mult să îmbrace o rochie de dimineață și să își strângă părul cărunt. Grey făcu întocmai și turnă scotch în al doilea pahar, apoi i-l întinse.

– Știi de ce sunt aici, nu?

– Altfel de ce ai bate la ușa mea la miezul nopții, Nathaniel? Se uită cu prudență la el peste buza paharului. Am aflat ce ai făcut astă seară, cum i-ai salvat viața lui Emily Matteson. Umblă deja vorba prin Mayfair.

Nu îl mira, știind cât de mult le plăcea gâștelor din lumea bună să bârfească.

– A născut. Zâmbind slab, învârti paharul cu scotch. Un băiat.

– Ei bine, să bem pentru noul marchiz. Ridică paharul în semn de toast, apoi luă o sorbitură mare. Bătrâna puternică tolera mai bine băutura decât mulți bărbați pe care îi știa. Să înțeleg că Lady Emily se simte bine, nu?

– Da.

– Aha. Se uită lung și cu luare-aminte la el, apoi se duse să se așeze pe unul din fotoliile din fața focului, făcându-i semn să ia loc pe celălalt. Să știi că o să te promoveze. Pentru că i-ai salvat viața atât ei, cât și a celui mai mic marchiz. Apoi accentuă: *Colonele* Grey.

– Ba nu. Plec de la Ministerul de Război, o informă.

– O vor face, îl corectă ea cu convingere. Și vei avea un post nou la Londra.

Îl irita modul cum o spusese și scrâșni din dinți.

– Din cauză că te-ai amestecat.

– Nu fi prostuț, băiete! Ești prea deștept pentru asemenea prostii. Îi arătă poruncitor fotoliul fără să scoată o vorbă și se încruntă când el nu se conformă. Normal că m-am amestecat. Imediat ce am aflat ce ai făcut, l-am contactat pe Lord Bathurst ca să mă asigur că știe ce agent valoros ești.

– Și ce-ai mai făcut de-a lungul anilor? Strânse din dinți. Oferta de a lucra în Spania, rangul în cavalerie, intrarea în rândul Primilor Dragoni... Sau a început mai înainte, când am avut prima slujbă de grăjdar?

– Te-ai priceput mereu la cai și ai fost un soldat desăvârșit. Pur și simplu am pus o vorbă bună pentru tine de-a lungul timpului. Nu e nici o nenorocire.

– Asta nu, o provocă el. Se așeză în cele din urmă, și cei doi se uitară fix unul la altul ca doi dușmani care se studiază înaintea bătăliei. Dar a fost o nenorocire înainte, nu?

Femeia nu scoase o vorbă, dar el îi văzu mâinile cum tremurau când duse paharul la buze.

Grey se aplecă.

– Spune-mi, îi porunci.

– Ți-ai croit un drum extraordinar în viață, remarcă ea, și el observă că ea nu nega acuzația. De ce mai contează trecutul acum?

– Nu fi prostuță, repetă cuvintele ei. Ești prea inteligentă pentru asemenea prostii.

Îi străluciră ochii la auzul cuvintelor lui, ceea ce îl făcu să creadă că era încântată de modul în care o provocase. Dar acea expresie îi dispăru imediat de pe chip.

– În toți acești ani, te-am ținut sub observație, și n-ai încercat să afli vreodată adevărul de la mine. Singura persoană care ar fi știut, singura care știa tot ce s-a întâmplat în Trovesbury Village... nici vicarul, nici sergentul.

Se căută în buzunarul mantalei îmblănite și scoase două scrisori, apoi le aruncă pe podea între ei. El o urmă cu privirea – scrisorile pe care el le trimisese către vicarul de la parohie și către sergentul din ținut, în care îi întreba despre nașterea lui. I se ridică părul pe ceafă.

– Puteai să vii oricând la mine, Nathaniel, dar n-ai făcut-o niciodată. Până în seara asta.

– N-a contat până acum, îi răspunse el sincer.

Buzele i se răsfrânseră încetișor într-un zâmbet atotcunoscător.

– Așadar, ți-a căzut cu tronc Lady Emily, nu?

În ciuda golului din stomac, se uită cu stoicism la ea, căci, după anii în care pariase și spionase, învățase cum să își ascundă emoțiile față de adversar.

– N-o să-mi spui că îmi depășesc condiția, că sunt prea ambițios pentru un fost grăjdar care-ți rânea prin grajduri? Pentru un soldat care îndrăznește să aspire la fiica unui duce?

Ea pufni.

– Sigur că nu.

– De ce nu? Ar face-o oricine din cercul tău. Se aplecă înainte, cu coatele sprijinite pe genunchi și ațintind-o cu privirea. Însă știi că sunt mai rău de atât, nu? Știi că sunt orfan. Ai știut de când am ajuns la Henley Park.

– Da.

Nu își luă ochii de la el.

– Însă tu, o femeie care n-ar fi trebuit să dea doi bani pe mine, ai o părere atât de bună despre mine. Ochii îi străluceau în timp ce o studiau. Nu am priceput niciodată de ce te-ai preocupa de soarta mea... un copilandru căruia i-ai asigurat aceeași educație ca nepoților tăi, pe care l-ai ajutat să intre în rândul Primilor Dragoni.

– Nathaniel, ai reușit prin forțe proprii. Doar m-am asigurat că observă oamenii care trebuie.

– Însă n-am însemnat nimic pentru tine. Se opri în mod deliberat. Sau poate că da. Poate știai ceva și te simțeai îndatorată. Se rezemă în fotoliu și învârti paharul cu scotch în mână. O să-mi spui acum sau să încep să ghicesc?

– Ceva-mi zice că vei nimeri din prima, murmură ea.

Păstrând tăcerea și încercând să ignore bătăile asurzitoare ale inimii, se uită fix la ea și așteptă. „Știa." Știuse de ani buni în sinea lui, dar negase, știuse, dar nu insistase niciodată să afle adevărul. Pentru că faptul că știa adevărul nu ar fi schimbat nimic.

Până la Emily.

– Veneau mereu băieți la Henley să ceară de lucru în grajduri sau în grădină. Se uită în pahar, vorbind pe un ton îndepărtat și răscolind prin amintiri. Dar a fost unul... Când l-am văzut prima

oară, am știut cine era. L-am recunoscut în el pe Charles, fiul meu, la fel de limpede de parcă mi-aș fi avut fiul din nou în fața ochilor, copil fiind. Așa că m-am asigurat că băiatul va primi de lucru în grajd, va avea parte de educație și mai târziu avea să fie înrolat în armată. Ar fi avut aceeași carieră și dacă ar fi fost recunoscut oficial ca nepot al meu.

Grey simți cuvintele învolburându-i-se de-a lungul șirei spinării, de parcă le-ar fi strigat în gura mare... Vicontele Henley era tatăl lui.

- Dar acum, reluă vicontesa în timp ce se uita la el, băiatul vrea să se însoare cu fiica unui duce, iar tot ce a realizat nu este de-ajuns, nu?

- Nu, recunoscu el cu glas scăzut, punând deoparte paharul nedorit cu scotch. Discuția asta cu văduva ar fi trebuie să aibă loc cu multă vreme în urmă și mai era mult până să se termine. Știi de ce am nevoie de la tine, îi zise încetișor. De ce am venit aici.

- Ți-am zis și înainte, Nathaniel. Voi face orice e necesar ca să-ți ușurez calea în viață – îți sunt datoare. Dar nu voi permite nimănui – nici ție, nici altcuiva – să pateze numele de Henley. Clătină din cap. Legitimitatea ta ar întina iremediabil reputația familiei mele, și nu pot permite așa ceva.

- Dar mi-ai oferit de bunăvoie orice altceva. În tonul lui se ghicea o amenințare ascunsă. Chiar vrei să obțin cu forța ce e al meu de drept?

Ea strânse din buze.

- N-ai nici o dovadă.

- Nu am nevoie de vreo dovadă. Sunt de ajuns un zvon și faptul că semăn destul de bine cu Charles Henley ca să ațâț bârfele. Ridică din umeri, sperând că ea înțelegea că nu mergea la cacealma. Deja am reputație de crai. N-am nimic de pierdut.

Dar ea avea. Reputația familiei sale putea fi distrusă de scandal, și, după cât părea de încruntată, era și ea conștientă de acest fapt.

Se uită lung la el, de parcă încerca să aprecieze dacă chiar i-ar distruge familia în caz că refuza, dacă chiar ar dori să fie recunoscut ca un Henley prin orice mijloace.

Însă el ar fi putut să o scutească de dileme: avea să o facă, dacă se ajungea la asta. Recunoașterea legitimității era singurul lucru care stătea între el și fericirea deplină alături de Emily și refuza să se dea bătut cu una, cu două.

– Nu vreau să-ți compromit familia, Lady Henley, dar îți jur că o voi face dacă voi fi nevoit. Mă cunoști doar. O fixă cu privirea. Știi că o voi face dacă n-am de ales.

Preț de o clipă, femeia nu se clinti. Apoi o văzu cum lasă umerii să îi cadă și înțelese că a câștigat.

Încuviințând încetișor în timp ce răsufla îndurerată, se ridică încet. Grey făcu la fel, acordându-i respectul pe care îl merita ca lady. Și ca bunică a lui. Trupul ei bătrân era încordat tot, și se mișca greoi în timp ce traversa încăperea până la biroul mic de sub fereastră, însă femeia era formidabilă în ciuda vârstei și inspira îndeajuns de multă teamă încât puțini aveau curajul să o sfideze.

Stătea cu o grație care aducea aminte de frumusețea delicată pe care o avusese în tinerețe. Deschise sertarul ca să ia stiloul și hârtia.

– N-am idee cine a fost mama ta și sunt sigură că nici Charles nu avea habar că femeia născuse. Încercă pana pe hârtie, oprindu-se în timp ce scria misiva ca să se uite cu asprime la el. Poate că fiul meu nu e fidel, dar măcar e atent. Bănuiesc că va fi la fel și în ceea ce te privește. Să fii și tu grijuliu cu el, Nathaniel!

– Așa voi face. Ținu cont de avertisment, gândindu-se că vicontele nu va primi prea bine vestea că era forțat să își recunoască bastardul după treizeci de ani. Dar era nevoit să accepte și să își vadă de viață.

– Cred c-am amânat momentul atât de mult pentru că înainte n-ar fi contat deloc, recunoscu ea fără tragere de inimă, ci doar mi-ar fi rănit familia. Va ieși scandal și se va cleveti mult, să fii sigur. Nu pot decât să limitez pagubele.

– Să fii încredințată că intenția mea nu a fost de a-ți răni familia.

Văduva se mulțumi să încuviințeze scurt din cap și să strângă din buze. Urma să se iște un scandal în familia Henley, însă copiii din flori erau la ordinea zilei în lumea bună. Veștile urmau

a fi înlocuite de alte bârfe suculente până la sfârșitul anului, și nimănui nu avea să-i mai pese de înrudirea lor.

Și, cu ajutorul lui Dumnezeu, Emily avea să îi fie soție.

Vicontesa semnă cu multă grijă, apoi împături scrisoarea și i-o întinse.

– Iată declarația de legitimitate prin care te recunosc oficial ca nepot.

Din respect pentru femeie, o puse în buzunarul de la haină fără să o citească.

– Îți mulțumesc.

În ochii ei obosiți se citea inevitabilul, de parcă așteptase acest moment foarte multă vreme. Și observase că nu ezitase când scrisese declarația, căci probabil repetase totul în sinea ei vreme de ani buni.

– Vom prelua noi inițiativa, ca să evităm un tărăboi prea mare, îl lămuri. Charles te va recunoaște ca fiu în următoarele două săptămâni.

– Cum poți fi sigură de asta?

– Mă voi asigura. Dacă vrea să devină moștenitor după moartea mea, nu va avea de ales. Se uită la el circumspectă, de parcă era nebun să suspecteze că avea să poată obține exact ce voia ea. În viața asta și în următoarea. Regret situația din seara asta și-mi doresc să fi existat o altă cale. Dar nu regret că te-am ajutat să devii cine ești. Te-ai descurcat foarte bine, Nathaniel, de parcă ai fi fost recunoscut de la bun început. Mai bine chiar decât fiii lui. Se opri și, în lumina difuză, lui i se păru că îi vede în ochi strălucirea lacrimilor. Vă doresc tot binele din lume ție și lui Lady Emily.

Vicontesa se ridică cu un aer regal și se întinse să îl ia de mână, iar el nu se opuse. Era un mic prim pas spre împăcare și iertare pentru amândoi.

Emily stătea în pat, rezemată de șase perne, și își ținea fiul adormit în brațe. Dragostea și fericirea din sufletul ei aproape o copleșiseră.

Un copil... avea un copil acum, și nu îi venea să creadă. O mogâldeață mică și agitată cu piele trandafirie și un smoc de păr negru, un nas în vânt și buze pline sub ochii închiși, cu gene lungi.

Ochi albaștri ca ai ei. Zece degete la mâini, zece degete la picioare – știa pentru că le numărase de cel puțin douăsprezece ori de când i-l pusese moașa prima oară în brațe. Era un mic miracol, și se aplecă pentru a-l săruta cu blândețe pe frunte și a inhala parfumul lui dulce. Bănuia că trebuia să îl pună la loc în coșul de lângă pat ca să doarmă amândoi câteva ore, dar nu putea să îl lase. Nu încă. Trecuseră prin prea multe ca să se despartă așa repede, chiar dacă nu îl lăsa din brațe decât ca să doarmă.

Soarele răsărea peste oraș dincolo de ferestrele dormitorului, iar noaptea întunecată se topea în irizații albastre și trandafirii de la soarele ce se înălța pe cer. Se simțea de parcă toată lumea își ținea răsuflarea, așteptând să se ivească zorii, și ca și cum o nouă parte din viața ei începea odată cu venirea dimineții.

Se auzi o bătaie ușoară în ușă, dar nu își dezlipi privirea de la fața adormită a fiului ei. Zâmbi în timp ce micuțul se mișcă în somn, ducându-și pumnul la gură ca să își sugă un deget.

– Emily. Simți un val de căldură din cap până în picioare la auzul numelui său rostit cu atâta profunzime și respect.

Își ridică privirea și îl văzu pe Grey în prag, cu ochii săi ciocolatii calzi în timp ce îi privea pe ea și pe copil în lumina dimineții.

– Doamne sfinte, răsuflă el cu glas răgușit, iar pe chipul lui superb se ghicea iubirea, ești așa încântătoare!

Știa că arăta groaznic, avea doar halatul pe ea și o cămașă de noapte curată pe care și-o pusese după baie, cu părul strâns într-un coc mai răsfirat ca să nu îi cadă pe față. Și era sigură că părea la fel de obosită cum se și simțea.

– Sunt o ruină, îl corectă ea, roșind rușinată.

– Nu și pentru mine. Ești cea mai frumoasă femeie din lume!

Simți un nod în gât din cauza emoției. Zâmbindu-i cu ochii strălucindu-i, ridică mogâldeața adormită din brațe.

– Uite ce am, îl tachină ea, iar uimirea i se simți în voce. E un copil.

El schiță un zâmbet.

– Am auzit.

– Ai vrea să-l cunoști?

El se uită cu afecțiune la copil.

– Foarte mult.

Grey veni încetișor în față și se așeză pe marginea patului. Ea se întoarse un pic ca să își pună fiul între ei. Îi dădu cu grijă cu degetul arătător pătura moale deoparte și se uită uimit la el.

– E așa mic și perfect, șopti el.

Își plimbă degetul pe bărbia bebelușului. Când îi atinse buzele trandafirii, pruncul deschise gura și dădu să îi sugă degetul.

Emily îl auzi ținându-și răsuflarea și-i văzu amestecul de dragoste, mândrie și uimire de pe chip. Inima i se topi de o dragoste covârșitoare provocată de gândul că ceva așa mic, neajutorat și vulnerabil putea stârni atâta emoție în el.

Clipi cu putere și își drese glasul.

– I-ai dat un nume?

– Stephen.

– Stephen, repetă el încetișor. Edward Westover a avut un frate mai mare pe nume Stephen.

– Mi-a zis Kate. Crezi c-o să se supere Edward?

– Deloc. Stephen a fost un bărbat de ispravă și merită să îi fie cinstită amintirea. E un nume foarte nimerit... Salut, Stephen.

Mânuța copilului îi cuprinse degetul lui Grey, iar pruncul scoase un gângurit în somn.

Grey chicoti.

– Cred că-i place.

– Bun. Încuviință din cap, aranjându-i copilului o șosetă tricotată. Familia e importantă.

– Da, este, aprobă el murmurând ușor, iar Emily îi simți în voce ceva ciudat, ce ea nu putea desluși.

– Thomas e unchiul lui, și aș vrea ca Edward și Kate Westover să îi fie nași.

– Vor fi onorați, o asigură el.

Se opri din aranjarea șosetei ca să se uite la el un pic înainte de a se întoarce spre fiul ei.

– Când am spus că va fi înconjurat de familie, nu m-am referit neapărat la părinții mei.

El râse și se mișcă pentru a o cuprinde, găsind o cale de a-i ține pe amândoi în brațe. O sărută cu blândețe pe tâmplă.

– Cât despre botez, sunt sigură că mama o să insiste să îl facem la catedrala St. Paul's, dar știu că nu va înțelege când episcopul

îi va rosti numele lui Stephen. Familia este importantă, repetă ea pentru efect, așa că va primi numele după familie. Șopti, ridicându-și în sfârșit privirea la el: Stephen *Nathaniel* Crenshaw.

Grey fu luat prin surprindere, iar gura i se deschise involuntar.

- Emily...

- M-am gândit că pot renunța la tine, că era cea mai bună soluție pentru tine să pleci în Spania, zise ea repede, dar m-am înșelat. Când am întrebat de tine noaptea trecută, după ce am născut, și mi s-a spus că erai plecat, mi-a fost tare greu, Grey. Se întinse după mâna lui, trecându-și degetele tremurătoare printre ale lui. Am nevoie de tine, Stephen are nevoie de tine... Și tu ai nevoie de noi.

Se aplecă pentru a-i atinge buzele, închizând ochii în timp ce își dorea din toată inima ca el să simtă cât de mult îl iubea și câtă nevoie aveau de el ea și fiul ei. Nici nu putea să suporte gândul că soarele ar putea răsări a doua zi și el să fie departe.

Preț de o clipă, el rămase încremenit, iar apoi începu să își atingă buzele cu blândețe de ale ei. Își trecu gura peste maxilarul ei până la ureche, înainte să se retragă ușor.

- N-am vrut să te supăr noaptea trecută. Se uită la copil și îi atinse capul fin. Voiam să fiu aici, dar trebuia să găsesc o femeie.

- Aha.

„O femeie." Simți un gol în inimă. Își trase nasul, încercând să ascundă gelozia care mocnea în ea.

El zâmbi larg.

- Pe bunica mea.

Inima lui Emily îi bătea tare în piept, dar nu putea înțelege.

- Bunica?

El încuviință și scoase din buzunarul hainei o hârtie împăturită, pe care i-o întinse. Ea se uită lung la bilet, abia reușind să respire din cauza uluielii care o copleșea.

- Ce-i asta? șopti ea.

- Un cadou pentru tine și Stephen. Se uită adânc în ochii ei. Citește!

Cu degete tremurătoare, simțind importanța momentului, Emily luă biletul și citi scrisul elegant. O singură propoziție cu o semnătură dedesubt... Îi ieși un icnet din gâtlej. Era imposibil!

Se uită la el, strângând scrisoarea atât de tare, că mototoli hârtia. Apoi îl privi cu luare-aminte, încercând să pună lucrurile cap la cap.

– Viconte Henley? bâigui ea.

– Da.

– Nu cred. Clătinând din cap, îi dădu scrisoarea înapoi. Grey, te iubesc. Nu mă interesează cine e familia ta și cine nu... n-are importanță. N-am nevoie de acea declarație pentru a clădi un viitor alături de tine.

– Știu, îi zise el cu blândețe, dar vom avea un viitor mai lin, dacă mă mai vrei.

Avea lacrimi în ochi în timp ce recunoștea:

– Te-am vrut de la șaisprezece ani, de prima oară când te-am văzut.

Grey căută din nou în buzunar și de această dată scoase inelul de logodnă pe care i-l oferise cu trei luni în urmă. Diamantele și safirele străluciră în lumina soarelui în timp ce i-l puse cu blândețe pe mâna stângă, pe care o duse la buze pentru a o săruta.

– Te iubesc, îi șopti ea în ciuda nodului din gât.

– Ai face bine! Zâmbind șmecherește, murmură: Acum ești a mea, și nu-ți mai dau drumul niciodată.

Zâmbind printre lacrimi, Emily ridică pruncul spre el.

– Ține-ți fiul, Nathaniel!

În timp ce ea i-l punea pe Stephen în brațe, ochii lui ciocolatii îi găsiră pe ai ei. În adâncimile calde văzu viitorul cum se întinde pe ani întregi. Împreună.

– Te iubesc, Emily!

– Ai face bine, toarse ea și se întinse să îl sărute peste fiul lor adormit. Pentru că nu-ți mai dau drumul niciodată.